

VOLUMUL 2

UN TAXI ÎN NOAPTE

Dragul meu cititor, sau draga mea cititoare

Pentru că mai mulți oameni s-au mirat zicând: “Cine este acesta?”, am să scriu câteva rânduri ca răspuns la această întrebare. Căci nimeni nu știe mai bine decât mine care este adevărul. Iată-l pe scurt:

M-am născut în 1950, în România, într-un orășel de provincie din Oltenia, pe nume Balș. Părinții mei au fost săraci, sau au devenit săraci după ce au fost deposedați de proprietățile lor de către comuniști. Tata a fost soldat; a refuzat să devină comunist și s-a ales cu 11 ani de închisoare. Mama, deasemenea a fost condamnată la 5 ani. Sentințele au fost bazate pe diferite acuzații, totul fiind manevrat din umbră de teroarea comunistă. Eu și fratele meu eram copii când se derulau aceste evenimente. O vreme, nu rețin în minte date exacte, am fost hrăniți de procurorul care i-a condamnat pe părinții noștri la ani grei de închisoare.

Când ne-am adunat iarăși familia împreună nu mai era nimic de făcut. Tata era tuberculos și alcoolic, mama o femeie disperată și fără nici o nădejde pe lume, fără Dumnezeu. Și în condițiile acestea ne-am continuat viața, când mai bine, când mai rău, am supraviețuit.

Eu, încă pe timpul când mama era la închisoarea Târgșor, lângă Ploiești, iar tata tăia stuf în Balta Brăilei, prin 1965, am reușit să intru la Liceul Frații Buzești din Craiova. Am locuit o vreme la Internat. Acolo am cunoscut câțiva elevi care aveau un Club Literar. Fără să știu ce fac m-am alăturat acestui grup și am descoperit că îmi plăcea poezia, literatura, în general. Atunci am scris câteva poezii care s-au pierdut în timp.

Nu am putut rezista prea mult în acest liceu. Aveam o fire rebelă, înclinații spre alcool; aveam prieteni nepotriviți unui școlar, așa că am părăsit școala și am dus o viață de stradă, fără o adresă precisă, ocupându-mă de nimicuri.

În 1967, cunosc o fată în vârstă de 15 ani. Rezultatul a fost că această fată și-a abandonat școala urmându-mă pe mine și a intrat într-o viață nebunească, aventuroasă și periculoasă.

În 1969, ne declarăm căsătoriți unul în fața altuia fără trebuință de oficialități și plecăm la București unde se retrăsese mama, la casa părintească.

Activitatea mea poetică s-a intensificat, am scris multe poezii soției mele, la vremea aceea o copilă de 17 ani, eu având 19 ani.

Mai târziu am scris și poezii împotriva lui Dumnezeu. Bineînțeles că nu știam ce fac, dar atunci am dat mâna cu satana hulind Numele lui Dumnezeu. Dacă la acest timp nu m-aș ști sub protecția Aceluia pe care L-am hulit aș fi cuprins de frică și nu m-aș uita înapoi, dar am aflat între timp că Domnul nu ține seamă de vremurile de neștiință și că nu dorește moartea păcătosului.

Și viața merge înainte...

În 1982, împreună cu soția mea și alți aventurieri, am încercat să trecem frontiera în Iugoslavia. Rezultatul a fost că ne-au prins și am ajuns toți la închisoare. Dar anul următor am reușit să scap peste frontieră.

După multe peripeții ajung în Australia, în septembrie 1983. Soția mea, rămasă în România încearcă să treacă frontiera, este prinsă iar și... iar la închisoare. Abia după doi ani ajunge în Australia și mă găsește călcând pe urmele tatei – un alcoolic.

Ne-am stabilit în Adelaide pentru o vreme. A apărut pe lume singurul nostru copil, un băiat. Eram într-o continuă alergare după avere, aventură, fericire. Și cu cât căutam mai mult cu atât mă duceam mai mult la fundul sticlei.

În 1994, Dumnezeu a început să alerge după noi, și ne-a alergat până la Perth, noi nu știam că Dumnezeu este după noi, asta am aflat-o mai târziu.

O vreme ne-am simțit în concediu în Perth. Ne plimbam, ne distram, purtam după noi peste tot pe copilul nostru, ne relaxam, ne vindecam răni vechi.

Acesta a fost timpul când L-am cunoscut pe Dumnezeu. Am intrat într-o dimineață într-o Biserică mică așezată pe vârful unui deal mic.

“Bun venit în Casa Domnului, frate, care-ți este numele?” A fost o întrebare din poveștile cu zâne. Mi-a fost teamă că dacă răspund la această întrebare povestea se destramă, visul se spulberă, așa că am tras pe soție și pe copil aproape, ne-am pus pe genunchi și am spus:

“Mulțumescu-Ți Ție Doamne pentru mare mila Ta!”

După câteva luni am fost botezați. Și imediat sub o inspirație sfântă am început să scriu scrisori de dragoste lui Dumnezeu, poezii, meditații, rugăciuni. Și asta fac și acum, după 11 ani de la întâlnirea mea cu Isus Hristos.

Toate aceste lucrări eu le pun pe seama Domnului ca fiind acela care m-a inspirat, mi-a dat voință, timp, sănătate și curaj. Altfel, eu nu sunt bun de nimic căci nimic bun nu locuiește în mine.

Dragul meu cititor și draga mea cititoare, cam asta este, în mare, ceea ce pot să spun despre mine, amănunte veți găsi în paginile ce urmează.

Autorul

PREFAȚĂ

Domnul Isus a zis:
*„... Nu cei sănătoși au trebuință de doctor,
ci cei bolnavi. Eu am venit să chem la pocăință
nu pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși.”*

Citind manuscrisul acestui al doilea volum din „Amintiri, mărturii, etc...”, m-am regăsit alături de autor în multe din cele patruzeci de capitole. Se merită să fie citită; astfel putem afla cum a înțeles și aplicat autorul versetul citat mai sus.

Personajele acestei cărți sunt oameni de rând, totuși mai puțin obișnuiți, așa cum a fost Costică Oprănescu înainte de a cunoaște pe Domnul.

Noi, cei născuți și crescuți în familii de pocăiți, în mediul bisericesc, nu am experimentat viața la același nivel – „...felul deșert de viețuire” moștenit de la firea veche. (1Petru 1:18). Deci nu-i putem înțelege, nici pe autor, nici pe eroii lui așa de bine. Și lor, ca și nouă, Domnul a făcut parte de același har și de aceeași ofertă a mântuirii. Nu toți însă au ales modul de trai evlavios al celui ce i-a căutat, ajutat și ridicat din păcătoasa mocirlă a păcatului. (Iacov 1:22-27, 2 Petru 2:21-22).

Costică demonstrează viața de pocăință trăită în practică ascultând de Dumnezeu și sacrificându-se total în slujba Domnului. Nu se uită la fața omului ci la nevoile lui stringente de mântuire. Este gata să facă totul ca nici unul să nu piară, dacă ar putea i-ar împinge pe toți cu forța în rai. Uneori se pare că este mai îngăduitor și mai milos ca Dumnezeu.

Dumnezeu însă, deși urăște păcatul și nu-l poate îngădui, iubește pe păcătos și nu-i vrea moartea. În dragoste Lui, „Dumnezeu face să răsară soarele Său și peste cei răi și peste cei buni, și dă ploaie și peste cei dreپți și peste cei nedreپți.” (Matei 5:45)

Dumnezeu iubește pe toți oamenii dar își găsește plăcerea numai în fiii Lui care-I împlinesc voia.

În această carte, fiecare nume fictiv, descrie o persoană reală, cu trup, suflet și duh – pentru care a murit Domnul Isus Hristos, în fața căruia toți suntem egali. Acest aspect al Harului Divin l-a perceput și-l practică fratele Costică în lucrarea lui de rob credincios al Domnului. În tot ce face, fie ca șofer de taxi, fie ca frate ori prieten sau în orice lucrare, o face cu toată inima, cu toată râvna și cu lepădare de sine. Nu ține seama de aspectul fizic, de culoarea feței, de nivelul cultural, de condiția morală ori de statutul social al celui ce îi cere ajutorul.

Uneori și de nu este solicitat se oferă voluntar de a veni în ajutorul oricui gândește el că este în nevoie.

Deși nu întotdeauna rezultatele sunt cele preconizate sau pe măsura jertfei și a așteptărilor, Costică face totul ca pentru Domnul. Și asta este ceea ce contează. (Matei 25:31-46)

„Viața merge înainte...” citim în repetate ocazii. Da, merge, dar un proverb românesc spune că „urma alege”. Ce-i folosește unui om să câștige bani mulți, să se distreze, să-și ducă traiul cum vrea el, dacă făcând astfel își pierde sufletul...? (Matei 16:26, Luca 12:19-21)

Fiecare are dreptul la părerea și opinia lui, dar aceasta nu face ca ceea ce gândește să fie drept; cu atât mai mult nimeni nu are dreptul să-și impună părerea și ideea lui asupra altuia.

Nu gândim în toate lucrurile la fel, totuși îl admir pe fratele Costică în tot ce face pentru Domnul. Pentru el pocăința lui personală este o lege strictă. Ca fost „profesoanist” în ale băuturii, la începutul vieții de pocăit, ura vinul în așa măsură că gândea că este păcat chiar să mănânce struguri. Ca Burebista din vechime, de ar fi avut putere ar fi distrus toate viile.

Însă pentru cei descriși în această carte, trece în altă extremă; ar îngădui orice, la început, numai să-L accepte pe Domnul Isus ca Mântuitor. „Hai, repetă după mine „rugăciunea păcătosului”, și ești scăpat.”

Aici nu sunt întrutotul de accord. Problema pocăinței nu trebuie privită superficial. Salvarea nu se obține prin o repetare a unei rugăciuni. Un păcătos poate repeta după un pocăit cuvinte frumoase și semnificative dar s-ar putea să fie doar formale, fără să-și aibă izvorul într-o inimă sinceră. S-ar putea să nu ducă la nașterea din nou, desăvârșită de Duhul Sfânt. S-ar putea să fie doar o stare emoțională de moment.

Pocăința, deși se poate petrece într-o clipă (Fapte 2:37,38), trebuie să aibă ca rezultat o predare totală Domnului, care să dureze toată viața, o trăire în curăția cugetului.

Domnul Isus a spus celor vindecați și iertați: „Du-te și să nu mai păcătuiești!” (Ioan 5:14, 8:11). Aceasta este imperativ și azi. „Credința fără fapte este zadarnică.” (Iacov 2:9,20,26)

După cum spuneam, în ce-l privește pe el însuși, Costică este un fundamentalist strict, uneori chiar bigot, dar cu privire la cei pe care îi ajută este mai libertin. Familia lui este statornică. Și la fel de statornică este și dragostea mea pentru ei, de la venirea lor în Perth și până azi.

După evidențele Bisericii am constatat că de la venirea mea ca păstor în Australia, (22\10\`80) și până în prezentul an – 2006, din cele 63 de persoane botezate, Costică și soția lui, Aneta sunt pe locurile 26 și 27.

De la botezul lor încoace, fratele Costică a umplut cu apă baptisterul pentru fiecare ocazie sărbătorească prilejuită de un nou botez. Sper că o va face cu aceeași bucurie și pe viitor pentru cât mai mulți „bandiți”, „pușcăriași”, ori „păcătoși mai sfinți” care se vor pocăi.

Ruga mea către Dumnezeu este ca toți cei ce vor citi această carte să se pocăiască, iar cei care sunt pocăiți să fie zidiți sufletește și provocați la o mai sinceră dedicare în slujba Domnului.

Cu iubire
Fratele păstor Gavril Crișan

UN TAXI PE CALEA DOMNULUI

NEA MARIN

Clientul mi-a cerut să opresc pe Scarborough Beach Road și a coborât la Luna Park. Nu prea știam bine pe unde mă aflam; doar de două zile lucram ca taximetrist în Perth. Nu cunoșteam încă orașul. Am demarat ușor, spre ocean. Dimineață, ora 6, încă nu începuse vânzoleala cotidiană. Știam o stație de taxiuri în față la Observation City Hotel, pe plajă, și m-am îndreptat într-acolo.

Iată-mă taximetrist... în Perth. Cu gândul ăsta am părăsit România în vara anului 1983 – să devin taximetrist în Australia. Mi-au trebuit 12 ani până ce a devenit realitate acest vis aproape uitat.

Iar acum, la 6 dimineața, conduc un taxi mare și alb pe faleza Oceanului Indian.

Virez ușor la dreapta și intru în stația de taxiuri. Sunt 7-8 mașini deja încolonate; când am trecut pe lângă ei, toți s-au uitat după mine, au scos capetele pe geam... m-au privit cu atenție. Eu m-am gândit: ‘Să știi că ăștia au observat ceva deosebit la mine. Acum, că m-am întâlnit cu Isus și m-am botezat, poate că Domnul a pus peste mine ceva strălucitor care atrage privirea; slavă Ție, Doamne!!!’ Am scos mâna pe geam și, în timp ce mă depărtam, i-am salutat cum făcea Ceaușescu când trecea prin Piața Victoriei. Deodată mi-a ieșit drept în față un camion mare și roșu. Am înghețat. Am auzit un claxonat lung, niște înjurături autohtone, camionul a virat mult în stânga, eu m-am strecurat în grabă pe lângă el și... am scăpat. M-am oprit chiar în buza oceanului și am privit înapoi. Atunci am înțeles de ce se holbau la mine șoferii din stația de taxiuri. Nu aveam nici o strălucire pe mine, doar intrasem pe sens interzis, adică circulam în contra sensului de mers ceea ce aproape m-a băgat sub camionul care-și vedea liniștit de aprovizionarea hotelurilor de pe plajă. Doamne, ajută-mă unde nu pot, poartă-mă pe unde nu cunosc, învață-mă ce nu știu.

Eram parcat într-un loc foarte frumos. Aveam înaintea mea tumultul de ape, o frământare continuă, tainică a valurilor înspumate ce se spărgeau la picioarele stâncilor și se întorceau la vadul pe care Dumnezeu l-a așezat. Oceanul geme, se zbate până în adâncuri dar rămâne pe locul lui. Pescărușii zboară lin și din când în când se abat pe suprafața apei după hrană. Peștii se zbat în apele sărate până în adâncuri. Cine are toate lucrurile acestea sub control și le ține cu atâta perfecție?! Cine altul decât Dumnezeu, Creatorul cerului, al pământului, al mărilor și a tot ce este în ele.

Unde ești acuma, nea Marine? Unde ești acum când pot să-ți descopăr dilema vieții? Nea Marin este un bătrân prieten din Adelaide. L-am lăsat acolo împreună cu o parte din viața mea. Am băut de multe ori împreună. O dată, la un *pahar de vorbă*, a început să filozofeze. Pufăia lung din țigară și printre vălătuci de fum își strecura gândurile:

- Puiule, așa mă alinta, Puiule, ce suntem noi pe lumea asta?... Cine știe?! Cine știe cum am apărut noi aici?

- Cu pluta, coane, glumesc eu.

- Puiule, nu cumva tu știi cum am ajuns noi pe lume?

Nu aștepta el răspuns de la mine, știa că n-am habar. Și eu:

- Nu știu coane, n-am habar, să plesnesc dacă cunosc...

- Puiule, eu cred că ne-a făcut Dumnezeu cândva, de mult, de mult... I-a făcut pe oameni și tot ce este în jur, apoi... a murit. A murit Dumnezeu, Puiule, și am rămas pe mâna diavolului. Uite în ce hal a ajuns lumea, uite cum am ajuns de declasați... Nu mai este Dumnezeu, Puiule, a murit...

Sărmanul meu prieten bătrân și fără nădejde... Aș vrea să fim împreună acum și să-ți spun:

- N-a murit Dumnezeu, nea Marine, n-a murit. Uite că prin El toate se țin în ființă și noi toți...

Aș vrea să-l aduc aici lângă ocean. Să stăm pe malul infinitului de ape și împreună, trei, cu mintea clară și curată, să recunoaștem atotputernicia lui Dumnezeu.

- N-a murit Dumnezeu, nea Marine, El m-a înviat pe mine din morți și dintr-un bețiv fără nici o speranță pe lume m-a făcut copil de Dumnezeu cu viață fără de moarte și tinerețe fără de bătrânețe...

Cu gândurile acestea în inimă am demarat ușor, m-am îndepărtat de ocean îndreptându-mă spre oraș.

DAN

Ceva mai târziu primesc altă cursă prin stație: 'Girrawheen Tavern. Mr. Dan.' Am oprit în fața tavernei. Cu greu, se urcă în mașină un om în jur de 40 de ani. E negru asiatic, foarte slab. Într-o mână are bastonul și în cealaltă un casc cu 4 litri de vin. E beat într-un stadiu avansat, e vesel și îmi spune:

- Du-mă în 26 Denston Way. Cum te cheamă?

- Con, am răspuns eu.

- O.K. Collin, mă botează el, eu sunt Dan, din ce țară vii?

- Din România, dar tu?

- Burma. Se strâmbă la mine încercând să țină ochii deschiși.

- Nu prea te ajută picioarele, ce ai pățit? O întrebare fără rost...

- De la asta mi se trage, arată cu degetul cascul cu vin dintre picioare. Mi-a omorât nervul...

- Domnul să aibă milă de tine... Vorbesc singur, mare milă și dragoste m-a cuprins pentru omul acesta.

- Ești creștin? m-a întrebat el.

- Da, sunt.

- Aaa... și eu îl cunosc pe cel Atotputernic... L-am întrerupt:

- Taci, omule... nu te încărca de păcate, taci mai bine...

Surprinzător, omul a tăcut. Și-a plecat barba în piept. A închis ochii. Lacrimi mari i-au brăzdat fața neagră și zbârcită. 'Doamne, ai milă'. Am ajuns la locuința lui. Stătea într-un complex de apartamente mici, cu un dormitor. Mi-a plătit și, cu greu, s-a dat jos din taxi. M-am uitat cu milă după el și m-am gândit: 'oare cum o să urce dealul?' Blocul era așezat pe un deal mititel. După ce a făcut doi pași sprijinit în baston iar în mâna cealaltă balansând cascul cu vin, și-a pierdut echilibrul și s-a prăbușit pe burtă. Bastonul a sărit cât colo, dar vinul îi era lipit de mână. A aruncat cascul cu vin un metru înainte, pe deal, și s-a târât până la el. L-a aruncat încă puțin înainte și iar s-a târât până la el. 'Doamne, ce se întâmplă aici? Ce duh îl poartă pe acest om?'

- Dan, așteaptă!... Am sărit din mașină și m-am dus lângă el tocmai când încerca să mai azvârle o dată cascul înaintea lui. Am tras un șut în cutia cu vin că s-a dus doi-trei metri în sus, pe deal și m-am aplecat spre Dan.

- Hai, frate, lasă-mă să te ajut. Te duc eu în casă... L-am ridicat de la pământ, era ușor ca un pui de găină, numai oase și piele.

- Hai, frate, sprijinește-te de mine, hai frate, curaj... I-am trecut mâna stângă pe după gâtul meu, capul meu s-a lipit de al lui și mi-au dat lacrimile. L-am purtat până în dreptul cascului cu vin, am mai tras un picior în el de a zburat până la ușă: 'Blestemată să fii, zeamă spurcată, licoarea dracilor, blestemată să fii.'

Am intrat cu Dan pe ușă, l-am lăsat ușor jos, i-am adus bastonul și m-am uitat în jur. Ce loc e ăsta?! Covorul era pătat peste tot de cafea sau de sânge... o canapea veche... pe un perete icoana lui Isus, o etajeră și, sub ea, flori uscate într-un pahar

murdar. Pe celălalt perete, pe o altă etajeră trei statuete hinduse arătând niște idoli înarmați și trei candelă aprinse. Sub acești demoni era o masă rotundă; pe masă bețe fumegânde și un pui fript răsturnat pe o farfurie; sub masă o statueta de metal reprezentând o leoaică cu mulți pui pe lângă ea. M-am lăsat pe genunchi lângă Dan și i-am spus:

- Dan, Domnul Isus a murit și pentru tine, El te va salva și pe tine, așa cum m-a salvat pe mine, fiindcă te iubește... Isus te iubește...

Îi spuneam toate acestea și mi-am dat seama că nu mă aude, vorbeam cu duhul lui. M-am rugat acolo, în acel loc ciudat, pentru salvarea acestui suflet, apoi l-am lăsat așa cum era, jos, pe dușumea, strângându-și în brațe cascul cu vin și m-am întors la taxi. Am lăsat mașina să alunece ușor spre Balga Bazar.

Free Taxi pe calea Domnului...

VIAȚA MERGE ÎNAINTE...

CU TAXIUL PRIN BUCUREȘTI – ZIUA

Și viața merge înainte... Noutăți sunt la tot pasul. Ochii mei s-au mai curățat și gândurile mi s-au schimbat. Am văzut două telefoane publice frumoase într-un magazin și mi-au părut ca două gâturi de lebede albe și lucitoare.

Într-o zi, oprit fiind la semafor, am văzut un om grăsuț și vesel conducând un camion mic și verde și l-am iubit pe acel bucălat și pe camionul lui. Altădată i-am tăiat calea la un motorist nervos și periculos care s-a luat cu mașina după mine. M-a ajuns la primul semafor, a sărit din mașină, și a venit înjurând și strigând de credeam că mă-nghite cu cauciucuri cu tot. La început, de frică, am blocat ușile mașinii dar când m-am uitat la el prin geam cum se agită, mi-a venit să râd, mi-a părut ca un copil obraznic și frumos.

Viața merge înainte, cu Dumnezeu este interesantă. Este interesant să mă descopăr pe mine însumi căci sunt o curiozitate chiar pentru mine însumi. Am lipit numele lui Isus pe bordul taxiului și am niște pamflete religioase pe care le împart la clienți. Am lipit numele lui Isus și pe spatele taxiului, am numele Lui cu mine mereu, în gura mea, în ochii mei, în gândul meu, peste tot.

Și viața merge înainte. Lucrez cu taxiul în cea mai periculoasă parte a orașului, de fapt aici și locuim. Este zona aborigenilor - K.G.B – Koondoola, Girrawheen, Balga. Poporul acesta, cu o istorie așa de tristă, pare uitat de Dumnezeu. Se spune că atunci când au venit albi în Australia le otrăveau apele ca să-i omoare. Acum îi omoară cu alcool.

De fapt mereu am lucrat eu cu taxiul în zone periculoase. Parcă-i văd și acum ... Acum, după douăzeci de ani... parcă-i văd...

Cu taxiul prin București... Ziua... În amiaza mare... Parcă-i văd...

- În Țăgănie-n Tei, mâncați-aș, bagă viteză!

Am zburat din Piața Unirii spre Colentina. M-am uitat prin oglindă, pe bancheta din spate. Un țigan tânăr, un copil, ținea în brațe o țigăncuță, o copilă. Lângă mine stătea un bărbat între două vârste, tuciuriu la față, cu părul lung.

- Repede, trăiți-ar familia, bagă cărbuni, îmi suflă el în față un miros stătut de alcool și tutun.

- Ca vântul te duc, coane... ai lovele pe matale? El scoate un teanc de sute și-mi arată:

- Te-ngrop în bani, gagiule, suntem hingheri, cocalari din Tei.

N-am știut că hingherii câștigă așa de bine, nici nu l-am crezut că are banii de la jupuit de câini, dar ce mă privea pe mine? Calcă pe accelerație, Costică!

Când am virat, la Bariera Vergului, m-a ajuns în viteză mare alt taxi. Cu capetele pe geam, doi bărboși strigau la mine:

- Oprește mașina, gagiule, că-ți iau gâtul. Țiganul de lângă mine m-a prins de ceafă și mi-a răcnit în ureche:

- Ai 500, mâncați-aș, dacă mă scapi de ăștia până-n Țăgănie.

- Țin' te bine, pralo, zburăm... Am apăsat pedala *la blană*. Conduceam o troacă de Dacia 1300, îi turnam în motor doi litri de ulei ars pe zi, când treceam printr-o baltă ridicam picioarele că intra apă înăuntru, dar când o călcam pe coadă... mânca foc. Dar, vezi că și celălalt taxi care fugea după mine era identic cu al meu, îl cunoșteam pe șofer, Gică din Cotroceni. Și, lăsând un nor de fum după el, m-a ajuns din urmă, eram paraleli. Țiganul de lângă mine a scos de sub haină o toporișcă mică cu coada lungă, a ieșit jumătate pe geam încercând să-l lovească pe celălalt țigan din celălalt taxi. Așa de

asemenea a scos pe geam o toporișcă... ca la război... Gică din Cotroceni arăta supărat pe mine, țiganii se *lăudau* unul pe altul pe limba lor, iar eu îl aud pe tânărul din spate strigând:

- Băăă!!! Vezi că-l calci pe puradel... Am realizat că tocmai depășeam un tramvai oprit în stație și aproape că am ras un copilăș ce cobora din tramvai. Am accelerat și mai mult, țiganul din față a căzut înăuntru la un viraj *fin*, norocul lui că n-a căzut afară. Am sărit peste o bordură, am intrat printre blocuri, nu mai puteam să mă stăpânesc, eram *în priză*. Țiganul a strigat la mine:

- Îți mai trag o sută, mâncați-aș, las-o mai încet, nu vreau s-o mierlesc în rabla asta!

Nu mai auzeam nimic, îl văzusem pe Gică oprit în coada tramvaiului, aveam două minute să-l pierd. Ca și mine, și el știa toate cotloanele Bucureștiului. Am condus cu viteză printre blocuri, am ieșit pe calea Moșilor, am trecut ca glonțul prin semafoarele de la Obor și m-am coborât cu viteză în jos, pe Colentina. Am intrat în Țigănie... Bucurie mare! Îndrăznesc:

- Scoate lovelele și plătește, barosane; te-a costat cam mult excursia asta!

- Ba am făcut economie zece miare că i-am ciordit băiatului o pirandă de la cocalari.

A ieșit o femeie și a luat-o pe fată în brațe:

- Pupați-aș ochisorii tăi de frumoasă, frumoasa maicii, pupați-aș gurița ta.

A luat-o s-o bage în casă iar tânărul venea după ele sărind într-un picior, bătând din palme deasupra capului și cântând cu mare foc.

Bătrânul a strigat după ei în timp ce-mi număra banii:

- Filo, adu ceva să-l cinstim pe don șofer, fâ!... A venit femeia cu o bere Pilsen, de la frigider și un *cartuș* de țigări Kent. Așa ceva nu găseai la vremea aceea decât la shopul diplomatic și... în Țigănie, la Boaxa.

Mi le-a întins:

- Ia, gagiule, să ai baftă!

Am zburat cât am putut de repede la garaj, am parcat, am dat *șpagă* la toți, am sărit în primul taxi ce ieșea pe poartă și:

- La Brotăcei, mâncați-aș...

Localul nu era aglomerat, era încă devreme, după prânz, totuși am găsit câțiva prieteni. După două ore intră Gică cu gura mare:

- De ce n-ai oprit, bă, ce pierdeai dacă îi lăsai jos pe țigani?

- Șase sute de lei, îi răspund sorbind tacticos din pahar. Șase sutare sunt mari pe praful ăsta, moșule; dar tu pentru ce ai fugit așa ca turbatul după mine?

- Pentru o mie, dacă te prindeam aveam o bătrână... S-a dus... Dai de băut?

- Tot ce-ți vrea sufletul tău, stai jos.

Și uite-așa, nu era timp de plictiseală când umblam cu taxiul prin București.

CU TAXIUL PRIN PERTH – ZIUA

Computerul mă trezește din vis. Înapoi, din Colentina în K.G.B.

Primesc o cursă prin radio: 'Collin R. Princess Tavern.' Opresc în față la bar și aștept. Nu vreau să intru după el în cârciumă, nu mai pun piciorul în locuri din astea. Aștept. Iată-l că vine... Un aboriginal foarte înalt și bine legat, beat, nebărbierit. Se așează lângă mine greu... e și greu... Am observat că are un costum curat pe el, este tuns îngrijit, dar fața îi este foarte obosită, ochii roșii. 'Ăsta e beat de doi ani!' gândesc cu tristețe. Nici n-a șezut bine pe scaun că a pus un deget uriaș pe numele lui Isus de pe bordul mașinii și m-a întrebat aspru cu o voce dogită:

- Cine e ăsta? Ce a făcut ăsta pentru tine de L-ai scris aici???

Am simțit Duhul Domnului peste mine, am simțit duhul meu încordat ca o coardă de vioară, m-am cutremurat în inima mea, am pus și eu un deget lângă al lui peste numele lui Isus, am lăsat mașina să aluneca ușor pe Princess Road, și i-am spus:

- E Isus, Domnul, Stăpânul. Ce a făcut El pentru mine poate face și pentru tine, frate. Până să-L cunosc pe El am fost și eu un alcoolic, ca și tine, la un pas să-mi pierd familia, copilul, casa, viața. După ce L-am cunoscut pe El am devenit un om nou, copil al lui Dumnezeu cu speranță în viața veșnică. Asta a făcut Isus pentru mine, frate, și poate să facă la fel și cu tine!

Minune, minune mare! Acest uriaș s-a frânt. Și-a acoperit fața cu palmele-i mari și a început să plângă ca un copil. Mașina aluneca ușor spre Girrawheen. L-am privit cu durere mare în inimă, cu milă și cu dragoste. „Sărmane... tu nici nu știi, dar ești la un pas de scăpare. Lacrimile tale sânt scumpe înaintea Domnului.”

După ce s-a mai liniștit a început să vorbească:

- Nu mai pot... Sunt terminat... Nu mai pot, nu mai știu ce să fac, încotro să mă duc! Am fost ofițer de Poliție dar alcoolul m-a pus jos. Am pierdut casa, soția și amândouă fetele. Toți m-au părăsit. Totul din cauza blestematei de băutură, sunt alcoolic și nu pot să scap. Ce să fac, frate? Învață-mă tu dacă știi...

- Crede în Isus și vei fi mântuit, tu și casa ta, pocăiește-te și El te scapă, doar la El este salvarea. Vrei să te ajute? Vrei, frate?

- Vreau, frate, ce să fac?

- Roagă-te lui Isus.

- Nu știu cum... nu m-am rugat niciodată...

- Spune după mine: Doamne Isuse, sunt un păcătos, iartă-mă... Și astfel am rostit împreună toată rugăciunea pentru mântuirea sufletului.

... Și viața merge înainte, nu se oprește... val după val, har după har...

După vreo două săptămâni eram cu Aneta și cu Gogu, copilul, la Stirling Gate, la cumpărături. În fața magazinului de sport era Collin, vorbea cu cineva. Era îmbrăcat în uniformă neagră, impecabilă, de *Security officer*. Avea ceva în mâna dreaptă, când ni s-au întâlnit privirile i s-a luminat fața de zâmbet. A ridicat mâna. Avea o coca cola în ea.

- A lucrat, frate! mi-a spus bătându-mă pe spate. A lucrat rugăciunea... M-am schimbat peste noapte, sunt un om nou. Soția m-a primit înapoi acasă, fetele s-au împăcat cu mine, s-a schimbat totul, totul!

- Te-ai dus la Biserică, frate?

- Nu, totul este între mine și Isus. Încă nu pot, poate nu mi-a venit timpul, dar totul este aici! Își pune palma uriașă pe inimă.

- Este bine, frate, este bine! Poate că nu ți-a venit timpul... Cine știe? Poate că mai ai de suferit un pic, dar nu uita că Isus te așteaptă; nu mai poți da înapoi. Mergi înainte pe calea Domnului și într-o zi te vei întâlni cu Dumnezeu. Cu bine, frate... Cu bine...

PROOROCIE

- Dacă nu puneai toți banii pe mârțoaga aia aveam de un bidon de vin... Bă!... tu le știi pe toate... Bă!... tu n-ascuți de nimeni... Vorbeau cea mai curată limbă românească.

- Keeble Way, șofer, la blocuri, ne oprim un minut la Liqourland, îmi dă direcția unul dintre ei în engleză.

- Bine, moșule, cum zici dumneata, îmi răspund pe românește.

- Uite băăă... unul de-al nostru, ăsta nici nu ne taxează. Bă băiatule, pe mine mă cheamă Vintilă Cojoc, ăsta e John Stankapp, ăsta e Mihi, cum te cheamă?

- Costică, răspund sincer.

- Bă, băiatule... bă, Costică, uite ce mică e lumea. Stai, oprește să luăm o bășică de vin. Își cumpără vinul și plecăm mai departe. Ajungem la blocuri în Keeble Way.

- Bă, băiatule, hai să bem un pahar de vin, hai cu noi sus să-ți cureți praful de pe gât, mă invită Vintilă Cojoc. Mă eschivez:

- Nu beau, nu mai beau, am băut destul, acum mai las și pe alții să bea...

- Cum nu bei? Că doar n-oi fi pocăit? Numai ăia nu bea.

- Ba sunt pocăit, de curând, de câteva luni m-am pocăit. Înainte eram ca voi dar n-am mai pus un strop în gură din 5 ianuarie.

- Și eu sunt pocăit! S-a făcut liniște. Cel ce vorbise era Mihi, un bărbat la vreo 40 de ani, brunet, cu mustață, destul de băut dar totuși în control.

- Și eu sunt pocăit și botezat în '82, continuă el. Dar acum am căzut și nimeni nu mă mai poate salva din groapa asta plină cu mocirlă.

- Doar Isus, frate, El poate. Cum m-a scos pe mine te va scoate și pe tine. Uite, îți dau numărul meu de telefon, sună-mă dacă vrei să mai vorbim. Nu-ți pierde nădejdea.

S-au coborât din mașină și au intrat în acel bloc lung, cu două etaje, loc unde aveam să vin de atâtea ori... iar și iar, cu durere în suflet, cu Biblia în mână, cu lacrimi în ochi.

Seara, când am ajuns acasă, Aneta, soția mea, mă întâmpină:

- Te-a sunat unul, Mihi, a spus să treci pe la el, uite adresa și numărul de telefon. Te duci?

- Acuma plec, imediat, Mihi este un creștin rătăcit. Domnul să aibă milă de el. Mă duc chiar acum. Și m-am dus.

L-am găsit în acel bloc lung, la etajul întâi. Un apartament destul de spațios și curat dar mult fum de tutun. Mihi bea vin și mă aștepta cu o Biblie lângă el. I-am strâns mâna și am stat pe un fotoliu.

- Ce-ai făcut cu tine, frate? I-am întrebat cu lacrimi în ochi.

- Crezi că tu n-o să ajungi aici? m-a întrebat și el la rândul lui. Crezi că tu ești scăpat? Acum ești la dragostea dintâi, cum am fost și eu, dar așteaptă să mai treacă 2-3 ani și tot aici o să ajungi și tu. Diavolul este tare, nu scapi nici tu... Sorbi lung din pahar:

- Nimeni nu poate scăpa... așa scrie aici... pune mâna pe Biblie. Nu e nici un om neprihănit, nici măcar unul.

- Frate, cum ai ajuns aici? Ce ți s-a întâmplat?

Suge adânc din țigară, scoate un vălătuc de fum:

- Îți spun, ca să știi și tu cum poate să vină diavolul peste tine. A fost așa... Nu mai beam de doi ani. Aveam serviciu, aveam nevastă, mergeam la o biserică spaniolă. Într-o seară eram singur acasă. Găteam o mâncare englezească după o rețetă dintr-o carte. Acolo scria că, la sos trebuie brandy. Nu departe de mine era o cârciumă. M-am dus și am cumpărat o sticlă, am făcut sosul și m-am gândit: 'ce-ar fi să gust și eu un pic... doar un strop!?' Și am pus în dopul de la sticlă un strop. Când l-am înghițit satana a intrat în mine, am băut toată sticla, m-am dus și am mai cumpărat alta și de-atunci...

am rămas așa. Mă mai opresc pentru scurte perioade dar... sunt slab... foarte slab. Dumnezeu m-a părăsit, sunt prea păcătos.

Grea soartă... totuși:

- Totuși... ce-nvârtești, frățioare, de unde bani de băut? Eu știu prețurile toate, ca să bei în stilul ăsta ai nevoie de bani.

S-a sculat și a deschis frigiderul. Câteva diferite sticle cu alcool, în congelator pachete cu carne.

- Am tot ce-mi trebuie și nu duc lipsă de nimic. Dacă ceva îmi prisosește dau și la prietenii mei care sunt săraci.

- Țsta este un lucru pentru care ai să-ți primești răsplata la timpul de judecată. Dar până atunci, Mihule, frate, trebuie să facem ceva, altfel te afunzi că nu vei mai putea ieși la suprafață niciodată. Trebuie făcut ceva acum...

- Este cineva acasă? Intră un australian înalt, cu o barbă îngrijită, tânăr, cam 35 de ani. Mihi, dă-mi câteva țigări, te rog, că sunt falit. Dă cu ochii de mine : Hi everybody! Mă cheamă Bob. Îmi strânge mâna: Cum o duci? Dă-mi câteva țigări că sânt faliment, ți le dau înapoi mâine. O.K?

- Fratele nu fumează, Bob, ăsta este creștin! îl luminează Mihi.

- Creștin? Știu! Nu fumează, nu bea, nu droguri, nu mâncare, nu sex... știu! Țștia au creierul spălat. Se uită la mine și-mi zice: Cred, totuși, că ți-ar place și ție un pic de distracție, o bere, o femeie... doar nu ești om de zăpadă! Ce zici nu ți-ar place, frate creștine?

- Nu, Bob, îi răspund calm, nu-mi mai place. Toate astea le-am trăit și m-au dus spre pierzare. Am fost unul dintre voi, cunosc fața vieții de care-mi vorbești. Este o minciună, o înșelătorie.

M-am uitat cu milă și cu dragoste la el și l-am citit ca pe o carte. Prefața:

- Gândește-te la viața ta, Bob. Unde este femeia ta? Unde sunt copiii tăi... casa ta? Unde ești tu, Bob? Unde ești tu?!...

S-a uitat la mine pe sub sprâncenele-i blonde, stufoase și a bătut în retragere către ușă. I-am întins mâna, voiam să trec la cuprinsul cărții, dar s-a ferit:

- Lasă-mă în pace, omule, ce vrei de la mine? Nu ți-am făcut nimic...

A ieșit în fugă și a strigat înapoi:

- Mihi, aruncă-mi câteva țigări jos, te rog.

Mihi a ieșit pe balcon răsând, i-a aruncat câteva țigări și o invitație:

- Să vii mai des pe aici, Bob, fratele se mută cu mine. Să mai discutați, să mai vorbiți, poate te face și pe tine creștin... Ha, ha, ha!...

Nici n-a stat bine pe scaun că... zgomot mare la ușă:

- Ia te uită cine vine! se bucură Mihi. Face prezentările: Vintilă Cojoc și John Boboc, prietenii mei, el este fratele Costică- arată spre mine. John Boboc cară un bidon de vin în mână. Se uită atent la mine. Vintilă Cojoc, care mă știa din taxi, îi explică:

- El este un bețiv care s-a pocăit de curând! John se uită de sus la mine. Încerc să-l privesc în ochi. Ochii lui fug de mine undeva pe pieptul meu, pe umerii mei. E beat dar se comportă ca un *profesionist*.

John Boboc vorbește cu ochii în pieptul meu:

- Ce frate, bă, ce frate? Am cunoscut eu frați din ăștia mulți, pe unu' care zice că nu bea, dar bea vin îndulcit cu miere; știu eu mulți popi care fură, păstori hoți... știu tot, bă, știu tot!

M-am mirat, minune mare... Cum se face că le știe omul ăsta pe toate? Oare eu nu știam, ca și el, că pocăiții fură banii oamenilor, apoi se adună prin case, sting lumina și fac orgii? Așa cum știam eu la vremea mea, știe și omul ăsta totul, adică...nimic. Aburul beției i-a acoperit mintea, nu mai poate separa binele de rău, minciuna de adevăr. Și nici nu vrea s-o facă...

- Băăă, bă, băăăi, strigă Vintilă Cojoc turnând vin în pahare, bă, asta e viața... în lumea asta trebuie să trăim viața asta... Corect?

- Nu face pe deșteptul, bea cu noi un pahar... Cum ai fost tu? Cum? Ai uitat cum ai fost? se interesează John Boboc, apoi, dintr-o dată își schimbă pretenția:

- Știi ceva, bă? Eu nici nu vreau să beau cu tine, și nici cu bagabonții ăștia. Mă duc acasă, la copiii mei.

- Stai, așteaptă-mă că-ți dau un lift acasă, mă ofer eu amabil. El:

- Decât să merg cu tine mai bine mă duc pe jos... du-te, bă, de-aceia așa!...

A ieșit mândru nevoie mare, lipăind cu tălpile desculțe pe linoleu și a trântit ușa după el. Mihu mă ia în primire:

- De ce te ții așa de corect, că nu ești! Biblia spune că nu este nici un om neprihănit, nici măcar unul. Cine te crezi tu? Și Avraam s-a îmbătat, și Lot, și taica Noe, toți sunt de-ai noștri, numai tu te faci mai sfânt... Și Isus a băut vin, ce ești tu mai sfânt ca Isus?... Haaa, ha, ha...

Hărmălaie mare. Au pus muzică, un fum să-l tai cu cuțitul. În mijlocul acestui balamuc aud o voce de pisică sugrumată:

- Are cineva o țigară pentru mine? S-a făcut liniște pentru un moment. Pe nesimțite intrase o femeie, beată, cine să-i știe vârsta... între 20 și 40 de ani.

Asta este prea mult pentru mine:

- Mihule, eu am plecat... Mă strecor spre ușă.

- De ce pleci? Tocmai acum? Râde Mihu și vine după mine la ușă. De ce pleci? Mă prinde de braț: Până la urmă tot aici ai să te întorci. Îți dau 2-3 ani..

Mă trag ușor din mâna lui și ies fără un cuvânt. S-a întunecat deja. Când am ajuns la mașină am privit înapoi. Mihu era în cadrul ușii cu o mână deasupra capului, cu degetele răsfirate.

- Doi, trei ani... a strigat după mine apoi a intrat înăuntru și a tras ușa după el.

Am rămas un timp pe gânduri. Mi-e frică oare de amenințarea lui? Mi-e frică de *proorocia* lui? Nu, nu îmi este frică de nimic, doar îl plâng pe acest frate rătăcit în Valea Plângerii. Și nu-l voi lăsa până nu îl voi aduce înapoi în Biserică. Nu eu mă voi întoarce la satana, ci el se va întoarce la Isus. Amin.

MANICHIURĂ

Zi de zi cu taxiul prin Perth. Zi de zi se întâmplă lucruri neobișnuite.

Am înțeles că viața de credință, viața alături de Dumnezeu, este o continuă aventură. Se întâmplă lucruri neobișnuite în taxiul Domnului. Oamenii reacționează straniu când stau față-n față cu Numele lui Isus care este lipit pe bordul mașinii. Unii sunt interesați să știe cum a ajuns acolo și eu le spun mărturia mea, alții, femeile în special, ating cu degetul Numele Domnului: ‘Oh! The Lord?!’. Unii plâng, alții se revoltă și-mi spun să-l dau jos și să scriu: ‘Fumatul interzis’ sau altceva de felul acesta. Alții râd batjocoritori.

Iau de la Dog Swamp un client care-mi spune să-l duc la Concert Hall. N-am nici cea mai mică idee unde este acest loc așa că-l iau pe ocolite:

- Nu ai o vagă idee pe unde este acest Hall...?
 - Nici o idee, prietene, eu sunt din Melbourne.
 - Se potrivește bine, eu sunt din Adelaide! Uite că suntem doi străini în taxiul ăsta, ce ne facem? glumesc eu. El râde și mă întreabă:
 - Cum ai ajuns șofer de taxi?
 - Cu ajutorul lui Dumnezeu care a creat cerul, pământul, marea și tot ce este în ele. Tu îl cunoști?
 - N-am nici o idee, ți-am spus că sunt de departe...
 - Uite, poți să-L găsești aici, și-i ofer Noul Testament.
- Și viața merge înainte...

Primesc o cursă prin radio: ‘Numele: Bill. 9A Ravanswood Drive, Nollamara’.

- Hurry up, Bill! Grăbește-te... strig la el când ajung în fața casei. Așa fac de câte ori vin să-l iau. Bill nu se poate grăbi, este un om bătrân, cam de 75 de ani, slab și înalt cu o barbă albă-gălbuie. Bill merge greu, nu se poate grăbi. O trage după el pe Silvia, nevasta lui care este oarbă. Nu se poate grăbi dar așa îi întâmpin eu, și în felul acesta, Silvia mă recunoaște după voce.

Suflă vântul, e frig. Silvia este îmbrăcată într-o rochie subțire, picioarele desculțe vârate în papucii scâlțiați. Oamenii ăștia nu pot sta acasă, circulă toată ziua – la shop, la doctor, după țigări, peste tot... Bill nu mai bea de 30 de ani de când a avut accidentul. Atunci, cu 30 de ani în urmă, era beat la volan. Din accidentul acesta Silvia a rămas oarbă. De atunci Bill o duce de mână în fiecare zi, nu a mai pus alcool în gură dar fumează 100 de țigări pe zi. Îi ajut să intre în mașină și întreb:

- Cum mai este viața ta cu Dumnezeu, Bill?
- Când în sus și când în jos... răspunde el. Încă nu pot să înțeleg nimic din Biblia pe care mi-ai dat-o, mai bine ți-o dau înapoi, cred că Dumnezeul tău nu mă vrea. Silvia încearcă să mă ajute dar, nu iese nimic...

Silvia este creștină de mai bine de 20 de ani. Încep, din nou, o discuție cu el și-i amintesc că dacă Dumnezeu m-a iertat pe mine îl va ierta și pe el.

- Tu nu știi viața mea, îmi spune Bill, nici eu nu-mi pot ierta multe, cum ar putea altul? Nu cred că mai este șansă pentru mine...

Mă uit după ei cum se depărtează. Bill puțin mai înainte, Silvia se ține de brațul lui, se lasă condusă oriunde de el. De 30 de ani se lasă condusă de el pas cu pas. Încotro, încotro, Bill?! Îmi aduc aminte de cuvintele Domnului: ‘Cum ar putea un orb să conducă alt orb!’

Și viața merge înainte...

Se întâmplă lucruri stranii în taxiul lui Dumnezeu. Îl iau pe Bill chiar și de două ori pe zi. Sunt o mie de taxiuri în Perth. Cum de se întâmplă să îl iau doar eu? Cine organizează aceste întâlniri? Și dacă Dumnezeu le organizează, cu ce scop?

În altă zi îl iau cu taxiul de la Clinică. Silvia e răcită și înghețată, cu picioarele goale. Bill tușește și scuipe sânge într-o batistă.

- S-a terminat, Con, îmi spune așezându-se cu greu pe scaunul din față. S-a terminat, am cancer la plămâni. Doctorii mi-au mai dat cel mult două luni. S-a sfârșit...

Silvia plânge pe bancheta din spate:

- Să nu mă lași, Bill, ce o să mă fac eu fără tine, dragul meu?

Silvia plânge și tremură de frig și de frică. Bill tușește, scuipe sânge într-o batistă și curge sudoarea de pe el. Frica de moarte l-a înfășurat ca o pânză de păianjen, nu mai este scăpare, nici o scăpare... Dar dacă...

- Mai ai o șansă, Bill... Isus Hristos este ultima ta șansă! Pocăiește-te, Bill... Predă-ți sufletul în mâna Domnului, este ultima ta șansă...

El oftează:

- Nu am cum, sunt prea păcătos, sunt prea bătrân, este prea târziu... Cum să o iau de la început? Cum? Este prea târziu...

Nu-l pot lumina, Doamne, doar Tu poți, la Tine este puterea, înțelegerea, iertarea de păcate. I-am ajutat să coboare din taxi, i-am condus până la ușa casei lor. Bill îmi dă cheile:

- Deschide tu ușa, nu mai pot face mare lucru cu mâinile, mai ales că mi-au crescut unghiile și nimeni nu vrea să mi le taie. Venim doar de la Clinică, mi-au tăiat unghiile la picioare dar la mâini n-au vrut, că nu este specialitatea lor. Ei taie doar la picioare, altcineva e pentru mâini.

Într-adevăr, avea unghiile crescute, groase și galbene de tutun și de vreme.

- Ai o foarfecă, Bill? îl întreb.

- Am, Con, am o foarfecă...

- Lasă-mă să-ți tai eu unghiile, Bill.

- Faci tu lucrul ăsta pentru mine, Con?

- Da, Bill, nu ești tu bătrânul meu prieten?

- Mulțumesc foarte mult, Con, ești un om bun...

Intrăm înăuntru, îmi dă o foarfecă și se așează pe un scaun. Îmi întinde o mână uscată cu degetele îngălbenite de tutun. Îi spun:

- Oricât aș fi eu de bun, Bill, nu am prea mult cu ce să te ajut. Eu îți tai unghiile și tu ai să mergi în iad cu unghiile tăiate frumos... Ce folos, Bill? Ce folos? Predă-ți sufletul lui Isus și el te va duce în Rai!

Țac, țac, țac... foarfeca retează unghiile groase și galbene, țac, țac, țac...

- Ce să fac? Cum să fac?

- Spune după mine: Doamne Isuse... și el repetă:

- Lord Jesus Christ...

Și foarfeca: țac, țac, țac...

- Recunosc că sunt un păcătos... continui eu.

- Recunosc că sunt un mare păcătos... repetă el.

Și foarfeca: țac, țac, o unghie sare cât colo...

- Te rog să mă ierți de păcatele mele...

Bill repetă:

- Te rog să-mi ierți păcatele...

- Vreau de acum Tu să fii Domn și Stăpân al meu... continui eu.

- Vreau de acum să fii Domn și Stăpân al meu...

- Amin!

- Amin!

Țac! Gata și cu ultima unghie.

- Gata, Bill, acum ești un copil al lui Dumnezeu. Isus a avut milă și de tine așa cum a avut milă și de mine și de atâția alți păcătoși, glorie Lui, în veci, amin.

I-am strâns mâna în fugă, la fel și Silviei; nu știu de ce mă grăbeam. Mă grăbeam să ajung în taxiul Domnului și să îi mulțumesc pentru acest suflet eliberat.

La scurtă vreme am fost invitat de către Bill la nunta de argint. Apoi nu am mai auzit de el pentru un timp. Într-o zi am luat-o în taxi pe Silvia, cu una din fetele ei; fără Bill. Am înțeles că Bill nu mai era, totuși, am strigat ca de obicei când am oprit la poartă:

- Hurry up, Bill, grăbește-te, Bill...

Silvia, sprijinită de brațul fetei a venit și s-a așezat în mașină.

- Bill este cu Domnul, mi-a mărturisit în șoaptă, parcă în taină, bătrâna oarbă. A continuat:

- Când s-a dus la Domnul eram adormită și în vis mi-a apărut Bill cu Domnul Isus. Domnul ținea mâna pe umărul lui și zâmbea. Bill mi-a spus: 'Pe curând, Silvia, să ne vedem cu bine...' și s-a depărtat împreună cu Domnul. Nu mai plâng, sunt bucuroasă că ne vom revedea. Con, poți să-ți imaginezi? Nu l-am mai putut vedea pe Bill de 30 de ani, de când am pierdut vederea, dar uite că acum, după ce s-a dus, Domnul mi l-a arătat în această vedenie... Mare este Dumnezeu!

Aceasta este povestea lui Bill și a Silviei, o poveste a răbdării, a speranței, a dragostei lui Dumnezeu. Pe curând, Bill... Pe curând, Doamne...

CU TAXIUL PRIN BUCUREȘTI NOAPTEA

Mic dejun la ora 5 după amiază. Am început să lucrez în schimbul de noapte. Este interesant lucrul de noapte. N-am mai văzut atâția oameni beți într-o singură noapte de când am plecat din România, de pe vremea când umblam cu taxiul prin București noaptea.

Noaptea oamenii sunt diferiți decât ziua. Ziua iau în taxi un amărât cu televizorul în spate să-l ducă la amanetat. Este politicos și rușinos. Dar același om, după asfințitul soarelui este gata să facă omor pentru un praf de heroină. Ciudați sunt unii oameni... Lumina și întunericul îi influențează foarte mult. Este interesant lucrul de noapte, cu taxiul prin Perth. "Free taxi" pe Calea Domnului.

Se urcă în mașină oameni de toate clasele sociale dar aproape toți sunt beți. După ora 8-9 seara rar mai găsești unul treaz. Eu mai scap un cuvânt colo, un Nou Testament, un pamflet, o Biblie... mai pleacă câte unul fără să plătească zicându-mi: „Tu dacă ești creștin trebuie să mă ajuți!”

Și viața merge înainte.

Ora 5 după amiază, înainte să mă sui în taxi să încep lucrul. Sună telefonul.

- Hello, brother Con?! Vino repede că mor... Este Dan de la 26 Denston way.

- Ce este cu tine, Dan, care e necazul?

- Necazul este că mă sinucid și dacă nu vii repede să mă duci la spital, mor!!!

Vino repede, brother Con, foarte repede...

- Ce se întâmplă, Dan, ești beat? întreb eu cu teamă.

- Nu, nu mai beau de 4 luni și 3 săptămâni și două zile, dar am luat 20 de somnifere, mai am 5, le beau și pe astea, pun mâinile pe piept și mor... Vino repede, brother Con, vino repede să mă duci la spital că mă sinucid și mor!!!

- Vin imediat, Dan, aruncă tabletele, nu mai lua nimic... Așteaptă că vin imediat.

Taxiul e în fața casei; strig la Gogu, copilul meu în vârstă de 9 ani:

- Gogule, am plecat la servicii, Domnul să fie cu tine. Nu răspunde Gogu al meu, e cu nasul în computer. Lasă, că o să discut eu cu el și despre asta când... Când... oi avea mai mult timp... Doamne, Tu ai timpul tot, ai Tu grijă de el.

Repede în taxi și drumul spre Girrawheen, la prietenul meu „sinucigaș”. L-am găsit lungit în fața căsuței sale, gema, plângea. În picioare, lângă el erau sora lui și o nepoată a lui în vârstă de 14-15 ani, martore la această scenă jalnică. Le cunoscusem pe amândouă cu ceva vreme în urmă. L-am privit pe Dan cu milă și tristețe cum se chinuiește doborât la pământ de o putere prea mare pentru el, prea rea, prea nemiloasă. Mă aplec spre el:

- Să nu mori, Dan, că nu e nici o afacere. Mai trăiește puțin, mai este nevoie de încă puțin timp. Deschide ochii și văd pe fața lui o umbră de bucurie:

- Brother Con, sunt terminat, dar nu mai beau alcool de 4 luni, 3 săptămâni și două zile. Cred că mor... Ajutat de sora lui l-am suit în taxi și... la spital cu noi. Royal Perth Hospital, secția de urgență, ora 7, vineri seara. Deja vânzoleală mare, accidentați și răniți, vin ambulanțele și pleacă una după alta. Mi l-au luat pe Dan din mașină, l-au pus pe un pat mobil, și l-au dus undeva, în spatele unor uși mari, albe.

- Așteaptă, dacă vrei, și o să-ți spunem în scurt timp ce se întâmplă cu el; oricum, rămâne aici în noaptea aceasta, mă informează o soră. Ba chiar îmi cere detalii despre Dan – unde locuiește, câți ani are – îl găsește în computer, este clientul lor. Apoi mă întrebă:

- Cine este ruda lui cea mai apropiată?

- Are o soră și doi, trei frați, dar nu știu bine situația lor.

- Cine îl moștenește dacă moare, trebuie să scriu aici..., e insistentă nevoie mare.

Răspund fără ezitare:

- Eu!

Îmi scrie numele și adresa și mă lasă în pace. Mă așez pe scaun într-un colț. Iată-mă moștenitorul lui Dan. Tot ce are este icoana lui Hristos pe un perete și trei demoni cu săbiile în mână pe celălalt perete. Înfricoșătoare moștenire.

Și viața merge înainte... Privesc la cei ce intră la urgență, aduși de ambulanțe. Sunt unii accidentați dar cei mai mulți sunt oameni mutilați, bătuți de alți oameni. De ce s-or lupta oamenii unii cu alții? În toate timpurile și-n toate locurile a existat această luptă. Privesc prin geam în întunericul de afară... Văd luminile de la taxiul pe care l-am parcat în fața Spitalului. ... Și viața se derulează încet... încet... înainte, încet... înapoi, în timp, în spațiu... încet, unde sunt...?

Unde? În taxi! Prin București... noaptea. Prin anii '77 -'78, ora 2 - 3 dimineată... Ciculam cu viteză redusă pe Bulevardul Gheorghe Gheorghiu Dej, la hotelul Inter. Nici țipenie de om, doar taxiurile parcate în fața hotelului. Din parcare văd un om mărunț și slab fugind spre Bulevard. Parcă ar vrea să ajungă la mine. Îl urmăresc doi milițieni. Aproape am oprit taxiul, dacă mă ajunge îl iau în zbor. Mărunțelul fuge, aruncă o sacoșă, probabil furată din vreo mașină, a ajuns pe trotuarul din fața hotelului, e la câțiva pași de mine. Dar cei doi milițieni îl ajung... O cizmă-l rade la pământ. Amândoi milițienii se urcă cu picioarele pe el, îl pisează cu cizmele, acolo, pe trotuar, în fața hotelului Intercontinental. Mărunțelul nu scoate nici un sunet, poate a și murit de frică și de durere. Milițienii îl toacă cu frenezie, cum au învățat la școală, și eu nu mai pot și strig în gura mare la ei:

- Lăsați-l, mă, criminalilor, că-l omorâți, Huăăă, criminalilor... huăăă... Sunt la câțiva pași de ei, sunt ca beat, îmi tremură mâinile pe volan. Am un impuls de a sări cu mașina pe trotuar, să trec peste toți trei, să-i lovesc pe toți trei.

- Lasă-l, mă, spurcatule, că-l omori... mai strig o dată la ei, și în loc să sar pe trotuar accelerez și, cu un nor de fum, mă îndrept în viteză spre Piața Amzei.

De ce s-or mutila oamenii unii pe alții? Ce ură-i poartă, ce demoni, ce destin?

Doamne... dar cu cei doi frați moldoveni cum a fost?! N-o să uit niciodată.

Coboram cu taxiul spre Operetă, când, se dă alarmă în stația de radio: „Taxiul 9B-2135 este atacat la Academie. Toate mașinile din zonă să dea ajutor.” M-am îndreptat în viteză într-acolo. Când am ajuns eu, în lungul străzii, erau parcate 20-25 de taxiuri. Șoferii alergau după doi băietani ce încercau să scape în șantierul de pe deal. Pe vremea aceea tot Bucureștiul era un șantier. Ceaușescu construia socialismul.

Am coborât din taxi și m-am îndreptat și eu încotro fugeau toți. Am trecut pe lângă taxiul atacat. Toate ușile erau deschise, șoferul era răsturnat pe spate, cu gâtul retezat, plin de sânge peste tot pieptul. M-am îngrozit, m-am revoltat, m-am înrăit. Am călcat într-o baltă de sânge și mi-am mânjit de sânge încheșat pantoful. Am alergat împreună cu alți șoferi care tot veneau de pretutindeni, din tot Bucureștiul. Mulțimea i-a ajuns pe fugari, mai ales că le-au ținut calea muncitorii din șantier. Cei doi au fost rași de pe fața pământului. Fiecare voia să apuce câte o fărâmbă din ei. Dar s-a ridicat unul plin de autoritate, ca un securist, înalt, și a urlat la noi. Muncitorii s-au dat la o parte. Uriașul era șeful lor.

Uriașul i-a legat cu un lanț pe cei doi băieți și i-a ridicat în cârligul de la macara. Șoferii aruncau cu pietre și scânduri în ei. Din cârligul macaralei curgea sângele criminalilor. Cumplită situație, voiam să răzbun sângele în care călcasem cu pantoful mai înainte, vărsând sângele acestor nenorociți agățați în cârligul macaralei...

Dar asta s-a petrecut ziua... era ziua? Era noaptea? Cine știe, cine mai știe? Ziua se amestecă cu noaptea și lumina cu întunericul, și pământul cu apa, și sângele cu noroiul, și viața cu moartea. Cumplită viață... Cumplită moarte... O soră medicală mă bate pe umăr:

- Mr. Constantine, Mr. Dan rămâne aici în noaptea asta. Este în afară de orice pericol.

- Mulțumesc, pe curând.

M-am smuls din scaun și din propria-mi viață ca dintr-o plasă ce începuse să mă învăluiască și am ieșit în noapte. Era târziu de-acum.

M-am urcat în taxi și mi-am plecat capul pe volan:

„Doamne, unde ești? Doamne, ai milă de noi, de toți, buni sau răi... ai milă...”

- Îmi dai un lift, omule?

Ridic fruntea de pe volan. Lângă mine, cu o mână sprijinită de mașină, aplecată spre mine mai să-și bage decolteul pe geam, o fată tânără, foarte sumar îmbrăcată, cu... un ochi vânăt. Mă privește ca pisica pe șoarece:

- Sunt înțepenită aici, n-am cu ce să ajung acasă, îmi dai un lift? N-am bani dar știu să fac o cafea minunată, ce zici?

O privesc un timp și-i răspund ca un idiot:

- Știi? Eu nu mai beau cafea... Doar ceai...

Ea se uită la mine ca la un idiot:

- Îți fac cel mai minunat ceai pe care l-ai gustat în viața ta, baby...

„Înapoia mea Satano!!!” Nu... nu pot s-o iau de la început... nu vreau să mă întorc înapoi, nu trebuie să pot, nu trebuie să vreau, nici nu-mi place! Pornesc motorul, scot mâna pe geam și o împing ușor de lângă ușa mașinii:

- Du-te de aici, lasă-mă femeie cu cafeaua ta, du-te de aici... du-te pe jos, pleacă... Demarez în grabă cu gândul la un proverb românesc: „Fuga e rușinoasă dar e sănătoasă.”

Mă îndrept spre Inglewood. Sunt liber. Un taxi liber pe Calea Domnului!

GRUPUL

- Doamne, nu mă lăsa, pune-mă în rândul credincioșilor Tăi și dă-mi și mie din firimiturile ce cad de la masa lor, căci la Tine e Puterea și Mărirea, și Mila, în veci. Amin.

Mihu își încheie rugăciunea cu un oftat și ridică fruntea de pe pământ. Are lacrimi în ochi dar fața îi strălucește.

- Frate, îmi spune el, gata, acum mă pocăiesc cu adevărat. Am fugit destul de Domnul până am ajuns să mormăi singur ca un urs din pădure. Acum m-am hotărât. Nu mai beau, nu mai fumez, nu mai fur și vin cu tine la biserică în fiecare duminică. Și încă ceva, hai să începem un grup de rugăciuni al păcătoșilor, al oamenilor depărtați de Dumnezeu. Ce zici?

- Ce să zic, este o idee bună, frate, să cerem Domnului s-o binecuvânteze. Suntem doi, cred că Aneta, soția mea, o să se alăture și ea iar Domnul o să adauge la numărul nostru pe cei pe care El i-a rânduit, amin!

Mihu se pune iar cu fruntea pe pământ și începe să vorbească cu Domnul:

- Doamne, mă rog pentru prietenii mei, bețivi, hoți, căzuți în droguri, care sunt prin închisori, ai milă și mântuiește-le sufletele, căci la Tine este Puterea, și Slava, și Îndurarea. Amin.

L-am lăsat și am plecat acasă. Era târziu, aproape 11 noaptea. Gogu era în pat, Aneta mă aștepta. I-am spus ce am hotărât cu Mihu – să începem un grup de rugăciune format din păcătoși, necredincioși, și ea s-a arătat foarte interesată. Am fost cuprinși de o stare deosebită. Duhul Domnului era peste noi, ne-am plecat genunchii și ne-am rugat îndelung, cu lacrimi fierbinți. Apoi ne-am culcat. Am adormit greu. Planul nostru mi s-a părut extraordinar de îndrăzneț și eram chiar curios să văd cum va răspunde Domnul. Un grup de necredincioși care să se roage... cui?

Mi-am adus aminte de mărturia lui Richard Wrmbant. Prima lui rugăciune a fost cam așa: 'Dumnezeule, eu nu cred că există dar mă rog, ca într-o nebunie, unui Dumnezeu care nu există. Dacă există, totuși, fă-mă și pe mine să cred în tine; dar sunt un nebun că mă rog unui Dumnezeu care nu există. Amin!' Dumnezeu l-a auzit, a făcut din el un martir. Cam așa să fie oare și cu grupul nostru?! Cine o să vină?! Pe cine o să trimită Domnul? Vom vedea. Am adormit spre ziuă, frământat de aceste gânduri și planuri.

Lucram cu taxiul din nou în schimbul de zi și aproape în fiecare seară mă opream pe la Mihu. Stăteam de vorbă, ne rugam împreună. Lăsase băutura. Cu fumatul a cedat după două, trei zile. L-am încurajat cum m-am priceput:

- „Așa cum sunt la Tine vin,

Putere n-am Tu-mi fi sprijin... nu renunța, frate, mai încearcă o dată, mai încearcă...

Am fixat prima seară de rugăciune într-o joi. Am invitat prieteni vechi din oastea lui Robin Hood: Vintilă Cojoc, John Stankapp. În seara stabilită m-am dus la Mihu împreună cu Aneta. Âncet, încet, sprijinită în baston a venit Ronda Fisher – o româncă părăsită de bărbat după ce a paralizat în urma unui atac de inimă.

- Gura, gura..., încearcă să spună că nu poate vorbi bine.

- Nu trebuie gură ca să te rogi, doar inimă o încurajez eu.

Intră pe ușă Iovan – un iranian din Rusia. Când era copil l-au dus din țara lui în Rusia, l-au botezat ortodox, l-au învățat rusește. Are cam 78 de ani, mare, înalt, greoi, intră în cameră, își face o cruce mare și se așează în genunchi. Și rugăciunea începe...

- Pot să mă rog în limba persiană? se interesează Iovan.

- Poți, Iovan, Domnul are să se bucure să te audă.

Deschid Biblia la întâmplare: Vechiul Testament. Acolo sunt toate pedepsele, blestemele; parcă tot de astea avem parte, n-am ajuns încă la binecuvântări... Doamne, ai milă.

Ne rugăm pe rând, fiecare în felul lui, fiecare pe limba lui. Rugăciunea ține aproape o oră. Când ne ridicăm de pe genunchi parcă suntem mai înviorați. Scot câteva cărți de cântări:

„Curățit ești de păcat și înnoit

Curat prin sângele lui Isus...?”

Răsună blocul de vocile noastre. Iovan ține tonul ca cimpoiul, Ronda ține ritmul și bate cu bastonul în tavanul celui de sub noi. Deodată se deschide ușa și intră Bob cu barba răvășită, desculț, cu ochii larg deschiși. Noi cântăm de răsună... Îi fac semn cu mâna și Bob se așează lângă Miha, pe genunchi. Închide ochii și ridică mâinile deasupra capului. Mâinile lui ridicate nu au fost ca să-l slăvească pe Domnul, sunt sigur de asta, ci în acel moment el a pus armele jos și s-a predat. Cred că Împărăția lui Dumnezeu era în inima lui; era departe, departe de noi, se legăna într-o parte și în alta și lacrimi îi curgeau pe obraji.

-Bine ai venit, Bob.

„Așa cum sunt la tine vin

Putere n-am Tu-mi fi sprijin...” Bun venit Bob.

GEORGE NIXON

- Am un prieten vechi, un prieten bun. Îl cheamă George Nixon. Multe am făcut noi împreună...- își amintește Mihu visător. „Aș vrea să-l vizităm pe George Nixon, să-l chemăm la biserică.”

- Să-l vizităm, frate! sunt de acord eu.

- Când vrei să mergem la el?

- Acum!

- Bine, hai să mergem.

Ne-am urcat în mașină și Mihu s-a rugat Domnului:

- Doamne, așa cum sunt la Tine vin, cu toate păcatele mele pe care Tu le cunoști. Iartă-mă și iartă-l și pe George Nixon de păcatele lui pe care, unele, le-a făcut împreună cu mine; și dă-ne mântuirea la amândoi. Amin.

Buni de drum! Ne-am îndreptat spre George Nixon care locuiește prin vecinătate.

Tot vorbind am ajuns la George Nixon acasă. L-am găsit lucrând la o mașină. Era beat dar știa ce face – *profesionist*. Nevasta se învârtea în jurul lui. Era o femeie cu fața senină, blândă, cu părul blond, mi s-a părut un înger. Și chiar părea un înger pe lângă acest om înalt, solid, cu părul creț, brunet, care înjura și românește și englezește cu mare talent. Erau amândoi în jur de 40 de ani. Mihu mă recomandă:

- Fratele Costică, este pocăit de la Biserica Baptistă. A fost și el bețiv ca noi, dar Domnul l-a scăpat. I-am vorbit de tine, George, și a vrut să te cunoască. George se uită la mine pe sub sprâncene, apoi la Mihu și zice:

- Beți o bere rece? Lasă, bă, vrăjala asta cu *bactiștii*, beți o bere rece că e zăduf mare. Ne-a adus câte o bere și ni le-a întins dar noi ne-am făcut că nu vedem ce are în mână. Mihu îi spune:

- Nu mai bem, George, și tu ar trebui să arunci spurcăciunea asta până nu faci ciroză.

Nevasta lui George, Valeria s-a recomandat, se apropie interesată:

- Nu mai beeeți??? Nu mai bei, Mihule? S-a atins Domnul de voi, poate o avea milă și de George... apoi îmi spune: Frate Costică, noi suntem pocăiți, și eu și George. Ne-am botezat la englezi, în Morley, după ce George a ieșit din închisoare, dar la scurt timp a căzut. Sunt doi ani de atunci.

Mi s-a înfiorat duhul în mine. Eram în fața a doi copii ai lui Dumnezeu, frate și soră cu mine și uite-l în ce hal a ajuns. Cum să-i ajut, cum să-i ajut? Învață-mă Tu, Doamne.

- George, îi spune Mihu, prin multe locuri am umblat noi, prin multe locuri m-ai dus tu pe mine... Acum am venit să te chem să mergi cu mine. Vino la Biserică, întoarce-te la Dumnezeu până nu te lapadă de tot. Vino cu noi, vino cu noi, frate.

George a râs, a scuipat într-o parte, apoi s-a băgat sub mașină și și-a văzut de treabă. Nu ne-a mai dat nici o atenție. Abeam când am plecat a strigat după noi:

- Mihule, trec mâine pe la tine, am găsit la groapă o mașină de spălat pe numele tău. Valerio, dă-mi o bere și o cheie de 13.

L-am lăsat jos pe Mihu în Keeble Way, la bloc, și m-am dus acasă. Se înserase. Apunea soarele și se ridica luna. Se risipea lumina și venea întunericul. Cândva îmi era frică de întuneric, Isus mi-a dat curaj, nu mă mai tem acum. Totuși... când mă uit la acești frați de credință care s-au întors din nou în întuneric, parcă mă prinde-o teamă. Oare ce se va întâmpla cu mine peste 2 – 3 ani?... O să ajung și eu la fel? O s-o iau iar de unde am rămas? După ce am cunoscut viața să mă întorc iar în moarte? Doamne, nu mă lăsa!

A doua zi, după servicii, m-am grăbit să ajung la MiHu. Parcă aveam o presimțire rea. Și așa a fost. Când am intrat... hărmălaie mare - muzică moldovenească... George Nixon, din baie, striga cât îl ținea gura la MiHu care moțăia, mort de beat, pe un fotoliu.

- Mihuleee, dă-mi o bere și-un patent, ce mă, n-auzi? Ce, ești surd? Ce, n-ai patent?

A apărut nesigur pe picioare și a dat cu ochii de mine. Nu s-a mirat că mă vede de parcă toată ziua am fi băut împreună.

- N-ai un patent la matale, nea Costică, frate Costică, n-ai un patent, un clește, ceva!? Ai!? Că mă chinui de azi dimineață să montez mașina asta de spălat. Am găsit-o la groapă, cred că merge, arată ca nouă, nu știu de ce or fi aruncat-o... N-ai un patent, mâncați-aș gălăgia? N-a mai așteptat să-i răspund că rămăsesem privindu-l năuc, mut, cum se maimuțărește, om mare de doi metri... ai milă Doamne.

M-am uitat din ușă să văd ce face. Meșterea pe lângă o ruginătură de mașină de spălat, înjura și blestema. Doamne, ai milă... Scule aruncate pe jos, prin apă, iar el, ud până la genunchi încerca să conecteze furtunele la robinet și nu reușea nimic. M-am retras încet trecând pe lângă MiHu care moțăia pe fotoliu, am călcat peste sticlele de bere goale și am ieșit la aer. Am privit la cer: „Doamne, mare milă ai avut de mine, ai milă și de ăștia doi! Amin!”

Am plâns lacrimi grele cu capul pe volanul mașinii și m-am îndreptat spre casă. Mare înfrângere, o bătălie pierdută dar războiul merge înainte. Nu capitulez, suntem tot în război, diavole! Vreau numai să mă odihnesc puțin, numai puțin să mai răsuflex și din nou pe baricade. Păzea, satano, Domnul e cu mine. Amin.

CINA CEA DE TAINĂ

Grupul de rugăciune mergea bine. Ne întâlneam în fiecare joi seara la 7,30. Eu, Miha, Aneta, Ronda Fisher, Iovan Iranianul, Dan, câte-o dată mai venea și John Stankapp. Începeam rugăciunea cu un cântec care ni se lipise de inimă:

*„Am fost născut în păcat și făr' de lege,
Am fost născut în groapa mare de păcat...”*

Refrenul zicea:

*„Am zidit un altar în inima mea
Fiindcă Domnul mi-a dat mântuirea...”*

Era un cântec pornit din inimă, Domnul l-a ascultat, mai târziu avea să ne-o dovedească.

Într-o seară, în timp ce noi cântam cu foc intră Bob, australianul de la parter. Avea în mână o Biblie. S-a așezat jos, la picioarele lui Miha, a închis ochii și asculta în tăcere cum cântam noi. Poate se ruga... cine să știe ce era în inima lui? Îl iubea pe Miha că el îi lua apărarea mereu. În blocul ăsta sunt doar oameni bătuți de soartă, în droguri, alcoolici, oameni năcăjiți, doborâți de o putere prea mare pentru ei. Pot fi periculoși din mai multe motive. Miha îi rupsese cu bătaia pe toți și-l știa de jupân. Iar Bob a găsit protecție și înțelegere la el și așa au devenit prieteni. Îl privesc cum se leagănă în ritmul cântării, are pace pe față, liniște. Asta este tot ce doresc toți oamenii ăștia singuratici – un colț de pace, un pic de bucurie. Cântarea plutește duios:

„Vin la Isus... acum...”

- Cred că am ajuns în Rai, șoptește Bob după terminarea cântecului. Locul ăsta este un colț de Rai în mijlocul infernului. V-am auzit cântând și n-am putut rămâne în camera mea. Mă primiți și pe mine?

- Bun venit în Rai, brother. Miha îi traduce în engleză cântecul pe care l-am cântat mai înainte. Iovan Iranianul ascultă și el cu capul aplecat:

*„Vin la Isus acum,
El te iartă, te iubește, te spală, acum...”*

Și rugăciunea începe. Fiecare la rândul lui, pe limba lui, în felul lui, ne spunem focul inimii, ne vărsăm sufletul înaintea Domnului.

- Duminică vin și eu la Biserică cu voi, îmi spune Bob. Îmi traduci și mie predica, vreau să fiu împreună cu voi. O.K?

- O.K. Bob, să fii gata când vin să-l iau pe Miha.

Sunt bucuros să-l duc la Biserică. Am mare nevoie de prieteni. Mor de dorința de a avea lângă mine, în Biserică, pe Miha, Bob, George Nixon și pe Iovan; îi simt ca ai mei, aproape de inima mea. Rugăciunea ține până târziu, pe la ora 10, apoi ne despărțim, fiecare la adăpostul lui.

Sâmbăta ce a urmat s-a dus ușor, ca fulgul. Iată cum:

Dimineață, pe la 9, sună sora Domnica și ne dă o veste. Nu departe de noi locuiește o bătrână bucureșteancă. A fost botezată la noi în Biserică dar, cu doi, trei ani în urmă a alunecat în lume.

- Câți ani are, surioară? o întreb eu pe Domnica.

- Vreo 70 de ani, este bolnavă de plămâni din cauza tutunului și are o boală de oase. E slăbită complet, n-o mai duce mult. Ar fi bine s-o cunoașteți, poate reușiți s-o aduceți înapoi la Biserică, înapoi la Domnul...

- Cum o cheamă, surioară?

- O cheamă Nuți Manase, dar toți care o cunosc îi spun *Mamaia*. Domnul să vă însoțească, pace vouă. Mi-a dat numărul de telefon. Aneta – *telefonistă* de meserie – o sună imediat pe bătrâna doamnă și începe discuția:

- Săru'mâna tanti, mă cheamă Aneta, eu sunt din Piața Domeni, matale unde ai stat în București? Stai că venim să te vedem, uite că luăm tramvaiul 10 de la Chibrit și

venim într-o clipă. Pe ce stradă stai? Aha! La ce număr? Am notat tot, la parter, acum venim, am taxiul la scară, săru'mâna, pa, pa, pa...

Se întoarce apoi spre mine și zice:

- Hai să mergem!

- Hai, da' să-l luăm și pe Gogu cu noi. Hai în vizită, Gogule, la întoarcere oprim la Mc. Donald. O.K?

- O.K tași, și plecăm toți trei.

Când ne-a văzut bătrâna doamnă s-a umplut de bucurie. I-a plăcut de noi tare mult că eram cam trăsniți, și din ziua aceea am legat o prietenie curată, sinceră. Când ne-am despărțit, ne-am rugat Domnului, iar ea a mulțumit lui Dumnezeu că a iertat-o și a trimis mesagerii Lui s-o aducă înapoi acasă, pe ea, oaia rătăcită... Acasă... Casa lui Dumnezeu.

A doua zi, duminică dimineață, îi iau pe Mihi și pe Bob să mergem la Biserică. Mihi îmbrăcat la patru ace, Bob în pantaloni scurți și în bocanci. Pe drum le spun că astăzi este Cina Domnului în Biserica noastră, iar la noi, obiceiul e că numai cei botezați iau cina, și aceștia dacă au viața în rânduală – regulamentul Bisericii. Mihi știe tot, el niciodată nu s-a apropiat de Masa Domnului.

- Am să respect regulamentul vostru, este de acord Bob, dar Aneta:

- Mihule, ce ar fi să întinzi și tu mâna azi, că și tu ești copil al lui Dumnezeu? Ai curaj și întinde mâna. Eu n-am scos o vorbă.

Și apărem în curtea Bisericii chiar cu 5 minute înainte de începere. Așa e la noi. La zece fără cinci se umple curtea de mașini, la zece toți suntem înăuntru, pe bănci, cu cartea de cântări în mână. Și azi e la fel.

Rugăciunea începe, se termină. Famfara începe, se termină.

Începe predica iar eu mă apuc să-i traduc lui Bob, conform înțelegerii. Îi suflam în ureche tot ce păstorul spunea de la amvon. Am observat că el stătea cam încordat, cu fața întoarsă de la mine, din când în când ofta și închidea din ochi. Credeam că este atins de Cuvânt, când îl văd că scoate din buzunar o bomboană de mentă, o curăță de hârtie și... mi-o vâra în gură:

- Îți pute gura ca bocancii mei, nu-mi mai traduce nimic, dă-te mai în colo... M-am șifonat de tot, am supt bomboana și am ținut gura închisă.

Cina Domnului!!! O împarte fratele Rică, un creștin de curând emigrat din România împreună cu familia. Se apropie de fiecare cu evlavie și oferă tava cu bucățile de pâine, trupul Domnului Isus. Eu îmi iau bucățica mea. Mihi întinde și el mâna spre tavă. În acelaș timp fratele Nicu, bătrânul, îl trage de mână:

- Stai jos, nu lua, stai jos!, iar fratele Rică îl împinge cu cotul:

- Stai jos, nu lua, stai jos!

Mihi se uită la mine, la Bob. Bob e cu capul în jos, neutru, absent. Eu privesc când la Mihi, când la bucățica de pâine pe care o țin în palmă. Aș rupe-o în două să-i dau lui jumate, și aș mai rupe-o iar să-i dau și lui Bob... Mihi lăcrimează, și eu la fel...

A ieșit imediat ce slujba s-a terminat. Și Bob la fel. Am ieșit și eu cam trist, nu știam de ce, parcă pierdusem ceva, ceva de preț. I-am găsit după w.c. Fumau. Mihi era foarte nervos, mi-a șuiert în față:

- Mă duc să-i trag un pumn în barbă! Îl termin complet! Cine se crede? Îl distrug! Îi arăt eu lui...

- Mare șmecherie faci... îl întrerup eu. Vezi că suntem încă în curțile Casei Domnului. Hai acasă!

- Hai să luăm un carton de bere și să ne îmbătăm! propune Bob.

- O.K. aprobă Mihi.

Vine și Aneta cu Gogu, ne urcăm în mașină și plecăm spre casă. Aneta a pregătit tot ce știa ea să gătească mai bine dar nimeni nu a fost interesat de mâncare. Mihu vorbește:

- Am avut credința că mă voi vindeca de boala mea dacă voi bea sângele Domnului. Nu mi l-au dat, am să beau paharul dracilor de acum încolo.

- Și eu la fel! declară Bob solemn. I-am debarcat la bloc, în Keeble way. Sunt sigur că tot restul zilei s-au îmbătat țândări.

În ziua aceea am fost triști, și eu și Aneta. Oare au făcut bine frații că l-a oprit de la Împărtășanie? Oare au făcut rău? Mă durea inima pentru Mihu, dar ceva în mine îmi spunea că, totuși, regulile Bisericii trebuiesc respectate, nu poate oricine să facă ce vrea.

Rică a făcut bine că nu i-a dat pîinea! Totuși, ce facem noi?! Punem monopol pe sângele Domnului?! Dăm Cina cui ne place?!

Și dacă nu i-a dat-o ce? Ce trebuia să se ambaleze așa? Cine este Mihu? Adică dacă nu-i iese pasența cum îi place lui trece la vecinul, la paharul diavolului. Cum vine asta? Ce creștin e ăsta?

Dar ălălalt ce creștin e să-l împingă cu cotul pe un frate căzut și asta în Biserică, în timp ce umblă cu anafura în mâini?

Dar Nicu, bătrânul, cum poate să-l tragă de haină: „stai jos, nu ești destul de bun, nu ești bun, nu ești bun ca noi!”

Dar Aneta? Ea l-a sfătuit pe Mihu să se ridice să întindă mâna la Cină. Cine a făcut-o pe ea așa sfătoasă?

Dar eu? Cine sunt eu să-i judec? De ce nu-mi văd de treaba mea? Ba îmi văd!!! Bob e treaba mea, Mihu e treaba mea... Oile rățacite... oile răcite... oile Domnului... oile de tăiat... oile de tăiat... E treaba mea, ba nu este, ba este, ba nu... ba da, ba nu... Am adormit cu capul pe masă în grădină, în ciripit de păsărele pe care nu-l auzeam, sub adierea dulce a brizei pe care n-o simțeam. Am adormit cu capul pe Biblie. Nu am dormit prea mult, doar câteva minute, iar când m-am deșteptat am avut în minte un proverb uitat de mult:

„Cine ți-a scos ochii?”

„Fratele meu!”

„De-aceea ți i-a scos așa de bine...”

TREI TELEFOANE DIN ADELAIDE
(GREVA FOAMEI)

- Alo! Alo! Bună seara. O recunosc pe soacră-mea. Sună din Adelaide. Îi urez:
-Pacea Domnului, mamă, sărut mâna. Tace câteva secunde, apoi:
- Scuzați-mă, cu cine vorbesc?
- Eu sunt, mamă, Costică, cine altul? Iar tace un pic, și iar:
- Puiule, tu ești?
- Eu sunt, mamă, cine să fie?
- Puiule, ce e cu tine? Ești bolnav cumva, ai ceva?
- Nu sunt bolnav, mamă, slavă Domnului, sunt sănătos tun.
- Ești sigur? Netuș e acolo? Dă-mi-o să vorbesc cu ea.
- Uite-o aici... trec receptorul Anetei și îmi lipesc capul de al ei cu urechea atentă să aud ce se vorbește. Aneta începe să vorbească:
- Săru'mâna, mamă, ce mai faci?
- Bine, dar voi? Ce este cu Puiu, e bolnav?
- Nu e bolnav, mamă, e bine mersi.
- Atunci cum se face, Netuș, că e pe picioare la ora asta, ba chiar vorbește așa de frumos cu mine?

Atunci am înțeles surprinderea ei. Ne-am privit unul pe altul și ni s-au luminat fețele. Aneta îi spune râzând:

- Adică vrei să întrebi cum de nu e mort de beat la nouă jumate seara, nu-i așa?
- Cam așa... Ce se întâmplă pe acolo?!

- Se întâmplă că ne-am pocăit, mamă, după cum știi bine, și niște pocăiți serioși nu beau alcool. Ce credeai, că glumim? Câteva clipe liniște, apoi:
- Netuș, nu știu ce să mai cred... Nu mai pot să uit de când cu pocniturile alea prin toată casa voastră și după ce a venit preotul cu preoteasa și s-au rugat s-a potolit totul ca la comandă. Acum Puiu s-a lăsat de băutură ca la comandă. Ce e cu voi, mamă, ce se întâmplă cu voi? Nu pot pricepe...

Aneta zâmbește cu toată fața, ca o lună plină. M-am depărtat de ea și m-am dus în dormitor, să privesc cum doarme copilul. Am auzit-o ca pe un ecou spunându-i mamei:

- Ce este cu noi, mamă? Nu știu... dar am să-ți spun Cine este cu noi. Este Isus, este Domnul... El este în comandă, în noi și în casa noastră...

Doamne, ce cuvinte frumoase... Ce pace, ce liniște!... Copilul doarme și zâmbește în somn. „*Toate cele vechi s-au dus, iată că toate s-au făcut noi...*” Să-mi îndoii genunchii înaintea Domnului, asta este tot ce pot să fac. Mulțumescu-Ți Ție Doamne pentru mare mila Ta!

- Mă rog pentru mama fără credință, îmi mărturisește Aneta după ce a pus receptorul în furcă. Terminase convorbirea, îi spusese tot ce are pe suflet, acum Domnul să-i spună ce are de spus.

- Mă rog fără credință, nu știu cum ar putea mama să accepte că este o păcătoasă... continuă Aneta.

Eu o încurajez:

- Se roagă Maria cu credință, nu avea tu grijă. Mie mi-a spus așa: „soacră-ta mi-a căzut la inimă, o să mă rog pentru ea și o să fac greva foamei înaintea lui Dumnezeu până când o aduce la credință.” Așa a spus și așa face, iar Dumnezeu o ascultă.

Mi-am amintit de Maria când venea pe la noi pe vremea când dumnezeul meu era vinul din frigider. Mi-a spus:

- Când cineva se roagă pentru tine să spui „amin”, adică „așa e” Doamne, sunt de acord!

Ea se ruga pentru noi și eu ziceam „Amin!” în glumă dar Dumnezeu nu glumea cu mine ci asculta rugăciunile Mariei. Maria se roagă și face „greva foamei” înaintea lui Dumnezeu pentru oameni răi, pentru necredincioși cum eram eu. Minune mare!!! Am ajuns să trăiesc printre sfinți, minune mare!!!

Abia venisem acasă de pe străzi pe unde alergam 300 de kilometri zilnic (cu taxiul); nici nu ajunseseam bine acasă, cum spuneam, că iată, mă sună soacră-mea din Adelaide. Era luni seară, se întuneca încă devreme că era prin august, spre sfârșitul iernii. Avea o voce blândă și spășită cum nu o mai auzisem niciodată. Incepe direct la subiect:

- Știi ce mi s-a întâmplat, Puiule?
- Nu știu, mamă, răspund eu.
- Ieri am vrut să mă duc cu Denisa la biserică... Am zis: ‘fie ce-o fi mă duc să văd cu ochii mei ce se întâmplă acolo; unul este Dumnezeu și la ortodocși și la pocăiți!’ Și i-am spus Denisei să vină să mă ia duminică dimineată.

- Slavă Domnului, nu mă pot eu stăpâni.
- Stai să vezi drăcie, sorry, nu trebuia să spun așa, sorry, dar să vezi ce mi s-a întâmplat. Mă culc sâmbătă seara și nu pot să dorm, și de-odată mă apucă niște coșmaruri că am înghețat de frică. Mi-au trecut prin fața ochilor toți morții din familie și la urmă și Denisa. Era moartă înaintea mea. Si eu o boceam: ‘fetița mea, cum te-am pierdut și pe tine, fetița mea.’ Așa spaimă n-am mai tras nicicând. Stăteam paralizată în pat. M-am chinuit până la șase dimineată când m-am smuls din pat și am sunat-o pe Denisa să-i spun să nu mai vină să mă ia la Biserică fiindcă sunt bolnavă. Apoi... am adormit buștean, până seara nu m-am sculat nici să mănânc. Puiule, ce mă fac? Țasta este un semn rău, atâția morți... atâția morți... Și Denisa moartă, este un semn rău. Ce mă fac, Puiule?

- Stai puțin, mamă, îi întrerup plângerea. Țasta nu e un semn rău, ci unul bun. Domnul te cheamă, diavolul se luptă pentru că te pierde. E o luptă spirituală, mamă. După ce ai renunțat să mergi la Biserică diavolul a fost mulțumit și te-a lăsat în pace, așa ai putut dormi. Este luptă mare în cer pentru sufletul dumitale, mamă.

- Ce să fac, Puiule? Nu-mi venea să cred urechilor. Soacră-mea să mă întrebe pe mine ce să facă. Ea, care putea să-l sfătuiască și pe Diogene. Doamne, mare este puterea Ta!

- Uite ce să faci, sâmbătă seară du-te la Denisa acasă și dormi acolo peste noapte iar duminică dimineată vă duceți împreună la Biserică. Noi o să ne rugăm aici și... o să facem greva foamei!

- Ce o să faceți...?
- Postim și ne rugăm pentru matală.
Am o bucurie în inimă și aș vrea să o scot afară cumva:

- Eu te iubesc foarte mult, mamă, te rog să mă ierți pentru tot răul pe care ți l-am făcut, te rog să mă ierți, sărutmâna, mamă.

Când am pus receptorul jos eram în lacrimi, lacrimi de bucurie și de dragoste, de pace și dragoste. Am simțit că începea un nou capitol în cartea familiei noastre și că un alt nume era scris în Cartea Vieții.

Duminica următoare. Tocmai pusesem masa. Aveam invitați pe Mihai, Ronda Fisher, *Mamaia*, când... a sunat telefonul. Soacră-mea de la Adelaide pe fir:

- Puiule, am fost la Biserică...
- Slavă Domnului...

- Amin... alo... amin... Mă pocăiesc, Puiule... M-am întâlnit cu Isus. Am pierdut atâta timp... atâta timp... Dă-mi-o pe Netuș să-i spun și ei.

O chem pe Aneta:

- Vino să vorbești cu mama. Acopăr receptorul cu palma și-i spun în șoaptă, mai mult din buze: „S-a pocăit mama!!!”

- Fugi că leșin... Dă-o încoace. Alo! Mamă? Ce faci? Ce veste aud? Domnul s-a îndurat și de dumneata... Slavă Domnului!...

M-am așezat la masă lângă copilul meu, George și am mărturisit cu lacrimi în ochi prietenilor:

- Toată familia mea din Australia a venit la Domnul. Domnul să fie slăvit în veci, amin. Hai să mâncăm să nu se răcească ciorba.

BOTEZ LA ADELAIDE

- Mama se botează!!! mă asaltează Aneta de cum intru în casă. Mergem la Adelaide, continuă ea cu veștile bune.

Mă bucuram, dar parcă mă așteptam la asta, parcă știam de mult iar acum doar mi-am amintit: soacră-mea este sora mea, este mireasa lui Hristos. Era pe la jumătatea lui septembrie, botezul l-au stabilit în noembrie, așa că nici nu știu când ne-am trezit în avion cu direcția Adelaide. L-am luat și pe Gogu cu noi.

Iată-mă în avion, înapoi spre Adelaide, grăbindu-mă să mă întâlnesc cu soacră-mea. Când ne-am despărțit am fost bucuros să pun 2500 de kilometri între noi și am jurat că nu ne vom mai vedea niciodată. Jurăminte făcute la beție, în întuneric. Când soarele a răsărit legăturile acestor jurăminte s-au destrămat ca o pânză de păianjen spulberată de vânt. Dumnezeu este Dragoste, acum am înțeles acest Adevăr.

În avion. Înapoi, spre Adelaide. Aneta a ațipit, Gogu, cu căștile la urechi, se uită la televizor.

Închid și eu ochii și într-un colțisor al păcii sufletului meu e gălăgie mare. Mă văd, cu un an în urmă, în avion, împreună cu Aneta și Gogu, zburând invers – de la Adelaide la Perth. Până când ne-am suit în avion eram încă speriați, nesiguri. Când avionul s-a desprins de pământ am simțit că ne-am eliberat pentru totdeauna de un trecut greu și periculos, dar eram conștienți că vom păși într-un viitor la fel de greu și de periculos. Ne atrăgea, totuși, dorul de schimbare, de aventură, și dorința de a ne pierde urma în insula asta așa de mare.

Ia te uită... Hărmălaie mare... hărmălaie mare... parcă văd...

- Stai aici, Gogule, stai aici, femeie, stați că acum vin ăștia cu haleala și șprițu'... bei un gât, femeie?

Am scos o sticlură cu brandy ,Sf. Ana' din buzunarul de la inimă. Merge la casa sufletului... Dar uite că vine o cucoană cu o roabă de... lichide și ne întreabă:

- Ce doriți, ce poftiți?

- Ce mai întrebări? Bun ce-o fi... Ce zici, Gogule de decolteul lui tanti? Când s-o apleca să i te uiți în sân... Ho, ho, haaa... Rădem noi ca la teatru, Gogu ridică în sus degetul mijlociu de la mâna dreaptă, semn că este total de acord cu mine.

- Ho, ho, hooo... ne rupem de răs că se uită lumea la noi.

- Deștept băiat avem, femeie! Vezi, când trece cucoana cu roaba pe lângă noi agață două beri... bă băiete, în tramvaiul ăsta nu se fumează, ăștia nu sunt oameni serioși... Dă-i și la copil o gură de bere, femeie, că pofteste și sufletul lui... bună Gogule?

- Bună, tași...

- Bravo, bă, lasă să mai treacă 8-9 ani și te fac *bețiv profesionist*, ca mine și ca tata, *profesionist* te fac!

Ca niște *profioniști*, (adică puțin cam nesiguri pe picioare), am coborât din avion la Perth. Am luat un taxi:

- Chateau Comodore Hotel, șofer!

Șoferul băiat guraliv:

- Ce căutați în Perth? În concediu?

- Ce concediu?! Nu mai plecăm de aici!

- Unde vreți să vă stabiliți, nord ori sud?

- Nu știm nimic, suntem prima oară în Perth, ai vreo idee? Nord sau sud?

- North, boss! mă îndeamnă el atotștiutor ca un oracol. Ne-am dat jos la hotel.

Înainte de a dispărea în aglomerația orașului, șoferul a scos capul pe geam:

- Nu uitați, nord!!! și s-a dus. (Așa am și făcut, dealtfel, în scurt timp ne-am stabilit în partea de nord a orașului.)

Dar acum, după un an, mergem înapoi... În sud, în sudul Australiei și abia aștept să mă întâlnesc cu cei pe care i-am lăsat acolo cu un an în urmă. Un an nu e mult, dar în acest an s-au schimbat așa de multe; pentru mine totul s-a schimbat. Viața este complet nouă, totul este nou.

Am ajuns cu bine, am coborât din avion și Denisa, cumnata mea, ne aștepta. Ne-am suit în mașină, ne-am îndreptat spre casă. Am străbătut un oraș necunoscut, străin, un oraș unde am locuit doisprezece ani dar acum foarte vag îmi aminteam locurile pe unde treceam. Doisprezece ani am avut mintea încețoșată de alcool, făceam lucruri de rutină, umblând ca un robot într-o alergare orbească - goană după bani, reputație, plăceri, aventură, goană după vânt... Mintea mea refuză să recunoască locuri unde am umblat timp de 12 ani. Memoria mea a devenit selectivă.

Acasă, soacră-mea ne aștepta cu multă nerăbdare, bucurie, și cu masa plină de bunătăți. M-am simțit ca și cum mă întorceam acasă.

A doua zi, primul pe care l-am căutat a fost bătrânul meu prieten, cel căruia îi murise Dumnezeu. L-am găsit împreună cu soția, tanti Mioara. Nu s-au schimbat. Doar arată puțin mai obosiți, mai bolnavi, mai blazați. Vechea poveste:

- Puiule, cine știe cum am apărut noi pe lumea asta? Totuși, poate că voi afla într-o zi căci m-am întors la Biserica Ortodoxă. Poate părintele Iona mi-o spune un secret pe care eu nu-l știu. Dar sunt sceptic, Puiule... Este atâta nenorocire pe lumea asta, pare părăsită, uitată de Dumnezeu. Dumnezeu a murit, Puiule, suntem singuri în cloaca asta.

I-am invitat la Biserică și au promis că vor veni, mai mult, au sunat-o pe o altă prietenă a noastră. Vestea mare:

- Cleo, hai să mergem mâine la Biserică, la pocăiți. Să vezi și să nu crezi, s-a pocăit coana Lenuța și se botează mâine.

Cleo a vorbit și Aneta cu ea, ce mai!... mâine, la biserică ne vom întâlni cu toții.

Și așa a fost. Împreună cu mama s-a mai botezat o prietenă a ei. Atunci l-am văzut și eu pentru prima dată pe păstorul Alois.

Păstorul a predicat puternic acuzând păcatul și demascându-l în viețile oamenilor, în general. Mă uitam cu coada ochiului la tanti Mioara și la Cleo. Stăteau atente, umăr la umăr și ascultau fiecare cuvânt al păstorului. Când el s-a înfierbântat împotriva păcatului, o văd pe Cleo că-i trage un cot în coaste lui tanti Mioara și-i spune:

- Auzi, fă, de noi vorbește ăsta!...

Duhul Domnului a cercetat pe mulți în ziua aceea. Mulți din cunoscuții noștri și prietenii noștri de altădată ne-au spus discret:

- Nu m-aș fi așteptat niciodată ca voi să faceți figura asta!

După botez a fost masă mare în holul Bisericii și mulți dintre credincioșii care ne cunoșteau de mai multă vreme au spus la unison:

- Orișice aș fi crezut dar că voi să vă pocăiți, nu! De unde trag concluzia că părerea tuturor era unanimă - mari ticăloși am fost!

Vorbeam cu păstorul Alois, când s-a apropiat de noi domnul Radu Leșcu, prieten din vechime, om credincios, care întotdeauna avusese rezerve față de felul meu de a trăi. Se apropie jovial de noi, mă bate pe umăr și-mi zice:

- Ce faci, băi, banditule?

Păstorul a cam băgat-o pe mânecă, nu știa ce reacție o să am eu la așa întrebare și îmi ia apărarea:

- Acuma nu mai este bandit, frate Leșcule...

La care Radu Leșcu răspunde:

- Nu, acuma e frate bandit! Izbucnim cu toții în râs. Simt o mare dragoste pentru acești oameni, mă simt iubit și acceptat de ei.

Apoi se apropie bătrânul meu prieten, încadrat de tanti Mioara și Cleo:

- Puiule, noi dispărem pentru o secundă, ne dăm puțin la fund și o să apărem iar, mai târziu, să vedem cum se termină toată figura pe aici.

- Sete mare, coane? L-am ghicit – pe aici doar limonadă, apă chioară și sirop.

- Du-te, coane, duceți-vă, urmați-vă calea, dar...

- Știu, știu, Puiule, mă întrerupe el, mă așteaptă cazanul cu smoală... Acolo o să mă întâlnesc cu toți prietenii mei, cu dușmanii mei, cu părinții mei... Poate acolo o să mă întâlnesc cu mine însumi...

- Va fi prea târziu, coane. Acum este momentul să te întâlnești cu Isus, nu rata ocazia, poate e ultimul tren, nu-l scăpa...

- Trenul vostru e prea rapid pentru mine. Cred că nici nu oprește-n gara mea... M-am suit în trenul preotului Iona, este mai încet și mai la îndemână.

- Știi precis unde merge trenul ăsta, coane? Fii atent, foarte atent, în ce gară cobori.

Parcă privește prin mine când îmi spune:

- După ce v-ați pocăit voi mulți au alergat la părintele Iona. Toți care au pășit Biserica Ortodoxă la revoluție, s-au întors. Și eu cu ei... Suntem toți în acelaș tren, Puiule. Unde merg toți, merg și eu.

Se întoarce spre cele două doamne:

- Hai Mioaro, hai Cleo, hai să mergem să găsim un bar pe-aici, pe undeva... Venim repede, Puiule, cât putem de repede... Sau... stai așa...

Din nou se uită prin mine și, ușor, ca o boare a morții, îmi șoptește:

- Ia stai așa... Hai cu noi, Puiule, ce zici? Ca pe timpuri... Ce cauți tu aici? Hai cu noi... ca în timpurile bune... Vino cu noi, vino, Puiule. Hai, vino!

M-am tras înapoi. Parcă-mi tremurau picioarele. M-am uitat în jur și am văzut mulțime de frați și surori și copii peste tot. Păstorul Alois mi-a făcut semn cu mâna dintr-un colț, mi-a făcut semn că este acolo, și tot poporul Domnului era lângă mine. Am clătinat din cap:

- Nu pot să vin cu voi, nu mai pot, nu mai avem acelaș drum. Locul meu este aici. Duceți-vă pe calea voastră, duceți-vă, dar să știți că vă aștept, vă aștept să veniți și voi... toată viața o să vă aștept.

VINE FLORESCU

(MARE ȘMECHERIE)

- Tași, tași, vino quick. Este unul Florescu on the phone.
Florescu, vechiul meu prieten și tovarăș din lagărul de emigranți din Iugoslavia.
- Alo, ce mai e nou prin Perth, moșule?
- Toate vechi cum bănuiesc că este și pe acolo, prin Adelaide. Ce mai faci, Floricele, care mai e viața ta?
- Bine, când cu șprițul, când cu munca, copiii cresc, Lia e cu altul în burtă. Țsta vine ușor, la timp, bătrânește.
Apoi intră direct:
- Moșule, uite de ce te-am sunat! Am auzit că te-ai pocăit, este adevărat?
- Adevărat Florescule, slăvit să fie Domnul!
- O.K. Acum spune-mi și mie unde-i șmacheria...
- Nici o șmecherie... sau este una, o șmecherie mare cum nu s-a mai pomenit – am scăpat, am scăpat de focul iadului.
Florescu se precipită:
- Este lucru mare ce spui, cu iadul, dar care e șmecheria pe pământ? Eu nu cred că te-ai băgat în afacerea asta aiurea, e o șmecherie, altfel nu te băgai tu, te știi eu. Vinde-mi *pontul*.
Uite altul care mă respectă! Hai să-i explic:
- Măi Floricele, în toată treaba asta nu m-am băgat eu de capul meu ci Dumnezeu m-a chemat că iată că nu mai beau alcool și nu mai fumez; și Aneta la fel. Crezi tu că asta vine de la noi?
- Nu! răspunde el după câteva momente de liniște. Nu poate veni de la voi. Înseamnă că tot te-ai ales cu ceva... Mare lucru să te lași de tutun și de băutură, tot este o șmecherie, tot e un câștig. Și cum, moșule, nu mai bei nici o țârie, nici un șpriț, nici la zile mari?
- Nimic! Din 5 ianuarie '95 n-am atins alcool în gura mea, nici nu-mi pasă de el.
- Și ce bei? Să nu-mi spui că bei apă.
- Nici apă chioară nu prea pot bea mereu. Beau tot felul de... limonade de-astea... doi-trei litri pe zi.
- Mare lucru, moșule, mare lucru... Să ai mintea clară mereu, mare lucru. Parcă nu-mi vine să cred până nu văd. Știi ceva? Să vorbesc cu Lia, o sui în tren, și pe copii, și venim la tine. Să te aștepti că venim curând. Vreau să văd figura asta cu ochii mei – Moșu bea limonadă, de pomina lumii!... Te calc în curând, baftă ție, sănătate Anetei și lui Gogu. A închis telefonul.
„Lasă-l să vină, să vină, de ce nu?” Nu mă așteptam la asta. Mă bucur că o să-l văd.

Florescu... Ne cunoșteam de mult, de vreo doisprezece ani, din lagăr, din Padinska-Skela. Era prin '83, vara... Ce mai vremuri! Abia scăpasem de la Aiud, din închisoare, abia scăpasem din România comunistă și am căzut din lac în puț – la închisoare în Iugoslavia. Dar aici aveam o nădejde – Australia! Primul cuvânt englezesc pe care l-am învățat în lagăr a fost „Qantas”. Țsta era avionul care trebuia să ne ducă în țara aceea miraculoasă, Australia. „Qantas”, cel mai frumos cuvânt englezesc.

Ne agitam în acel lagăr din Padinska-Skela vreo treizeci de români, doi negri de prin coloniile franceze, doi frați albanezi și un bulgar.

Bulgarul era pilot de aviație. A aterizat în Iugoslavia și a cerut azil politic. Săracul, l-au trimes sârbii înapoi după scurt timp.

Frații albanezi erau doi tineri de 19 – 20 de ani. Cel mai mare, Ștefan, își pierduse mințile pe frontieră sub ploaia de gloanțe. Fuseseră un grup mai mare, numai ei doi scăpaseră cu viață. Ștefan se recomanda la oricine „Super Ștefan”; cel tânăr era foarte abătut, uneori l-am văzut plângând.

Cei doi negri erau două figuri... Era foamete mare în lagăr, nu vedeam decât o zeamă lungă la prânz și câteva țigări. Nu mai știu dacă ne dădeau ceva să mâncăm dimineța sau seara, nu îmi amintesc așa ceva. Eram lihniți de foame cu toții, dar nu sufla unul – noi ne uitam pe cer după „Qantas”.

Într-o zi, la prânz stăteam la coadă să ne luăm castronul cu fiertură. Înaintea mea negrii sporovăiau în franceză. Când au ajuns la ghișeu, în loc să-și ia farfuria cu zeamă, îmi dau mie prioritate. Era un tric, așteptau până vedeau un șoricel într-o farfurie și se repezeau la ea. Eu mă uit la zeama chioară din castron și le zic:

- Luați-vă haleala că v-o torn în cap, fulgiților!

Unul îmi spune ceva ce nu înțeleg, nici nu puteam să gândesc de anemic ce eram. Până la urmă, cu greu, disting ce-mi vorbea în limba italiană. Spunea așa:

- Ești un prost; în patru limbi ți-am spus că nu putem mânca această mâncare, că este prea grasă; suntem bolnavi de stomac. Ești prost și nu înțelegi nimic.

M-am uitat în farfuriile întinse la ghișeu – doar zeamă cu câteva boabe de fasole plutind pe deasupra, nici urmă de grăsime.

- Suntem toți nebuni, omule, i-am explicat eu cu degetul la tâmplă și am apucat fiertura.

Într-o zi a mai venit unul. Un arab. Parcă venea de pe front, din linia întâi. Cu pușca în spate, grenade la brâu și prin buzunare, o sacoșă plină cu cartușe. A cerut azil politic. L-au ținut la izolare vreo două săptămâni apoi i-au dat drumul printre noi. Era bun că avea țigări.

Și mai eram noi, o ceată de români din toată țara. Moldoveni, bucureșteni, timișoreni, majoritatea trecuți prin toate închisorile principale din România, adică mărci.

Era și un echipaj de pocăiți. Se țineau de-o parte și aveau vizitatori din America. I-am zis o dată la unul din ei, când a venit milițianul să ne împartă țigările:

- Stai la rând, mâncați-aș; când vine caraliu ia-ți țigările și dă-mi-le mie, trăiți-ar toată familia ta de pocăiți o sută de ani fără reparații...

Mai frumos de-așa nu puteam să-i urez, credeam că i-am înmuiat inima. Dar el s-a stropșit la mine:

- Nu pun eu mâna pe iarba dracului!

Eu am luat foc:

- Băăă, opăritule, cine te crezi? Sfântul Sisoe? Lasă că vă știu eu că fumați pe blat și puneți țuică în aiazmă... Ce crezi că vorbești cu proștii? Bă, eu te fumez cu fulgi cu tot, știi tu cu cine stai de vorbă?

I-aș mai fi zis eu mai multe, dar un milițian era cu ochii pe noi, și când l-am văzut că-și pregătea bastonul de la brâu l-am înțeles imediat și i-am luat-o înainte:

- Nema problema, gospodin, prietelni, prietenlovici. Dobro, dobrooo.

L-am mângâiat pe pocăit pe creștet; milițianul rânjea la noi. Eu i l-am arătat pe pocăit:

- Dobro, dobrooo, mio amico, si, si, seniore, gospodine, prietelni, siguro... mâncate-ar câinii... dobro, dobrooo...

Și în adunătura asta pestriță l-am remarcat pe Florescu. Înalt și slab, purta o pereche de pantaloni cu un crac despicat de la șold până la manșetă, parcă venea de pe front. Știa sârbește, câte-o dată comandantul lagărului îl scotea afară să-i spele mașina și se întorcea cu ceapă, roșii, tot ce putea să fure la întoarcere, că trecea prin grădina închisorii.

Am suferit împreună câteva luni în acel lagăr al speranței și după patru-cinci ani ne-am întâlnit în Adelaide. Amândoi cu familii, copii, case și datorii, schimbați, în general, dar aveam un punct comun, Padinska-Skela. Acest punct comun ne-a apropiat

și am devenit prieteni. Multe petreceri am făcut noi împreună și împreună cu alții asemenea nouă și datorită acestor petreceri era să ne pierdem familiile și chiar viețile.

Dar, iată, într-o zi eu am plecat, m-am dat la fund, împreună cu soția și copilul. Nu am mai vrut să știu de nimic, nici de trecut, nici de prezent și m-am aventurat într-un viitor necunoscut. Și iată că, după mai bine de un an Florescu apare la orizont. Mai bine zis, apare la East Perth Terminal, se dă jos din autobus cu cățel și cu purcel. Eu îl așteptam cu mașina... la scară.

Autobusul a venit târziu și, seara, târziu, am ajuns acasă. După ce le-am arătat fiecăruia locul lui ne-am strâns în sufragerie.

- Ce bem, moșule? mă întrebă el.

- Coca cola de la gheață...

- Să vezi și să nu crezi! Tu ce zici, Lia? o întrebă el pe soția lui.

- Very good, very good... Lia nu știe o boabă românește dar a înțeles despre ce este vorba când Aneta a adus pahare pline ochi cu coca cola rece, de la frigider. E-n toiul verii, arșiță mare, înainte de Crăciun.

Următoarea duminică am mers toți la biserică

- Ai mai fost la pocăiți, la Biserică, Florescule? îl întreb eu când intrăm în curtea Bisericii.

- N-am mai fost în viața mea, să n-am parte, e sincer el cu mine.

- Ia o piatră-n gură! îl povățuiește Aneta.

Hai că intrăm în biserică. Stăm liniștiți. Eu cu Florescu în spatele păstorului, pe banca a treia. Aneta pe partea femeilor, cu Lia, care avea amândoi copiii pe lângă ea. Ce s-a predicat nu știu. Știu că eram cu ochii pe Aneta. Ea îi traducea în ureche Liei, pe Dinu, copilul cel mare, îl ținea de un picior, pe cel mic îl ținea în brațe, se zbăteau amândoi. Florescu nici nu se sinchisea, asculta cu atenție pe păstor.

- Îmi place omul ăsta, îmi șoptește la ureche. Ție îți place de el?

Am dat din cap foarte serios:

- Sigur că da...

După slujbă păstorul ne-a invitat pe toți la masă. Mâncăm, vorbim... Florescu se bagă în vorbă cu păstorul:

- Părinte, din ce parte a României sunteți?

- Din Bihor! răspunde păstorul.

- Și eu la fel, se bucură Florescu. De unde, din Bihor?

- Din comuna Zece Hotare.

- Și eu la fel! nu mai poate de bucurie Florescu. Din ce sat, părinte?

- Din Tomnatic

- Și eu la fel... Fantastic... Cum ne-am întâlnit la capul pământului, doi consăteni! Cum, oare, nu ne-am întâlnit în Tomnatic?

- Eu m-am mutat în Banat, se scuză păstorul.

- Și eu la fel! Florescu explodează: Unde, în Banat?

- În Jebel, răspunde păstorul.

Florescu se înmoaie pe scaun:

- Și eu la fel... Să n-am parte... Sorry... Părinte, mereu am fost pe urmele dumneavoastră dar nu v-am ajuns nici în Jebel.

- Păi, am emigrat în Australia... (știi că și tu la fel...), și am locuit în Melbourne până în '86 când m-am mutat la Perth.

- În '83 am ajuns eu la Melbourne. Părinte, am fost mereu pe urmele dumitale, și uite că te-am ajuns aici.

- Domnul să fie slăvit, frate Florescule, iar întâlnirea să fie cu folos spre mântuirea ta și a familiei tale.

Duminică. Plecăm la Kings Park, toată Biserica. Facem slujba de seara la iarbă verde. Ne-am strâns în cerc, ne-am așezat pe iarbă, cântăm, ne rugăm Domnului, copiii se joacă prin parc. Eu cu ochii pe Florescu; îl văd că se scoală și se uită în jur.

Ochește chioșcul din deal și o ia grăbit într-acolo. Dinu aleargă după el:

- Tata, daddy... daddy, tata...

Florescu nu aude, nu vede. Urcă grăbit spre chioșc. Eu îl urmez de la zece-cinsprezece metri. Ajunge la chioșc, se uită peste capetele celorlalți oameni înăuntru, pe rafturi, în frigiderul cu uși de sticlă, în chiuvetă, în... găleata cu lături...

- Apă chioară... limonadă, secetă mare, Floricele! strig la el din urmă râzând cu gura până la urechi.

El se întoarce la mine și mi-a pierit râsul căci fața lui exprima durere, desnădejde, pierduse ultima șansă alergând până aici. Apropiindu-se de mine mi-a spus printre dinți:

- Tu-ți dai seama că n-am băut nimic de cinci zile?

Durere mare, diavolul îl lovea cu putere dar la cincizeci de metri depărtare credincioșii Domnului se rugau pe genunchi, chemând peste noi cea mai mare putere din univers, sângele lui Isus Hristos, Domnul și Mântuitorul nostru.

Cinci zile s-au făcut cincisprezece, apoi douăzeci și cinci, și Florescu s-a suit în autobuz cu familia și s-a întors în Adelaide uscat. După o lună îl sun:

- Care mai este viața ta, Floricele?

- M-am dus la Biserică cu soacră-ta, moșule! m-a luat el direct. Să știi că lucrează, să știi că lucrează!...

- Cum stai cu șprițul, Floricele?

- O singură bere am băut de când am plecat din Perth! Nu-mi mai place, îmi ajunge, lasă să bea și alții că eu am băut destul. Știi ceva, moșule?

- Ce să știi, frate?

Duhul Domnului era peste mine și mă treceau lacrimile.

- Să știi că am descoperit care e marea șmecherie în toată afacerea asta.

- Care e, frate?

- Să te scoli dimiuneața cu capul limpede! Mare șmecherie!... Am început să citesc Biblia pe care mi-a dat-o părintele. M-au lăsat prietenii, nașu' mi-a spus să nu mai trec pe la el că l-am făcut de râs, dar nu-mi pasă, și aici este... altă șmecherie că nu-mi mai pasă de ce zice lumea. Gura lumii doar pământul o astupă, eu merg înainte cu Dumnezeu, și asta-i altă... șmecherie.

- Măi Florescule, tu te-ai șmecherit de tot, îl laud eu. Și eu la fel, iată că sântem amândoi șmecherii Domnului. Slavă Lui, Amin.

Peste un an Florescu s-a botezat în Biserica Baptistă din Adelaide, unde se află și azi el și toată casa lui. (Mare... șmecherie...!)

PROMISIUNE

Joi seara. Decembrie '97. La Mihu în apartament. Întâlnire pentru rugăciune. Am adus o sticlă de... coca cola, să nu vin cu mâna goală. Mihu e *uscat* de câteva săptămâni. Se luptă cu diavolul beției și încă e pe picioare. Vine Ronda Fisher în baston:

- Gura... gura... Doamne-Dumnezeule...

Trece de ora șase jumătate și nimeni altcineva nu-și mai face apariția.

- Sună pe George, vezi dacă vine sau nu.

Sun, răspunde Valeria:

- George a plecat spre voi, n-a vrut să mă ia cu el, e țapăn de beat, nu știu cum o conduce mașina...

Plânge Valeria în telefon:

- Rugați-vă pentru noi, rugați-vă pentru mine că nu mai pot!

Sigur că ne rugăm, surioară, sigur că ne rugăm. Domnul a spus că unde sunt doi sau trei adunați în numele Lui este și El acolo, iar noi suntem patru. Am o propunere:

- Hai să cântăm un cântec.

Începem cântarea preferată a lui Mihu:

„Curățit ești de păcat și mântuit
Prin sfânt sângele lui Isus?
Haina ți-e curată ca și zăpada?”

Cântăm la început fără curaj apoi ne avântăm tot mai cu îndrăsneală:

„Să arunci dar de pe tine păcatul
Fii curat în sângele lui Isus,
Vezi izvorul curge, spală-te acum
În sfânt sângele lui Isus...”

- Ce e gălăgia asta aici? Ce e scandalul ăsta?

Intră George Nixon beat mort și Valeria după el, (deci s-a întors acasă și a luat-o și pe ea).

- Am venit și eu, bă, ce credeți că vă mint? Bă, eu când promit ceva e lege, uite că am luat și *Biblia* cu mine.

Întradevăr, are în mână o Biblie mare cu coperti negre, de piele.

- Stai lângă mine, frate, îl invit cu o voce cam nesigură.

- Tu ești fratele Costică, mă distinge el. Să stau lângă tine frate Costică.

Când se așază îmi trage un pumn în spate. O fi glumă dar are mână grea.

Continuă:

- Ce spui tu frate Costică, crezi că o să ne pocăiești pe toți, frate Costică? O să ne duci pe toți la Biserică, frate Costică, sau în rai, frate Costică, sau la cârciumă, frate Costică? Ai?

De câte ori folosea cuvintele *frate Costică* îmi trăgea un pumn în spate ca într-o tobă. Dar se vede că lui Mihu nu-i plac toboșarii că intervine salvator:

- George, tu știi bă de ce te-am chemat aici?

George nu mai mișcă, e în alertă, îl cunoaște bine pe Mihu care continuă:

- Tu știi bă de ce suntem aici? Nu știi! Îți spun eu, bă. Să ne rugăm la Dumnezeu, bă, să ne ierte păcatele, de asta te-am adus aici. Nu-l mai atinge pe fratele Costică, ci potolește-te sau te arunc pe geam afară.

Mare cuvântare. Mihu este un om convingător. George s-a potolit, s-a mutat pe un scaun. Și rugăciunea începe. Ne rugăm pe rând la început, apoi Duhul Sfânt s-a lăsat peste noi, femeile au început să strige la Domnul cu plânsete, la fel și George, s-a trântit la pământ în hohote de plâns. Repeta într-una:

- Isuse, Isuse, Isuse, nu mai pot, Isuse, nu pot, nu pot, Isuse...

Nu a durat mai mult de o jumătate de oră această rugăciune a durerii, dar când ne-am sculat de jos eram alți oameni. Ne-am îmbrățișat și am plâns, apoi am cântat o altă cântare frumoasă:

*„Am fost căzut în păcat și fără de lege
Am fost căzut în marea groapă de păcat...”*

Este bucurie mare printre lacrimile noastre, toți am căpătat curaj, o speranță nouă.

- Hai să facem o promisiune Domnului, îndrăznesc eu. Uite ce, nimeni să nu mai bea joia, toată ziua, căci este ziua de rugăciune, noi începem cu o zi și Domnul să facă restul.

- De acord, amin, frate Costică, aprobă George Nixon. Ne strângem mâinile. Pune și Miha mâna peste ale noastre:

- Amin, Domnul să ne ajute, joia să nu pună nimeni alcool în gură, amin!

- Amin, amin! răspund și femeile.

Cred că Domnul se uita peste noi din înaltul cerului și se bucura de noi. Ne-am despărțit cu îmbrățișări și strângeri de mână și cu o speranță în inimă. Și am hotărât să serbăm Crăciunul la George și Valeria. Crăciunul cădea joia viitoare, ziua fără alcool, primul Crăciun uscat, o încercare, o probă, ca un examen. O vagă speranță...

Conducând mașina spre casă în tăcere, în mintea mea s-a născut întrebarea: „Ce caut eu în viața acestor oameni? Cine îmi dă autoritatea de a-i provoca să-și schimbe firul vieții? Cum am ajuns eu în postura aceasta? Ce putere mă împinge de la spate?”

Aneta întrerupe tăcerea și răspunde întrebărilor inimii mele:

- Credeam că n-o să mai suport să stau în apropierea unui bețiv, să simt iar mirosul scârbos de alcool. Credeam că o să uit tot ce a fost, dar uite că Domnul mi-a dat o mare dragoste pentru acești oameni doborâți de o putere mult mai mare decât puterea lor. Domnul ne-a întors înapoi de unde am plecat, la frații noștri de suferință. Să-i ajutăm să vină la Lumină!...

- Să-i ajutăm, Domnul să ne dea putere, înțelepciune și răbdare. Ai milă, Doamne.

CRĂCIUN

Aneta și Valeria s-au mai întâlnit între timp, și au pus la cale masa de Crăciun. O să lipsim din Biserică în seara de Crăciun. Vestea nu a fost bine primită de câțiva dar păstorul nu a zis nimic și pentru mine tăcerea lui a fost ca o aprobare. Le-am spus că mergem la George Nixon împreună cu Miha să sărbătorim pentru prima oară în viața noastră Crăciunul... pe uscat și i-am chemat să vină cu colinda.

Ziua de Crăciun a venit. Zi mare. De dimineață ne-am suit la Casa Domnului. Păstorul a vorbit cu Isus Hristos și apoi a vorbit cu noi; fața îi strălucea în timp ce cuvintele curgeau peste noi ca o rouă de la Dumnezeu. M-am gândit: „Mare noroc am avut că am dat peste omul ăsta... mare noroc, mare har... Am să-l observ tot restul vieții chiar dacă soarta ne va despărți.”

Scrive undeva, în Biblie: *aduceți-vă aminte de mai marii voștri care v-au vestit Cuvântul lui Dumnezeu; uitați-vă cu băgare de seamă la sfârșitul felului lor de viață și urmașile credința.* Când am dat peste versetul acesta am scris în dreptul lui numele păstorului meu. Sunt ca o umbră în spatele lui.

Slujba s-a sfârșit. L-am lăsat pe Gogu la Biserică, printre copii, printre frați, printre surori. O să petrecem toată ziua fără el, ziua de Crăciun fără copilașul nostru... Când m-am gândit la copilul ăsta am simțit o apăsare în inimă. Îmi dădeam seama că îl iubeam mai mult ca pe Isus. Eram încă rob... Doamne, eliberează-mă!...

Am ajuns la Miha pe la ora cinci jumate. Ne aștepta, negustat, îmbrăcat frumos și fericit. Zice:

- Dumnezeu care m-a scos pe mine din groapa păcatului îl va scoate și pe George Nixon. Tocmai m-a sunat să mă întrebe de ce nu mai venim.

George și Valeria ne așteptau în curte. L-am privit atent. O fi el profesionist dar nici eu nu sunt caldă. L-am ghicit că e afumat dar m-am făcut că plouă. Ne-am strâns mâinile și ne-am îmbrățișat ca buni și vechi prieteni.

Și uite că oprește un Comodore alb la poartă și din el coboară doi bărbați, unul alb și unul negru. Fiecare cu câte o Biblie în mână. Intră în curte joviali și George face prezentările. Cel alb este român, îl cheamă Nic Rusu, cel negru este jamaican, îl cheamă Eusebio. Nu știu de unde să-l iau pe Nic Rusu, l-am mai văzut undeva. Mai lasă-l un pic, poate spune singur. Și el începe:

- Am auzit că vă întâlniți aici și am venit să vă ajut. Să nu faceți și voi greșala pe care o fac toți și să vă dați cu satana și cu Roma... Zice bine.

- La ce Biserică te duci dumneata, frate Nic? îl întreb eu.

- Eu sunt creștin fără denotație!

Acum l-am prins. Știu de unde să-l iau, îmi amintesc! Uite cum a fost: Cu aproape doi ani în urmă, la clubul Kiev... Mulți români, și eu printre ei, în picioare. Le vorbeam despre Isus, sau... am încercat să le vorbesc.

- Stai jos și taci din gură că vă cunoaștem noi pe voi, ăștia, pocăiții! Așa mi-au închis gura și...am stat jos. Puțin mai târziu a venit el, Nic Rusu, mi-a întins mâna și mi-a urat:

- Pacea Domnului Isus să fie cu tine, frate.

A fost ca un licăr de lumină la capătul tunelului. Iată un frate în tabăra inamică, această tabără pe care eu venisem să o câștig pentru Hristos Domnul. Și Nic Rusu era un bărbat la 40-45 de ani, robust, fața zâmbitoare, creștetul tuns foarte scurt.

- Pacea Domnului Isus să fie cu tine, frate.

Ce mai cuvinte, ce speranță!... Când am mai auzit așa cuvinte pline de încredere, de viață?

Îmi amintesc alte cuvinte prețioase, auzite cu mulți ani în urmă, când...

Să ne întorcem cu alți 12 ani în urmă... Mă prinseseră grănicerii la frontiera dintre Sejana și Triest. Ne-au pus cătușele la mâini, ne-au suit într-o dubiță, (pe mine și

alți doi bucureșteni), ne-au dus la gară, ne-au suit în tren și așa, legați, ne-au trambalat până la Belgrad. Ne-au *promis* că ne trimet înapoi în România. Eram distruși, știam ce ne aștepta... *acasă*. Dar, în realitate, ne-au dus la Padinska-Skela, în lagărul de emigranți. Când am ajuns acolo noi nu știam unde suntem. Dar la poartă erau mai mulți oameni, în partea cealaltă. Unul ne-a strigat în limba românească, printre gratii:

- Nu vă temeți, de aici mergeți tot înainte, spre America!

Mare speranță mi-au dat aceste cuvinte la acea vreme. La fel și această strângere de mână în tabăra inamicului.

- Din ce biserică faci parte, frate?, l-am întrebat eu atunci, în Kiev-Club, pe Nic Rusu în timp ce-i strângeam mâna. El a răspuns:

- Sunt creștin și nu fac parte din nici o denotație; la fel ca și acum, în casă la George Nixon.

El este, îmi amintesc perfect, el este, fratele care mi-a întins o mână salvatoare în războiul de la Kiev. Mă grăbesc să-i întorc binele pe care mi l-a făcut:

- Păi, dacă n-ai Biserică, vino la noi, frate, noi mergem la Biserica Baptistă Română, vino cu noi, păstorul o să se bucure, hai cu noi.

Ce știam eu? Eram un copilaș între giganți... Am insistat:

- Vino la noi.

- La voi? se întoarce el spre mine. La voi? La păstorul vostru? Păi voi sunteți ai Romei, ai fiarei; voi cu păstorul vostru mergeți chiar în iad.

Nu se poate!... nu poate fi el fratele care m-a salvat în bătălia de la Kiev, este altul care are fața lui și asemănarea lui. Auzi:

- Păstorul vostru vă duce în iad, părăsiți-l și veniți cu mine să vă botez în numele lui Isus; de ce v-ați adunat aici?! La cine vă rugați?! Dumnezeu nu vă aude, mai bine duceți-vă la cârciumă. Sunteți nebotezați, păstorul vostru vă duce la iad, la Roma, fugiți de el.

Ce spune acest om?! Cum îndrăznește să vorbească asemenea cuvinte despre păstorul meu?! Cum?

- Cum îndrăznești să arunci cu noroi peste numele unui om sfânt? Aneta îmi ia cuvintele din minte. Are privirea rea și strânge în mâini spătarul scaunului dinaintea ei. Oare își dă drumul? Oare o face? Vai de tine Nic Rusu, cu un an, doi în urmă ai fi primit un scaun drept în capul tău cu părul tuns scurt. Am văzut-o pe Aneta în... acțiune de câteva ori, dar iat-o, acum plânge cu hohote, plânge pentru că numele păstorului ei fusese împroșcat cu noroi. Mare e puterea lui Dumnezeu.

Jamaicanul se pune pe genunchi și începe să se roage Domnului pe limba lui. Nu înțelegea nimic din ce vorbeam noi pe românește dar Duhul Domnului l-a cercetat. Ne-am plecat toți genunchii înaintea Domnului și am plâns, și ne-am rugat pentru iertare.

Apoi, după ce am terminat rugăciunea Nic Rusu și Eusebio Jamaicanul au plecat, și noi am rămas. Nimic nu ne mai putea despărți acum, nici chiar puterea întunericului. Dragostea lui Dumnezeu era peste noi.

Dar și ispititorul era pe aproape căci George aduce o bere din frigider. Eu tocmai mă gândeam ce să fac, ce să spun... joia era zi fără alcool, asta a fost legământul... Aneta l-a prins pe George din zbor:

- Aruncă spurcăciunea aia din mână că mă fac foc!

El:

- Numai una, soră, că e Crăciun...

S-a oprit. Am tăcut cu toții.

- E Crăciun, George... nașterea Domnului... dă-o-ncoa.

Mihu se apropie de el și întinde mâna. George îi pasează sticla:

- Hai, bă, ce voi nu știți de glumă? Am glumit, bă, hai să cântăm o cântare.

Hai:

„Am fost născut în păcat și fărdelege...

Am fost căzut în groapa mare de păcat...

Dar Dumnezeu cel bun și veșnic

El m-a găsit, El m-a salvat...

Am zidit un altar în inima mea..."

- Hai să ne rugăm Domnului...

Hai:

Doamne... privește-ne în ce hal suntem. Suntem răi, răi de tot, Doamne, toate relele le-am făcut, toate spurcăciunile, toateee, toateeee, toate, toateee... și acum stăm înaintea Ta și te rugăm iartă-ne, Tată, iartă-ne, iartă-neee, iartă-ne și ajută-ne, ajută-neeee... Amin, aleluia, amin.

Nu-mi aduc aminte dacă în seara aceea de Crăciun am mâncat ceva, sau am băut ceva, nu-mi mai aduc aminte. Parcă eram beat... Știu că am ajuns acasă, cu Aneta, târziu, după miezul nopții. Am intrat în casă și primul gând a fost să îngenunchem înaintea Domnului. După ce ne-am rugat, Aneta întreabă:

- Unde este copilul?

Eu:

- Care copil?!

Ea:

- Gogu, copilul nostru.

Am uitat de el complet. Nu este în patul lui.

- Lasă-l, că l-o fi luat cineva de la Biserică să-l culce, are Domnul grija lui...

M-am simțit eliberat, eliberat de o obsesie. Eram liber. Liber de tot...

REVELION

(INIMĂ NOUĂ)

Iată-ne în seara de revelion, la noi acasă, în Balga. Gogu era la Biserică, cu copiii. Eu cu Aneta, cu Mihu, cu Valeria și George Nixon... beat.

- Hai să ne rugăm Domnului!

Hai! Doamne... ai milă de noi!...

Rugăciunea s-a suit în cer. Domnul ne-a vizitat cu Duhul Sfânt. Mihu a promis Domnului că nu mai fumează, iar George a jurat că nu mai bea. Mi-am amintit că Biserica era adunată în Casa Domnului și am îndrăznit:

- E încă devreme, hai să mergem la Biserică.

Când a auzit diavolul vorbele mele a izbucnit:

- Nu! La Biserică nu! Aici este Biserica noastră, aici este Dumnezeu, este de ajuns...

Totuși, Duhul Sfânt era la lucru, căci Mihu, care nu mai călcase în Biserică de multă vreme, după un moment de tăcere îl întreabă pe George:

- Vrei să mergem la Biserică?

- Dacă mergi tu merg și eu! răspunde dintr-o suflare George.

Am privit cu bucurie cum Aneta și Valeria s-au îmbrățișat cu lacrimi în ochi și am șoptit:

- Haidem la Casa Domnului, acolo este Domnul, acolo este Duhul Sfânt, acolo este Puterea...

Ce știam eu? Puterea era deja în noi, respiram și mișcam și trăiam în Puterea lui Isus.

O jumătate de oră mai târziu am intrat în Biserică. Toți cinci, cu George Nixon în frunte. Păstorul era la amvon, Biserica era liniștită, nici musca nu s-a auzit când am intrat noi. Femeile au șezut pe partea dreaptă, eu cu Mihu în stânga, George s-a dus înainte, pe culoarul dintre bănci, s-a oprit înaintea amvonului și a făcut o plecăciune... ca la teatru, a ridicat un deget în sus și l-a dus la buze – șșșșt – apoi s-a așezat pe al doilea rând de bănci.

Păstorul s-a oprit din predicat, ne-a urat la toți bun venit apoi a continuat slujba. Am venit aproape de sfârșit, așa că în scurt timp eram toți în curte, împreună, cine să ne mai poată despărți?

S-a apropiat de noi Maria:

- Toată Biserica vine în noaptea asta la noi, în Ballajura, să facem revelionul împreună. Veniți și voi cu noi.

- Venim, venim, cu bucurie.

Totuși, l-am dus pe Mihu acasă, era obosit, slăbit de o boală veche, boală grea. Apoi ne-am dus în Ballajura, să facem revelionul cu Biserica. Au vrut să-l pună pe George Nixon la loc de cinste, lângă păstor, dar el a fugit mai într-un colț, la geam și a scos capul afară, la aer; căuta răcoarea nopții ori încerca să se ascundă în întuneric... Nu știu, dar ce știu este că atunci a fost timpul când el s-a întors la Domnul. Jurământul lui în fața Domnului a fost binecuvântat. Aneta s-a apropiat de el și i-a spus prin Duhul Sfânt:

- Așa vorbește Domnul: Am să-ți dau o inimă nouă, de carne, și ai să trăiești!

George Nixon a încheiat în acea noapte un capitol din viața lui și, împreună cu Valeria a început o viață nouă și sfântă. Și așa au rămas până în ziua de azi.

CHIRIȚA ÎN AUSTRALIA
(TAKE-IT EAZI)

A venit!!! A venit mama!!!

Am așteptat-o cu mic cu mare la aeroport, mai mulți din Biserică. A venit Chirița din București. N-am mai văzut-o pe mama de cinci ani. Prima dată am adus-o pe mama la Adelaide, în '89. După o ședere de trei luni și-a făcut drum înapoi, acasă. Nu, că nu mai stă, a sunat din Chitila Chivuța, nepoțica, că a căzut tavanul și plouă-n casă, face inundație. Adevărul era că se săturase de noi, de câtă ceartă era în casa noastră, scandal și alcool, muncă fără rost, din greu, ură între mine și soacră-mea. S-a săturat repede de Australia și de noi, s-a suit în avion și a zburat înapoi, la Chitila.

Și uite-o acum a venit din nou decisă să ne găsească o Biserică Ortodoxă. Slăbuță, mititică, 77 de ani și cu chef de vorbă. La aeroport ne-a explicat ca să nu fie nici un dubiu:

- Peste tot am umblat, și la Moldova și la Odesa, după Goguță, cu războiu`. Acum am ajuns în Australia a doua oară, eheei... Tikitizi!!! Mare figură... Învățase expresia *take-it easy* (adică – ia-o mai ușor), de data trecută, de la Adelaide, și o folosea mereu, chiar și în România după ce s-a întors acasă.

Continuă tirada, în timp ce o conduceam la mașină înconjurați de mai mulți credincioși:

- Peste tot am umblat... cu războiul, și la Odesa, și în Moldova...

Am ajuns acasă, în Balga. Când dă cu ochii de Gogu al meu, bucurie mare:

- Gogulina mea, uite ce mare s-a făcut prințisorul lui mamaie!...

L-a albit de pupături. Apoi, Aneta o trage în bucătărie, în împărăția ei, eu ies afară în grădină să mă limpezesc la cap. Geamul de la bucătărie era larg deschis așa că pot să o aud pe mama:

- Uite, Cenușereaso, (așa o alinta mama), i-am adus lui Puiuțu (ăsta sunt eu), o sticlă cu țuică bătrână de șapte ani. Am ascuns-o că toți căutau să mi-o fure. Dar eu le-am spus: „Până aici! Pe asta o opresc pentru Puica mea din Australia!” Ține-o, să vezi ce o să se bucure Puiuțu când o vedea-o. Ia-o, să i-o dai ca surpriză din partea mea.

Apoi, cu o voce alarmată:

- Stai!... ce faci cu țuica mea, Cenușereaso?! Țuica mea bătrână de șapte ani...

Oh, dacă te-ar vedea nepotul Lică cum o verși în chiuvetă te-ar ocărâ de nu te-ar mai spăla toată Colentina, și pe mine la fel. Țuica mea de șapte ani... să vezi ce o să se supere Puiuțu!

- N-o să se supere, mamă, o să se bucure că am aruncat spurcăciunea asta la canal. N-ai auzit că ne-am pocăit, mamă?

- Am auzit... dar așa ceva nu credeam... Nici chiar așa! Tikitizi... Țuica mea bătrână de șapte ani, nuuu, nici chiar așa.

M-am depărtat de la fereastră zâmbind, mă plimbam pe sub pomi. “Nici chiar așa...” zicea mama. Dar cum?

- Tași, tași, hai să bem o cafea, mă cheamă Aneta.

Eu nu prea mai beau cafea, doar ceai, câteodată, dar ... hai să vedem ce se întâmplă.

- De ce nu mai bei cafea? Mă întreabă, arțagoasă, mama. Nu mai bei și tu o țuicuță, nu pipezi și tu o țigare?! Da ce, ești bolnav cumva?

Soarbe mama tacticos din cafea și pune întrebări ca la miliție. Nu-mi vine să cred... este supărată pe mine că nu beau și nu *pipez*, și asta a fost visul ei de o viață. Iată-mă treaz-negustat în fața ei și nu este mulțumită. Sucită mai este viața asta.

Când s-a sculat Aneta de la masă să se miște prin bucătărie, mama cu ochii pe ceașca ei. E goală! Aha! Bucurie mare! O răstoarnă rapid cu gura în jos pe farfurioară și

se așază mai bine pe scaun, ca cloșca pe ouă. Îmi face cu ochiul și își pune degetul arătător la buze:

- Șșșșt!!!

Am înțeles, mama vrea să-și etaleze calitățile de ghicitoare, și aici, la capul pământului. Era căutată în familie și între prieteni pentru *meseria* asta.

- Stai lângă mine Cenușereaso, și pune buricul degetului în fundul ceștii să-ți ghicească mămica ta norocul și viitorul.

M-am mirat, minune mare!...

- Ce te uiți așa la mine? Ce, nici în cafea nu e voie de ghicit la pocăiți?!

Mi-au sclipit în memorie rămășițe vechi, cuvinte întipărite în mintea mea din copilărie. Vorbesc din amintiri:

- Ia vezi, mamă, ce spune ceașca. Nu cumva Cenușereasa matală se întâlnește pe un drum de seară cu valetul de tobă și cade la așternut? Hai că am încurcat cărțile cu cafeaua.

Aneta râde cu poftă, o sărută pe amândoi obrajii, pune ceștile goale în chiuvetă și lasă apa să curgă peste ele. Ce nu poate spăla apa, spală sângele Domnului.

Cioc, Cioc, Cioc... Bate cineva la ușă și intră Emilia, o australiancă în vârstă, cam la 60 de ani. Este de la Biserica Shilo, clienta mea, mereu o duc cu taxiul și fiindcă locuiește în apropiere ne vizitează câte-o dată. Așa ne-am împrietenit.

Cu această femeie s-a petrecut o minune. Era invalidă, mergea greu, sprijinită de un trepied cu roți. Cu câteva săptămâni în urmă mi-a spus că la Shilo începe o săptămâna de vindecări și evanghelizare și o să meargă și ea să roage pe Domnul să o vindece. După o săptămână mergea pe picioare, să nu-mi cred ochilor, dar Domnul a vindecat-o după credința ei nu după a mea.

Acum a intrat vioaie în casă și a dat cu ochii de mama. Am făcut prezentările și... încă o cafea. Mama s-a uitat lung la ceașca ei dar, eu am luat-o înainte:

- Mamă, doamna este credincioasă, creștină, a avut viață grea, a trecut prin alcool și alte păcate.

Mama și-a luat gândul de la zățul de pe fundul ceștii. Vorbim în engleză, așa că pe alocuri îi traduc mamei. Îi spun Emiliei că mama este nemulțumită că ne-am botezat, devenind creștini bapțiști, că am părăsit tradiția ortodoxă.

- Spune-i că te faci din nou ortodox, mă sfătuie ea.

Bună idee, îi spun mamei:

- Mamă, dumneata zici că am făcut o greșală că m-am pocăit.

- Mare greșală, Puiuțule, mare greșală. Taică-tău se sucește în mormânt de supărat ce este.

- Păi, mamă, hai să-i îndreptăm șalele. Mă duc să iau o damigeană de vin, să vezi ce bucurie pe tata dacă mă fac cum am fost mai înainte. Vrei dumneata, mamă, să mă fac iar ortodox?

- Nu, nu, asta să nu faci, Puiuțule.

Am tăcut toți; eu și mama ne priveam unul pe altul în tăcere. Emilia a înțeles cum stau lucrurile și rupe tăcerea:

- Așa au spus și părinții mei... Tare se supăraseră că m-am făcut *sectantă*. Le-am spus că mă întorc înapoi de unde am plecat și ei au făcut la fel ca bătrâna doamnă, „nu... nu...” au dat din cap, „nu... nu...” Sunt tare nostimi, nu-i așa?

- Așa, ca dumneata au spus și părinții ei, mamă, traduc eu ce a spus Emilia. Mulți oameni vor să fie vindecați de boli, curățiți de patimi, iertați de păcate iar apoi să fie liberi să-și facă de cap. Domnul, însă, spune: „Du-te și să nu mai păcătuiești.”

Mama... meditează:

- Dacă mă gândesc bine, nici păcate nu are ce să-mi ierte. N-am păcate! Privirile ni s-au încrucișat. Ne cunoșteam bine. Ne-am privit unul pe altul până în adâncul inimii, apoi ochii ni s-au umplut de lacrimi la amândoi.

Emilia rupe tăcerea, fără nici o legătură:

- Am fost violată la 13 ani de un unchi al meu și mi-au trebuit zeci de ani și harul lui Isus ca să-l iert.

- Lasă, Emilia, să nu vorbim acum de asta... o consolez eu. Ea:

- De ce, Constantin, de ce nu vrei să vorbim despre asta? De ce? Se uita țintă în ochii mei. A întins mâna peste masă și m-a prins de închietura cotului. Mă privea insistent, drept în fundul inimii.

- De ce Constantin, de ce nu vrei să vorbim? Spune-mi, de ce? Mi-am tras ușor mâna dintr-a ei. Doamne, femeia asta are niște ochi care pătrund până în adâncul sufletului...

Mama întreabă:

- Ce zice, Puiuțule? Traduce-mi și mie ce zice țățica.

Mi-am desprins privirile din ale Emiliei și am... *tradus* mamei:

- Zice că suntem toți niște păcătoși spurcați și numai mila lui Isus și dragostea Lui ne ține în viață. Așa zice, mamă... că suntem toți niște păcătoși nenorociți...

Iar mama, dusă pe gânduri:

- Poate că are dreptate țățica, Puiule, poate că așa este și noi nu știm, sau am uitat, sau vrem să uităm și nu putem. Poate că are dreptate, Puiule!... Nu știu, nu mai știu nimic, mi-e somn, aș vrea să mă culc nițel. Am dus-o pe mama în dormitor. Am învelit-o cu o pătură moale, să se odihnească câtva timp.

Când m-am întors în sufragerie, Aneta mi-a spus vestea:

- Emilia pleacă la Kalgoorlie.

- Chiar așa, a adăugat Emilia. Domnul Isus mi-a vindecat picioarele, o să mă pun în slujba Lui. Plec la Kalgoorlie în misiune, o să lucrez între aborigeni. O să-mi dea Domnul ceva de făcut. Am venit la voi să-mi iau rămas bun. Rugați-vă pentru mine.

Emilia a plecat. Nu i-am mai văzut fața niciodată de atunci. S-a dus să fie lumină în întuneric, dragoste pe tărâmul urii; să-L arate pe Isus, Domnul ei, celor ce sunt cuprinși de lanțurile robiei. A plecat la Kalgoorlie și a rămas acolo până în ziua de azi.

CE FACI, MAMĂ ?

- Ce faci, mamă?!

Să nu-mi cred ochilor. Veneam de la lucru și am urcat treptele spre ușă. Ușa mare, de sticlă. Mama stătea înăuntru, lângă geam, pe un scăunel mic, rămas de pe vremea când Gogu era mic; avea mama în mână Biblia mea mare cu coperti maro. Am împins ușa glisantă, ușor, la o parte.

- Ce faci, mamă? Ea a ridicat fruntea spre mine. Avea lacrimi în ochi:

- Citesc și eu din Carte asta... ce să fac?

- Să-ți aprind lumina că nu vezi nimic.

- N-o aprinde ca să nu plătești curent, mai e lumină de afară. M-am așezat în genunchi, lângă ea:

- Înțelegi dumneata ce citești?

- Înțeleg că Isus nu a aruncat cu pietre în nimeni, niciodată. Nu a aruncat cu pietre în nici un păcătos, în nici o păcătoasă... Asta înțeleg.

Am cuprins-o pe mama pe după umeri iar ea și-a plecat capul pe pieptul meu. Săraca mama!... Toți au aruncat cu pietre în ea, în toate timpurile.

După război tata a adus-o din București în Balș, orașelul lui natal. Un punct neștiut pe harta Olteniei. A adus-o ca pe pisica-n cisme, cu pantofi cu tocu-nalt și guler de vulpe, cu sprâncenele pensate și cu ruj pe buze.

- Asta ne mai lipsea, ne face familia de răs, s-au oțărât mătușicile-țățicile, și... au aruncat cu pietre.

A urmat foametea, a apărut fratele meu Viorel, apoi eu, apoi închisoare a pus ghiara pe familia noastră. Când tata era la închisoare mama se lupta să ne pună o pâine pe masă, albă... neagră... cui îi păsa? Le păsa, le păsa celor ce din nou au pus mâna pe pietre și au aruncat în mama.

Apoi au lovit-o cu pietre legea și dreptatea, judecătorul și procurorul și a ajuns și ea după gratii. Mai târziu, chiar și tata a aruncat cu pietre în ea și a izgonit-o de acasă. Apoi, eu și fratele meu am aruncat cu pietre după ea în inconștiența și în întunecimea minților noastre.

Acum, mama plânge și, pentru prima oară, se plânge și ea Cuiva, căci a aflat din ce a citit că este Cineva, Hristos, care nu aruncă cu pietre după nimeni, oricât ar fi de păcătos.

- Toți au aruncat cu pietre în mine, numai Isus nu. El mă iubește și mă iartă... pupai-aș picioarele Lui... Domnul meu!...

Să îi mai dau un pic de curaj. Îi zîmbesc:

- Mamă, mai știi eu niște oameni care te-au iubit, țiganii din Balș.

- Aha, finii mei, așa este, am fost mama lor...

Da, îmi aduc aminte; *Mama Maria, Mama Mia* – așa o știa jumătate din țigănie și cealaltă jumătate îi spunea *Nașa*, căci îi cununase și le botezase copiii. Dar și din cauza asta unii au aruncat cu pietre după ea.

Totuși, țiganii ne-au iubit. Eu aveam 14-15 ani și mergeam prin cârciumi, ei mă chemau la masă, îmi dădeau țiucă îndulcită cu sirop să beau și mici să mănânc și plângeau de mila mea:

- Nașu-âl mic, săracu'... Nașu' și nașa la pușcărie și copilașii vagabonzi! Aoleu, aoleu...

Plângea jumătate din cârciumă de mila noastră.

Da, țiganii ne-au iubit, și mai ales pe mama... *Nașa, Mama Mia*...

Și uite-o acum pe *Nașa*, în vârstă de 77 de ani, zdrobită, fără putere, prăbușită în fața Adevărului, suspină ușor:

- Mulțumesc, Doamne Isuse că mi-ai iertat păcatele mele!

Apoi s-a uitat drept în ochii mei:

- Să-l rogi pe părintelul să mă boteze și pe mine.

BOTEZ
(HAI SĂ VOTĂM)

- Să spună cu gura ei, frate, să spună în fața lui Dumnezeu și a Bisericii.

Păstorul este foarte profesional de data asta. Mie mi-e frică de mama, să nu se răzgândească iar lui nici nu-i pasă. Parcă ar avea alți zece stând, lângă baptister, la rând. Și chiar dacă ar fi așa eu tot aș da nițel din coate pentru mama.

Dar mama se ridică în adunare:

- Spun tot, zice mama, vreau să iau și eu Calea Domnului și să ajung în Rai. Sunt o păcătoasă dar am citit în Biblie că Isus îi scapă pe păcătoși. Ce să mai spun, întrebați-mă și spun tot.

- Și eu spun tot, și eu vreau să fiu botezată, se ridică Dorca, fata păstorului,

- Și eu la fel, îl iubesc pe Isus și vreau să fiu botezat, e tânărul Cristofer un băiat de 17 ani.

Păstorul e fericit, se vede pe fața lui, și... zice:

- Hai să votăm!

Bună!!! Asta îmi aduce aminte de Ruth, o fată creștină din Coreea care a stat la noi o vreme, studia teologia. Acum este misionară, poate voi aminti de ea în altă parte, poate în altă carte. După un an s-a dus acasă, în vacanță. La aeroport a întâmpinat-o tatăl ei. Ea s-ar fi grăbit să-l îmbrățișeze după cum se obișnuise la noi, (coreenii sunt un popor mai rece), dar tatăl a stat drept în fața ei și a întrebat-o:

- Unde-ți sunt bagajele?

Ce o fi simțit inima lui numai el știa, dar asta a fost tot ce a vrut să spună:

- Unde-ți sunt bagajele?

Așa și păstorul nostru:

- Hai să votăm! Cine este de acord ca aceștia să fie botezați?

Toți, și primul Domnul Isus.

- Cine se împotrivește ca aceștia să fie botezați?

‘Eu... eu... eu...’ schelălăie satana și o ia la fugă rușinat, învins din nou. Du-te pe pustii...

Botezul a venit. Adunare multă. Mama s-a îmbrăcat cu rochia în care se botezase Cenușăreasa ei. Doamne, mare este Puterea ta!

Nu știu ce a fost în inima mamei atunci când a pășit în apă, bătrână, obosită, bolnavă. S-a sprijinit de mâna păstorului, care o invita în numele Domnului la mântuire, și sprijinită de păstor s-a cufundat în apa mărturiei. A ieșit din apă la fel de obosită, de bătrână și bolnavă dar avea în privire lumina vieții, speranța în viitor și încredere în Dumnezeu.

După botez a fost masă mare în holul Bisericii. Mă plimbam prin hol, printre credincioșii lui Dumnezeu, când ochii mi se opresc pe unul... mare și înalt. Mi-a stat bucătura-n gât. Omul vorbea cu un credincios pentecostal, Teo, pe care îl cunoscusem cu ceva timp în urmă. Teo avea dragoste mare pentru păcătoși. Umbla când la unul, când la altul și pe mulți i-a ajutat să iasă din groapa morții și i-a adus la Dumnezeu.

Oameni ca aceștia nu sunt mulți. Eu numai pe Teo l-am cunoscut în lucrarea asta, și mai auzisem, la vremea aceea, de altul, tot pentecostal, Julius, care și-a dedicat viața Domnului și-i ajuta pe românii căzuți să iasă la lumină. Amândoi vin din lumea mare și cunosc valorile vieții. Oameni ca aceștia sunt puțini...

Și uite că mi se blochează privirea pe omul dinaintea mea. El nu mă bagă în seamă, își vede de cârnații din farfurie și vorbește cu Teo mai departe.

„Nu se poate” gândesc eu, „nu se poate... ăsta să fie Vlaicu?! Prietenul meu de la garajul Glucoza, din Tei...” Seamănă cu el, numai că e prea gras și... are nasul prea

gogonat. Am făcut rapid un plan: După ce termin ce am de mâncat în farfurie am să strig tare: „Vlaicule!” să vedem ce se întâmplă. Numai că doar ce m-am învățat prin hol cinci minute, am terminat de mâncat, de băut, și când să fac strigarea ia-l pe Vlaicu de unde nu-i. L-am căutat peste tot prin curte, prin Biserică, plecase. O fi fost el? Ce să caute el la Biserică?! Vlaicu la Biserică! Mare e puterea lui Dumnezeu. Dar nu, nu cred că a fost el, nu are ăsta ce căuta la Biserică. Și era prea mare, și nasul prea gogonat. De când nu l-am mai văzut? De vre-o douăzeci de ani. Hm...

Când m-am suit în mașină, ceva mai târziu, primul gând mi-a fost să-mi admir nasul în oglindă. 'Măi, să fie!... parcă și eu sunt cam nasol, hm... cum se schimbă oamenii'.

Nu, nu credeam că a fost Vlaicu. Ce să caute ăsta la Biserică? Dar eu? Oare nu am umblat amândoi pe aceleași drumuri, la acelaș... garaj, la acelaș... stăpân? O să aflu eu cumva dacă e el sau nu. Aflu eu...

Mama și-a sfârșit vizita în Australia la câteva luni după botez. S-a întors acasă, la Chitila cu o viață nouă, o speranță nouă și o veste bună pentru toată familia:

- Isus este Domn, este viu, și iartă pe păcătoși!

Călugărițele din capul străzii și-au făcut cu ochiul una la alta:

- S-a scrântit bătrâna!

Viorel, fratele meu:

- Te-au fermecat ăia pe acolo sau ai stat prea mult în soare!

Nepoata, Chivuța, îi spune în taină mare soțului ei Lică:

- Tanti Mia s-a țicnit în *Austria*!

Bibilica, altă nepoată:

- Hai, tanti, nu mai spune... nu mai bem o țuică și noi? ce-i asta? ne-am ramolit de tot...?

Bonțoloi, altă nepoată:

- Eu îl știam pe Puiu un băiat deștept (!!!). Ce-o fi cu el de-a luat-o razna și te-a *conrupt* și pe matale?! Hai, tanti Mia, nu te prosti acum la bătrânețe...

Dar mama a stat curajoasă cu Cuvântul Domnului în gura ei iar mai târziu s-au văzut roadele suferințelor ei. Dar despre asta, poate, o să vorbim în alt capitol sau în altă carte.

LA BROTĂCEI
(AMINTIRI)

Amintiri... Era prin anii '78-'79, vara. La Brotăcei, jos, în Floreasca, doi pași de la garajul de taxiuri Glucoza. Cârciuima plină de șoferi.

- O bere rece pentru don șofer, din sticlă verde, specialăăă, zece lei că te cunosc, sărut mâna matală. (Asta e Vasile Cheliosu, un chelner mai șmecher de la Brotăcei.)

- Dă și mie, mâncați-aș, un fernet ceva, un vermut, să bea și gura mea să fie și ea fericită... un lichior, ceva, mâncați-aș, ceva dulcel... (Asta era Cică, el se recomanda G.G.- o lipitoare din Brotăcei).

În vremea aceea lucram taximetrist la garajul Glucoza. Era vânzoleală mare în București. Oamenii erau plini de bani și nu puteau să facă nimic cu ei că nu era nimic pe piață. Bișnița era în floare. Fiecare dădea din coate cum putea să iasă în față. În vremea aceea taxiurile erau foarte solicitate în București. Aveam o vorbă:

- În noaptea asta dacă pun aparat de taxat la o roabă, tot fac șpagă cinci sutare... Salariu era 1600 de lei pe lună.

Amintiri...

- Du-te mai încolo că-mi iei aerul; ce bem? Hai noroc! Cât ai fript-o astăzi?

Ăsta e Vlaicu, își face loc între ceilalți șoferi adunați roată în jurul mesei. Suplu, înalt, bine făcut și... vedetă, are rude în Australia.

Mai târziu și-a pus actele de emigrare. Ohooo... Ce mai tam-tam a fost și atunci. Ne-au adunat pe toți șoferii ieșiți din schimbul de noapte. Ne-au adunat la ședință, vreo 200 de șoferi. L-au scos pe Vlaicu în față și șeful cu Sindicatul l-a făcut de două parale. Că este trădător de țară și aventurier. Nu mai știu bine ce au vorbit că mi se-ncălzea o sticluță de coniac în buzunar și i-am scos dopul să nu se sufoce; dar a fost gălăgie mare... cui să-i pese? Întreaga adunare era un balamuc, ca-n Caragiale.

Este ultima amintire care mi-a rămas despre Vlaicu. El s-a pierdut în frământările vieții, eu l-am lăsat împreună cu o parte din tinerețea mea și am plecat pe drumul meu: București – Aiud – Belgrad – Melbourne.

Au trecut anii și iată că am zărit o rază de speranță – unul care seamănă cu Vlaicu, dar mai bărtân și mai nasol; a apărut la un popas al călătoriei mele pe pământ, în ziua când mama a pornit-o cu mine în aceeași călătorie, spre Țara lui Isus. Trebuie să-l găesc dacă este el.

Spun toată povestea în casă la Mișu. Măgurel, un prieten al lui Mișu, care era cu noi, îmi dă curaj:

- Cine-ți trebuie, frate Costică, spune-mi mie că eu cunosc toți bucureștenii din emisfera sudică.

- Îl cheamă Vlaicu, probabil că a emigrat în Australia prin '83-84, să aibă cam 45 de ani.

- Îl știu, se grăbește Măgurel. Îi știu, sunt doi frați, locuiesc la nord, am undeva un număr de telefon. Când îl găesc îi spun despre tine.

Speranța nu a fost zadarnică. Peste câteva zile primesc un telefon:

- Alo, tu ești Costică? Eu sunt Vlaicu. Măgurel mi-a spus că mă cauți, dar eu nu mi amintesc de tine. Spune-mi unde stai că te calc într-o oră.

Când a oprit mașina în curte m-am grăbit să-l întâmpin. El a coborât și când m-a văzut s-a bucurat:

- Costică, acum te știu, mi-am adus aminte de tine!

Ne-am luat în brațe și ne-am pupat, nu ne-am văzut de douăzeci de ani.

- Bă... da parcă ești mai urât, ma lăudat el, iar eu:

- Tu vorbești, bă, nasolule?

Dar iată că se dau jos din mașină o tânără femeie înaltă și zveltă împreună cu un copil de trei-patru ani. Vlaicu face prezentările:

- Ileana, soția mea și Eduardo, copilul nostru.

Aneta și Gogu își fac apariția. Femeile s-au plăcut și au intrat în vorbă, eu cu Vlaicu ne-am mai amintit de tinerețe, apoi el mi-a spus cum a scăpat din România, eu i-am spus povestea mea.

- Îmi pare bine că sunteți pocăiți, ne apreciază Ileana. Când am auzit că mergem să ne întâlnim cu un vechi prieten al lui Vlaicu, alt șofer, m-am gândit, „alt bețiv”. Dar îmi place de voi că nu beți și că sunteți pocăiți. Mai cunoaștem pe unul, Teo, un om extraordinar.

- Așa este, intervine Vlaicu. Teo mi-a fost de mare ajutor când eram în depresie și alcool; mă lua la el acasă, îmi puneă o casetă cu Isus. Eu adormeam iar el mă descălța și mă învelea. M-a pus la masă cu soția și copiii lui și se rugau pentru mine. Asta a fost cu ani în urmă, înainte să mă însor cu Ileana. Și nici acum nu m-a abandonat, tot mă mai vizitează și îmi spune să nu mai beau, să nu mai fumez, să mă pocăiesc; de fapt ne spune asta la amândoi. Venea mai des înainte, mă lua și la un grup de rugăciune într-un timp...

Eu îl invit fără să mă gândesc:

- Dacă vreți, veniți cu noi joia seara, suntem un grup de șase-șapte persoane, ne întâlnim și ne rugăm împreună. Veniți și voi.

- Venim, venim, amândoi au fost într-un glas.

MORCOVI ȘI APĂ RECE

Și au venit. Când l-a văzut Mihiu pe Vlaicu, a exclamat:

- Eu te cunosc pe tine!
- De unde mă cunoști tu pe mine? a sărit Vlaicu.

Mihu l-a privit atent apoi a stat pe scaun. :

- Cred că te confund cu altcineva...

George Nixon îl cunoștea de departe pe Vlaicu. Chiar aveau un punct comun, George își construia casă nouă și Vlaicu la fel. Rugăciunea începuse să meargă cam așa: cântam câteva cântece și ne rugam o jumătate de oră, apoi ei începeau discuțiile: 'Cît mai costă cărămizile, dar țigla? Eu știu un instalator mai ieftin, un electrician bun...'

Într-o seară n-am mai putut răbda, și le-am spus:

- Ori facem rugăciuni, ori facem cărămizi!

Și de atunci s-a terminat cu șantierul, am adus din nou pe Domnul Isus în mijlocul nostru și El a început să lucreze între noi. Vlaicu și Ileana s-ar fi botezat și ei dar cine să-i bage în apă cu țigara-n gură?!

Într-o seară am organizat rugăciunea în casa păstorului. Am invitat și pe păstorul Ray Gena. Era un om neobișnuit, semăna cu Moise din Scriptură. Ars de soare la față, cu o barbă albă până la brâu. Să fi avut sub 70 de ani, sănătos și robust, totuși cu trăsături delicate. Soția lui, Sheryl, o ființă încântătoare. Îi cunoscusem la noi în Biserică cu câțva timp în urmă. Ne-au povestit cum au ajuns ei să-L cunoască pe Dumnezeu. Este o mărturie foarte interesantă, uite cum a fost:

Cu ani în urmă, pe vremea cînd lor nu le era frică de Dumnezeu și trăiau cum voiau ei, lăfăindu-se în belșug și păcate, Sheryl, soția lui Ray, se îmbolnăvește, cade la pat și rămâne paralizată timp de doi ani. Se hrănea mai mult cu medicamente. Acum intervine un grup de creștini. Ea îi acceptă, el îi urăște, fiind dealtfel implicat în ocultism. Cuvântul Domnului îi vorbește lui Sheryl într-o noapte în vis așa:

- Du-te la fermă. Să nu iei medicamente timp de trei zile și a treia zi te voi vindeca.

Ea crede, și îl convinge pe Ray să plece împreună într-un mic concediu la o fermă ce o aveau peste dealuri. Sheryl pleacă fără medicamente și... bătălia începe. Era o luptă a credinței. Prima zi a fost mai ușor căci lucrau în corpul ei medicamentele din ziua precedentă. Dar a doua zi a fost îngrozitoare, durerile erau aproape insuportabile, și a treia zi la fel, dar spre seară, pe cînd era singură în casă, s-a ridicat din pat și sprijinindu-se de perete a ajuns până la ușă. A deschis ușa. În lumina gălbuie a soarelui ce apunea l-a văzut în curte, pe Ray, îngrijind de cai. A văzut-o și el și a alergat spre ea.

Minunea era desăvârșită. În câteva zile Sheryl a fost înapoi la serviciul pe care îl lăsase cu doi ani în urmă. Ray tot n-a crezut în Domnul, s-a afundat și mai mult în practici satanice ridicând duhurile celor morți. Până într-o zi cînd, în curtea casei lor din Subiaco, în timp ce lucra ceva prin grădină, Ray a ridicat ochii în sus. A avut o vedenie. Pe cer, înșiruiți unul lângă altul, mai mulți copii negri îl priveau. Atunci a înțeles chemarea Domnului. A fost botezat împreună cu soția lui, a abandonat un servici bun de director în minister, a terminat Colegiul Biblic devenind păstor, și a luat calea... Africii, drum lung, prin praf și secetă.

Și-a dedicat viața misiunii de evanghelizare și ajutorarea oamenilor săraci din continentul negru. Multe ne-au povestit acești oameni minunați, cum Dumnezeu a lucrat prin mâinile lor vindecări, eliberări de duhuri rele, precum și slujbe de educare și îngrijire a orfanilor sau consolarea celor căzuți în depresie.

Pe acești doi oameni ai lui Dumnezeu i-am chemat în casa păstorului să se roage cu noi, pentru noi, mai mult, să se roage pentru Vlaicu și Ileana să scape de tutun și de alcool. Ray a avut câte un cuvânt pentru fiecare, încheind astfel:

- Pentru tine, Vlaicu și pentru tine, Ileana, Domnul Își va împlini promisiunea și vă va da ceea ce ați cerut: Duhul rău al tutunului și cel al băuturii se va îndepărta de la voi.

A urmat ceea ce pentru mine a fost ca o bombă:

- Acum... voi ce aveți de făcut este să beți multă apă și să mâncați mulți morcovi. Toată ziua să mâncați morcovi, și să beți apă. O.K. ?

- O.K, au răspuns ei înviorați și încurajați.

Cu greu mi-am ascuns un zâmbet atunci, dar acum, când scriu aceste rânduri râd cu poftă. Păstorul Ray era psiholog profesionist. El știa ceea ce eu am înțeles după mai mulți ani de experiență cu Dumnezeu, și anume că unui om slab în credință, pe lângă suportul spiritual trebuie să-i dai o coadă de mătură de unde să se agațe, în cazul de față morcovi și apă rece.

Când au părăsit casa păstorului curajul s-a dus. Amândoi și-au aprins câte o țigară. Vlaicu a râs:

- Parcă este mai bună acum după toată rugăciunea asta miraculoasă!

Și au râs amândoi dar Dumnezeu nu râdea cu ei. În dimineața următoare, când a pus țigara în gură, Vlaicu a simțit o repulsie, greață; a aruncat-o imediat. Asta a fost ultima. Ileana a râs iar, dar mă sună peste câteva zile:

- Costică, nu știu ce am că mi s-a umflat gâtul și abia mai respir, mi-e foarte rău, roagă-te pentru mine.

- Cum stai cu tutunul, surioară? mă interesez eu.

- Tu n-auzi că abia mai suflu? N-am pus țigara în gură de ieri, sunt bolnavă...

- Slavă Domnului, n-ai nimic surioară, Dumnezeu te iubește, totul lucrează spre bine...

- Ce bine, Costică, ce bine?! De două zile nu mănânc decât morcovi ca iepurii și beau apă ca o rață, nu e bine...

Dar a fost degetul lui Dumnezeu în afacerea asta, Ileana nu a mai fumat până în ziua de astăzi.

CONIȘTICHIFANȚĂ

(CUNUNIA)

- Val, se recomandă el.

Este mare și voinic ca și fratele lui, Vlaicu. Abia a venit din România și ne-a dat planurile peste cap. Parcă îi și vedeam pe Vlaicu și pe Ileana cu sufletele în Rai, când o mare îndoială a venit peste noi.

Am schimbat seara de rugăciune, nu ne mai întâlneam joia ci vinerea. Și iată, într-o vineri seară vine Valeriu cu fratele lui și Ileana. Stăm în grădină, e cald și bine. Umbră deasă sub palmieri, păsările cântă în toate graiurile. Iar noi suntem toți treji, nici unul nu este beat. Valeriu este un om tăcut, totuși, el rupe liniștea:

- Să știți că eu sunt ortodox, n-am nimic cu pocăiții, fiecare face ce vrea, dar eu sunt ortodox, ce mai...

Și ce-i cu asta?! Nu l-a întrebat nimeni nimic, hai să-l întreb eu că sunt mai curios:

- Când ai fost ultima dată la o Biserică ortodoxă?

Răspunde fără ezitare:

- Când am fost cu Didi. Zâmbește cu toată fața ca un copil. În clipa aceea l-am îndrăgit. Totuși, n-am înțeles răspunsul lui.

- Când? Ce-ai spus?

- Când am fost cu Didi, cu Coniștichifanță...! Ne-am pus toți pe râs. El a continuat să repete niște cuvinte fără sens; așa l-am cunoscut și așa a rămas până-n ziua de azi, un copil mare, mereu pus pe glumă.

Venea la rugăciune cu regularitate, dar la Biserică, niciodată:

- Nu că (nucă), eu sunt ortodox.

O dată ne-am urcat până la Vlaicu. Cale lungă, o oră de condus mașina. Eram trei, păstorul, eu și Aneta. Am ajuns la șapte jumate seara. Toți ne așteptau. Păstorul a condus rugăciunea și a făcut un lucru deosebit. A pus o casetă și am ascultat-o cu toții. Era o predică destul de interesantă. Printre altele, era vorba și despre căsătorie. Spunea că această legătură între bărbat și femeie trebuie sfințită de Dumnezeu, căci altfel nu este valabilă. M-a pus pe gânduri.

La înapoiere, o vreme am tăcut. Conduceam cu viteză pe Marmion Avenue. Era întuneric, lumină mai mult de la lună. Nu circulau prea multe mașini pe stradă căci era aproape de miezul nopții.

- Frate păstor, rup eu tăcerea, cum este cu căsătoria? Eu cu Aneta ne-am cununat la Primărie, la Chitila, nu am fost în Biserică, nu ne-a văzut nici un preot... Căsătoria noastră nu este valabilă...?

- Este valabilă în fața oamenilor, începe el cu vocea blândă și dulce. Dar noi avem nevoie de aprobarea lui Dumnezeu în tot ce facem. Noi suntem ai Domnului, orice căsătorie trebuie să fie făcută sub binecuvântarea Lui.

- Înseamnă că eu și Aneta suntem căsătoriți de ochii lumii, Dumnezeu nu este implicat în afacerea asta.

- Ba da, Dumnezeu a hotărât, mai dinainte ca voi să vă nașteți, că o să fiți împreună. El Și-a făcut partea Sa, voi trebui să v-o faceți pe a voastră.

- Păi atunci ar fi bine să ne cununați și pe noi.

- Vă cunun cu drag. Să vin într-o zi la voi acasă, mai luăm câțiva din Biserică și vă cunun cu bucurie, slavă Domnului.

Părea bucuros păstorul, întotdeauna are un cuvânt bun pentru noi. Un gând bun îmi strălucește și mie prin cap: „ce-ar fi dacă...?” Tocmai treceam de sensul girator la

Anchorage Drive și ne îndreptam în jos, spre Currambine. Nici țipenie de om pe tot cuprinsul, nici o lumină pe șosea. Doar luna lucea de sus. ...Ce-ar fi dacă...?

Îndrăznesc:

- Frate păstor, iată că eu și Aneta suntem aici amândoi, dumneavoastră deasemenea, Isus este cu noi, ce să mai așteptăm...? Căsătoriți-ne acum!

- Cu bucurie! răspunde păstorul.

Opresc mașina pe stânga, la marginea drumului. Ne dăm toți trei jos. Iată-ne, eu într-o parte, Aneta de cealaltă parte și păstorul între noi. Ne pune mâinile pe umeri și ne întreabă pe rând:

- Vrei să iei pe Aneta de nevastă, la bine și la rău, în viață și în moarte?

- Da! răspund eu serios.

- Vrei să iei pe Costică de bărbat la bine și la rău, în viață și în moarte?

- Da! răspunde Aneta serioasă.

- În numele Domnului vă declar soț și soție; poți săruta mireasa.

Dar eu l-am sărutat pe el pe un obraz și Aneta pe celălalt; prin el ne-am sărutat unul pe altul. Isus Hristos privea peste noi, am știut că ne privește și se bucură de noi. Am simțit cu toată inima mea dragostea lui Dumnezeu peste noi trei, acolo, pe Marmion Avenue, în noaptea cununiei noastre, după douăzeci și cinci de ani de căsnicie, acolo, la margine de drum. Păstorul rupe visarea:

- Hei, hei, fruntea sus și nădejdea în Dumnezeu, bucurați-vă, e nuntă nu prohod.

Ne-am urcat bucuroși în mașină. Fiecare din noi avea sentimentul unei slujbe împlinite și acum cântam cât ne ținea gura:

„Eu cât și casa mea dorim

Pe Domnul să-L slujim.”

DAN ȘI WILLY

- Alo...alo...Brother Con, brother Con, vino că mă sinucid, o să mor imediat, am băut 10 tablete de valium, brother Con o să mor dacă nu vii foarte repede...

- Stai liniștit că vin acum, să nu te scoli de unde ești, să nu te miști, în 15 minute sunt la tine, O.K ? Dan?

- O.K. brother Con, repede că mor...

Fuga la Dan, în Girraween. L-am găsit în fața ușii, căzut jos, aiura, murmură:

- Jesus Christ... Mother Merry... Oh, Lord...

Cu greu l-am suit în mașină și direcția Detox Clinic în Moore Street, East Perth. L-au internat imediat. L-au luat în primire, să-i spele intestinele, stomacul, să-i curețe sângele... *curățenie* mare...

Am rămas în fața clinicii, singur în noapte, trist și îngândurat. Oare să nu mai fie nici o scăpare pentru omul acesta?

Nu de mult făcusem *curățenie* în casa lui. Uite cum a fost:

Era într-o duminică. Îl adusesem în Biserică la slujba de seară. A fost foarte atent la ce-i traduceam eu. Împreună cu el a venit în Biserică și William.

William era și el tot din Burma, creștin de 10 ani. Și el a avut mari aventuri în viața de credință. (Uite că sar de la unul la altul). Willy era în vârstă de 40-42 de ani, alcoolic din moși-strămoși, până într-o zi când

s-a întâlnit cu Domnul Isus la Melbourne. Au urmat doi ani de vis, s-a botezat, a urmat un studiu Biblic, mergea regulat la Biserică. Nu alcool, tabac sau droguri. După doi ani Domnul i-a răspuns rugăciunilor și a întâlnit o fată creștină, s-au plăcut și au hotărât să se căsătorească. Și iată-l în seara nunții. Cineva îi pune în mână un pahar de șampanie. El:

- Nu, nu beau.

Celălalt nu se lasă:

- Ne filmează, strici filmul, bea un pahar cu mireasa. Doar unul...

Și l-a băut... Apoi a băut non-stop opt luni. Atât a ținut căsătoria lui, în urma căreia a rămas un copil, o fetiță, acum pe undeva prin Melbourne.

Au trecut ani și mai buni și mai răi. La diferite intervale glasul Domnului îl trezește din amorie, îl cheamă la pocăință. Acum e într-o perioadă liniștită. Dacă îl întrebi:

- De când nu ai băut, Willy?, el răspunde:

- Azi n-am băut, îmi este de ajuns. Măine mai cer lui Isus o zi, dacă o zi nu beau o trăiesc cu Isus, îmi este de ajuns... (Cam atât despre Willy, deocamdată).

Deci, eram toți trei în Biserica lui Hristos, printre sfinții Lui, și ne simțim bine, la adăpost. Dan mi-a șoptit la ureche:

- Aș vrea să se roage Biserica pentru mine.

După slujbă i-am spus Păstorului dorința lui Dan. Ne-am strâns câțiva bărbați într-o cameră și l-am pus la mijloc pe un scaun pe Dan. Am început rugăciunea. Willy se roagă pentru eliberare de duhurile rele și strigă la Dan:

- Brother, trebuie să arunci demonii din casa ta, idoli de pe pereți. Nu poți să-i așezi lângă Domnul Isus!

Spre surprinderea mea Dan a răspuns:

- Da, vreau!

Rugăciunea s-a terminat. Împreună cu Dan și Willy am mers la Dan acasă. Am găsit un sac de plastic în portbagaj (păstrat parcă tocmai pentru vremea aceea), eu țineam sacul iar Willy culegea de pe etajerele din perete demonii argintii care parcă rânjau la noi, și lumânările, și candelile. Willy, în zelul lui, a apucat de un picior puiul fript care zăcea pe burtă înaintea acelor demoni, și voia să-l bage la sac, dar mi-a părut rău de el (cred că-mi era foame), și i-am făcut semn la stomac:

- Lasă-l, e bun de mâncat.

Dan ședea pe canapea, cu ochii închiși, clătina din cap și murmura:

- Jesus Christ... Jesus Christ...

Mi-am pus o mână pe un umăr al lui, Willy pe celălalt și ne-am rugat Domnului, apoi:

- Dan, ia și mănâncă găina asta să prinzi putere, God bless you, brother.

Am umflat sacul plin cu draci și ne-am dus glonț la Summerlake Shops. Am oprit mașina în spatele magazinelor. Am ridicat capacul la o ladă mare de gunoi și am lăsat sacul cu demoni să alunece înăuntru, apoi am închis cu grijă lada de gunoi.

- Gata, să mergem fiecare acasă. Pe curând, Willy.

- See you, brother Con.

Nu pot spune că i-a mers mai bine lui Dan după curățenia asta. Și dacă a văzut el că tot bastonul îi este sprijin, a scris în Burma la o mătușă care i-a trimes un nou set cu toate accesoriile și, în scurt timp, iar au apărut pe perete demonii cu săbiile în mână, și candelile, și bețele afumate, și puiul fript răsturnat pe burtă sub ei.

Aici fac o paranteză, care este bine să fie luată în seamă. Eu când vorbesc de idoli și demoni nu fac o figură de stil și nici nu glumesc. Doar protecția Domnului Isus îmi dă curajul să vorbesc liber și fără teamă. Acești demoni sunt reali. Hindușii se închină la ei și le aduc jertfe. Oamenii sunt orbiți de diavol, așa s-au născut, așa cresc, așa le-a fost educația. Mahendra, un frate întors la Domnul din rândul acestor oameni, mi-a spus odată:

- Toată viața m-am închinat la demoni și am știut asta tot timpul.

Numai mila lui Isus îi mai poate salva și mă rog Domnului să-i scape pe toți.

Dar să mă întorc de unde am rămas. Unde am rămas...? Așa, am rămas în fața clinicii de detoxicare din Moore Street, East Perth. Un timp m-am rugat, apoi m-am uitat în sus și m-am minunat de splendoarea cerului plin de stele. Era vară dar nu era prea cald, era liniște dar totuși deslușam zumzetul orașului în miez de noapte. Și încet, încet, conducând mașina... pe vârful picioarelor m-am îndreptat spre casă.

Încă o paranteză.

Despre William, prietenul lui Dan, câteva cuvinte, (ultimele...)

Willy o iubea pe Lady. Lady avea doi copii și-un papagal și-i prețuia nespun pe toți trei. Îl iubea și pe Willy, cu o iubire latentă, lascivă, cam cum coralul iubește o stâncă, dar poate asta era doar o impresie a mea.

Lady mai avea și un... soț care era bun prieten al lui Willy. De câte ori îi vedeam împreună îmi aminteam de un cântec al lui Charles Asnavour, de prin anii '65-70, *Soția prietenului meu*. Nu... nu este bine, brother... nu e voie s-o atingi...

- Este în stare să facă moarte de om pentru ea! m-a asigurat Dan. Moarte de om... Rea prevestire...

În vara anului 2002 ziarele au scris cum un tren local care mergea la Fremantle a trecut peste un om care... dormea pe calea ferată. Acel om adormit a fost Willy. Cum am aflat m-am dus glonț la Dan. L-am găsit șezând turcește în mijlocul camerei. Casa era plină de fum parfumat de la bețele acelea mirositoare pe care le ard hindușii înaintea demonilor. Candela roșie ardea pe o poliță sub cei trei idoli argintii cu săbiile în mâini. Un pui fript răsturnat pe burtă într-o strachină, lângă candela roșie.

Am intrat ca la mine acasă, aveam cheia de la ușă. Dan a întredeschis ochii și m-a privit printre gene, apoi a deschis, brusc, ochii mari și mi-a șoptit ca pe o taină:

- Brother Con, nu e glumă. Voi mi-ați luat dumnezeii mei și nu știu ce ați făcut cu ei. Acum se răzbună! Iată că Willy a căzut... Cine e la rând? Eu...? Tu...? Vino, stai lângă mine, să ne rugăm și să scăpăm cu viață.

M-am înfiorat în duhul meu și m-am cutremurat: “*Înapoia mea Satano!*” I-am șoptit la rândul meu:

- Dan, este scris: *Domnului Dumnezeului tău să te închini și numai Lui să-i slujești!*

Dan a închis ochii:

- Este și Jesus Christ aici, la locul Lui...

Într-adevăr, pe un perete atârna o icoană orientală a unei femei tinere ținând în brațe un copil – simbolul fertilității la păgâni.

- Dan, Isus nu este aici, nu este aici locul Lui.

Am ieșit și am tras ușa după mine. Soarele era sus, pe cer, strălucitor și luminos. (Dar lucrurile acestea s-au întâmplat mai târziu și nu au nici o legătură cu povestirea de față. Sau poate au? Numai Dumnezeu știe.)

Peste nouă zile, la ora zece dimineață eram din nou la Detox Clinic, să-l iau acasă pe Dan. A ieșit bucuros, mergea fără baston, dar cam nesigur. Cu un ochi privea la mine, cu unul pe unde călca. I-am ieșit înainte și l-am sprijinit.

- Cam încet, cam încet te miști, Dan, glumesc eu.

- Slow and steady win the race! – Încet și sigur câștigi concursul – vechia lui glumă. După el a mai ieșit alt bărbat. Înăltuț, slab, cam nesigur și el pe picioare. Să fi avut 38-40 de ani. Dan mi-l prezintă:

- El este Daniel. Ca și mine, droguri, alcool... Tu m-ai scos pe mine, eu vreau să-l scot pe el și să-l aduc la Jesus Christ. Ce zici de asta, brother Con?

Ce să zic...? Îmi trecuseră lacrimile... Nu puteam să zic nimic. I-am îmbrățișat pe amândoi și i-am pupat pe obraz. Ce să zic... Domnul zice că în timpurile din urmă oamenii vor da năvală să intre în Împărăție.

- Daniel nu mai vrea să locuiască cu prietena lui. Ea este în droguri și-i este frică să nu-l tragă și pe el înapoi, îmi dezvăluie Dan planul lor. O să-l iau la mine pentru un timp; vrei să ne ajuți să-i ducem bagajul, brother Con?

- Vreau, cum să nu vreau, ăsta e motivul care mă ține pe lângă voi, ca să vă ajut și eu cu câte ceva...

Ne suim în mașină și mergem în Maylands, la un complex de apartamente foarte frumos așezate. Femeia lui Daniel era acasă. O femeie de 35-40 de ani, cu trăsături marcate de o viață zbuciumată. Avea lângă ea un câine mare, negru, (cum avea Zoe Ceaușasca). A fost de acord cu mutarea, a dat chiar o mână de ajutor la bagaje și în scurt timp Daniel era instalat în micul apartament al lui Dan. Aveam, totuși, impresia că omul acesta ascunde multe taine la care nu voi ajunge niciodată, și așa a fost.

Au început amândoi lupta cu diavolul. Nu alcool, nu droguri, nici măcar diazepam. Doar pufăiau toată ziua din niște mahoarcă ca la închisoare, la Aiud. Beau cafea și cacao. Treceam în fiecare zi pe la ei. Ne întâlneam la grupul de rugăciune de vineri seara. George Nixon le mai scăpa câte o bancnotă; om bun și darnic, și milos.

Într-o seară eram la rugăciune în casă la George Nixon. Cântam românește cântecele noastre de dragoste pentru Dumnezeu. Dan și Daniel stăteau jos, turcește, cu ochii închiși și ascultau, se rugau, meditau, dormitau... Domnul îi știe... Când s-a terminat cântarea îl întreb pe Daniel:

- Daniel, vrei să devii un copil al lui Dumnezeu?

- Vreau, dar cum să fac asta...?

Am simțit cum îngerii ne privesc și ne ascultă, și acolo, la George Nixon în casă, pe genunchi, Daniel l-a primit pe Isus ca Domn și Mântuitor. În aceea seară a primit mântuirea în dar. Însă nici diavolul nu doarme. Cu siguranță diavolul nu doarme.

A doua zi, pe la ora patru jumate dimineață, pe când mă rugam și-I mulțumeam Domnului, înainte de a ma sui în taxi să-mi încep lucrul, sună telefonul:

- Brother Con, brother Con, vino repede că mor... Mi-este frică de mor... Daniel a înebunit. A ieșit pe stradă la miezul nopții și a început să lovească geamurile și ușile vecinilor. A venit Poliția dar el a reușit să scape. Peter, the Cowboy, vecinul de la 11, a sărit să mă omoare că i-am furat televizorul și video-ul. Le-a căutat în camera lui Budgie, papagalul, le-a găsit acolo, s-a dus să-și ia sabia și vine să mă junghie... Brother Con, brother Con, nu mă lăsa, aleargă până nu vine Peter, the Cowboy să-mi taie gâtul... Vino repede, foarte repede, brother Con, foarte repede...

- Vin imediat, Dan, vin imediat, încuie ușile și așteaptă-mă că vin în 15 minute, Domnul să te protejeze.

Aveam taxiul parcat în fața casei, sub palmieri. Începuse să se lumineze de ziuă. Viteză în Denston Way, Girrawheen. Am ajuns în șase minute. M-am apropiat de apartamentul al 11-lea unde locuia Peter. Am ascultat la ușă un timp și am auzit sforăituri de calibru

mare. Țsta este semn bun. Dan mă aștepta... dormind și el. Aveam cheie așa că am intrat pe nesimțite. Dan dormea dus, pe noptieră... o cutie goală de valium. Încercarea a fost prea mare pentru el, s-a ascuns ca struțul cu capul în nisip, s-a ascuns în visare, în amortire, în inconștiență... Dan a căzut iar, cine știe dacă se va mai putea ridica vreo dată... Doamne... Tu pe toate le știi...

Am tras ușa după mine și m-am suit în taxi. Am coborât încet-încet pe Nanovici Avenue, spre Bleackmore Road. Încet-încet, cum Dan obișnuiește să spună: *Încet, dar sigur, câștigi cursa...* Doamne... prea încet, prea grea această cursă, prea încet... prea greu...

Seara m-am întors la Dan. Imediat a venit și Poliția. Au luat lucrurile furate de la Cowboy și lucrurile lui Daniel, care tot furate erau, și ne-au spus la plecare:

- Azi dimineață, foarte devreme, Daniel s-a dus la casa amantei lui, a înjunghiat-o și pe ea și pe câine, dar femeia este în afară de orice pericol iar pe câine l-am dus la veterinar. Daniel este reținut la închisoare. See you.

Asta este ultima știre pe care o am despre Daniel până în ziua de astăzi. Aș fi putut să-l caut la închisoare dar atunci am simțit că slujba mea s-a terminat. Treaba mea s-a terminat acolo, la crucea lui Isus, unde Daniel își plecase genunchii cu puțin timp în urmă. Treaba diavolului este să încerce să-l tragă înapoi în întuneric, în moarte... Treaba lui Dumnezeu este să ne iubească pe toți, să ne ajute, să ne ierte, să ne învețe, și... la timpul rânduit, să ne judece pe fiecare după faptele noastre...

Ai milă, Doamne Isuse. Pune o vorbă bună... pentru Dan, pentru Daniel, pentru Willy... pentru mine... pentru toți păcătoșii... Ai milă doamne Isuse, iartă-ne, iartă-ne, iartă-neee... Doamneeee...

BOTEZ CU STROPI DE ROUĂ

Ora 12 noaptea, sâmbătă spre duminică. În Biserică... Toate luminile stinse, doar un bec mic deasupra amvonului arde ca o candelă în întuneric. Un susur lin de apă se aude și o melodie picură lin ca stropii de rouă. Așa se cheamă cântecul, *Ca stropii de rouă...*

Apa susură ca un foșnet de șoapte tainice, lumina candelă vibrează mut, scursă printre stropii de rouă și... Val sforăie. E lungit pe prima bancă, cu un încălzitor lângă genunchi. Eu îl privesc prin stropii de rouă, prin foșnetul tainic de apă, prin tremurul candelă de deasupra amvonului, apoi îl acopăr cu o pătură uitată pe jos.

Ce caut aici, acum, în Biserica Baptistă din Perth, la această oră după miezul nopții? Ce căutăm amândoi, eu și Val, în Casa Domnului în miez de noapte? Pe Hristos? Nu, deja L-am găsit, sau mai bine zis El ne-a găsit pe noi. Atunci ce? Uite ce:

Am venit aici împreună cu Val, încă de aseară, de la ora nouă. Măine este o zi mare și am vrut să petrecem această noapte în Casa Domnului. Am luat cu noi un casetofon și câteva casete (printre care și *Claudia – Stropi de rouă*), câteva pături (e plină iarnă... în iulie), o sticlă de... coca cola (să moară diavolul de necaz), și ne-am pus pe treabă.

Am făcut curat lună în Biserică, la W.C. și în hol. În hol am așezat mesele și scaunele, și fețe de mese albe și frumoase. Măine avem praznic. Aleluia! Am măturat curtea Bisericii, am vopsit gardul. Apoi am intrat iar în Casa lui Isus și am dat drumul la apă să umple baptisterul pe care mai înainte l-am spălat bec. Am mâncat un pic, și am băut coca cola, am mulțumit Domnului că suntem în viață încă și suntem în casa Lui și nu în altă parte, am cântat împreună cântarea *Îți mulțumesc, Isuse*. Apoi am tăcut. Am pus *stropii de rouă* să cânte și priveam bazinul alb în care se scurgea apa rece. (Era alb, mai târziu avea să-l vopsească Octav albastru ca cerul). Era nevoie de 2-3 ore ca să se umple. Apoi apa trebuia încălzită.

Apa susură în bazin, lumina se frânge pe luciul străveziu, stropii de rouă șoptesc un cântec de leagăn și... Val a adormit. Și-a pus Biblia căpătâi și doarme ca un copil. Mă uit la el și nu-mi vine să cred... Cât de repede a lucrat Dumnezeu în inima acestui om.

Era încăpăținat, 'Nu că (nucă), eu sunt ortodox de când cu conștișifanță...' Totuși, venea cu regularitate, împreună cu fratele lui, la serile de rugăciune. Într-o seară, stăteam de vorbă în grădina la noi, în Balga. Era încă lumină. Atunci l-am auzit pe Val ca pe o melodie:

- Duminică să vii să mă iei și pe mine la Biserică.

Asta a fost tot. Duminică eram toți la Biserică. Vlaicu cu Ileana și copilașul, Eduardo, George Nixon cu Valeria, Mamaie, eu cu Aneta și Gogu, Ronda Fisher cu bastonul, Val între noi și Miha mai la urmă. Biserica era plină la vremea aceea. Păstorul a predicat un Cuvânt care a căzut ca un torent peste Val, anume, *Că nu s-a dat oamenilor alt nume în care trebuie să fim mântuiți decât Isus Hristos*.

Când am plecat spre casă, Vlaicu, nervos, se plânge că slujba a durat prea lung, că s-a plictisit și că s-a săturat de Biserică, de pocăință, de...

- Este Casa Domnului, este Cuvântul Domnului, e bine, frate, ce ai de ești nervos? Crede în Isus, că nu s-a dat oamenilor alt nume în care să fim mântuiți!

Să nu-mi cred urechilor. L-am privit pe Val care, foarte serios, a adăugat ca o completare la ceea ce spusese mai înainte:

- Eu de azi nu mai beau și o să mă strădui să nu mai fumez. O să-mi lipesc niște petece de nicotină pe mine și cu ajutorul Domnului o să mă pocăiesc, că văd că este bine cu Dumnezeu, e bine să mă adun de pe drumuri și să am o speranță, că Isus mă iartă de păcate... e bine... e bine.

De acum Val vorbea singur, nici nu-i mai păsa de noi, vorbea cu sufletul lui și a concluzionat:

- Că nu este alt nume sub soare în care oamenii să fie mântuiți, decât Isus Hristos. Amin!

Ce minunat a lucrat Dumnezeu în viața acestui om. Mă aplec peste el și-l ating ușor:

- Deșteptarea, frățioare, că aici nu e dormitor, scoală că e aproape mâine...

A deschis ochii mari, și-a amintit unde se află:

- Dorm aici de când cu conștișchifanță, nimeni nu mă scoală, puteam să mă trezesc după botez... cu didi...

Am scufundat rezistențele să încălzească apa, apoi am plecat împreună la mine acasă, în Balga. Am ajuns pe la unu dimineață, Gogu dormea dus; Aneta abia venise de la Valeria Nixon unde învățaseră un cântec pentru botez:

„Un legământ am încheiat

Și cu Dumnezeu m-am împăcat.”

Aneta calcă hainele albe ale lui Val în timp ce ne învață și pe noi cântecul. O să-l cântăm mâine în Biserică. Este ora două dimineață, cântăm cântarea legământului cu Dumnezeu; hainele albe sunt netezite frumos; cântăm cântarea legământului cu Dumnezeu și lacrimi de fericire ne curg pe obraji. Domnul a biruit, Domnul a biruit din nou, slavă Lui în veci. Amin.

Botezul... Legământul...Eram cu toții acolo, la încheierea acestui legământ când păstorul a rostit cuvintele care m-au fascinat întotdeauna:

- Pe baza mărturiei tale, la porunca lui Dumnezeu, te botez în numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt!

La scurt timp după aceea Valeriu a făcut un curs de Studiu Biblic la Colegiul Teologic. A studiat Faptele Apostolilor, și mărturisea oricui că... nu există alt nume sub soare în care oamenii să fie mântuiți, decât Isus Hristos... singurul nume!...

Curând după aceea a plecat în România să se însoare, dar despre asta poate vom vorbi în altă parte... poate în altă carte...

(OCHIUL MAGIC)

Sunt vremuri grele pentru taximetriști în Perth. Mai ales pentru cei din schimbul de noapte. Pentru câțiva dolari unii oameni sunt în stare să facă orice. Și în taxi șoferul e singur și fără apărare. De câte ori apare în computer un mesaj *Alarmă*, mă înfior la gândul că în acel moment un coleg al meu este cu cuțitul la gât. Până să vină poliția eu strig la Domnul să-i vină grabnic în ajutor și cred că Domnul mă aude.

Ministerul de Transporturi a organizat ceva destul de ingenios, în ajutorul șoferilor. De fapt este doar un proiect. Este vorba să instaleze în toate taxiurile camere de filmat. O să fim filmați tot timpul, fiecare client, fiecare mișcare, fiecare cuvânt, tot ce mișcă în mașină.

Foarte interesant. O să avem deasupra noastră un ochi magic care vede tot, aude tot, înregistrează tot.

Foarte interesant. De fapt în toate timpurile și în toate locurile oamenii au încercat să aibă control asupra altor oameni, să știe totul despre alții.

Așa au făcut comuniștii în România. Nimic nu mișca până nu aflau ei, și aveau un sistem și o rețea de informații aproape perfecte. Îmi amintesc de comuniști și vremurile de groază, tristețe și rușine pe care le-am trăit pe meleagurile natale ale iubitei noastre patrii.

Oare sunt eu supărat cu ceva pe țară? Când am aflat că Biserica nu este clădirea unde se adună oamenii, ci oamenii, adunarea în sine constituie Biserica, m-am gândit la țară. Țara este pe hartă dar este formată din oameni. Australia nu ar exista fără australieni, Franța fără francezi și România comunistă fără români comuniști. Nu Ceaușescu a format România comunistă ci tov. Popescu, tov. Ionescu, tov..., tov...

Aveam în cartierul Domeni un sectorist care bătea în toate ușile când bărbații erau la servicii. Gospodinele erau pe lângă casă... Mai o vorbă bună, mai una rea, mai o amenințare, mai o promisiune... mai cădea una, mai cădea alta... Slujbă grea să fii sectorist. Și ce e mai interesant e că pe sectorist nu îl chema nici Ceaușescu, nici Marea Neagră, nici Dunăre.

Nu amestecăm țara aici... sau o amestecăm? Oare cum se numeau grănicerii care i-au împușcat pe frontieriști, ori au trecut cu șalupa peste fugarii care treceau Dunărea în drum spre libertate? Cum se numeau oare...? Ceaușescu...? Poate Ștefan cel Mare...? Nu cred... Se numeau Ion, și Vasile ca sfinții din calendar și toți aveau deasupra lor un ochi magic care îi spiona în orice clipă, ochiul conștiinței vândute. Ochiul comunist nu doarme, nu dorm comuniștii, au ochii mereu la pândă... ce face ăla, dar ăla... dar eu...?

Ce făceam eu? Eu...? Ieșisem din închisoarea Aiud, împreună cu Aneta, nevastă-mea, în iarna lui '82, după o detenție de patru luni. Dăduse fiul poporului un decret și pusese în libertate o mulțime de hoți, boschetari și frontieriști, și noi printre ei. Așa se face că am ajuns acasă chiar după Crăciun. Era frig, tare frig și nu aveam lemne de foc. Chiria neplătită de cinci luni, fără bani, bolnavi și Aneta însărcinată în luna a șaptea (avea să nască peste două luni și jumate un copil mort, un băiețel). Nu aveam nici o perspectivă dar eram fericiți că eram liberi și că eram împreună.

De la Forțele de muncă mi-au dat repartizare să lucrez la Trafag, o fabrică de cherestea de la Podul Constanței, pe șoseaua Chitilei, (să fiu sub ochiul magic). Nu m-am dus la început că era frig și eram slăbit, nici 60 de kile nu aveam.

S-a oferit un vechi prieten de petreceri să mă ajute, Minea, un avocat, acum scăpătat. Mi-a oferit Dacia lui să fac piața (ca la taxi), jumate-jumate. Eram tot sub ochiul lor.

Aneta lucra pe *șpagă*, la un restaurant pe bulevardul Titulescu, chelneriță. Nu avea leafă, doar ce căpăta de la clienți. Era tot sub ochiul magic.

Eu, ziuă, îl căram pe boss-ul Anetei care avea o Ladă nouă dar nu avea carnet. Îmi plătea cât îl lăsa inima. Seara îl plimbam pe avocat pe la toate cârciumele - Berlin, C.C.A., îl căram de la o cârciumă la alta. Câte-odată îmi trimitea la mașină un picol cu ceva de mâncare și băutură. Eu trebuia să fiu un criminal ieșit din închisoare, un sclav al lui. Îmi făcea reclamă mare prin lumea bună, ajunsese popular. După ce scăpam de el, noaptea, duceam acasă câțiva prieteni vechi, barmani și cârciumari, femei de stradă, și hoți, clienți vechi de pe vremea când umblam cu taxiul prin București, noaptea. Împărțeam cu avocatul juma-juma, așa el avea de intrare la cârciumă în seara următoare – mare trombonist, totuși, avea relații în cea mai înaltă societate din București la acea vreme.

Uite așa a durat viața noastră un scurt timp, până m-au dus cu japca la Trafag.

Șeful, (sigur că era și el informator, cine nu era?), om bun de altfel, m-a întâmpinat autoritar:

- Cum te cheamă?
- Ion i-am spus eu. (Mă cheamă și Ion).
- Ion și mai cum? insistă el.

I-am spus și mai cum mă cheamă absent și moale, era un alt interogatoriu. Ce mă întreabă asta cum mă cheamă? Are înainte tot dosarul meu, cunoaște și cât lapte am supt de la mama, are pe undeva, prin hârtii și poza mea... Alt interogatoriu...

Apoi mi-a dat o țapină în mână și m-a dus la un joagăr. Nu văzusem o țapină decât în filmul Răscoala. Nu eram bun de nimic, slab și bolnav, așa că... m-au pus la lucru pentru consolidarea socialismului.

Din prima mea zi de lucru s-au angajat încă alți doi. I-am citit – un cadet și-un ofițer. Ofițerul spunea că abea a ieșit din pușcărie și voia să ne împrietenim. Era gras și frumos cum nici gardienii nu sunt la Aiud. Celălalt, Vasile – băutor profesionist. Locuia pe aproape de mine, spunea el. După lucru luam o sticlă de coniac și o plimbam până la Chibrit unde mai luam un sfert, o dădeam gata până la Piața Domeni unde ne despărțeam. Ochii mari, ochii partidului, gura mică, urechile deschise... eu îi vorbeam de toate și nimic. Când mi-a pus un laț înainte cu ceva întrebări despre frontieră, eu nu l-am mai chemat ca de obicei, Vasile, ci l-am întrerupt:

- Ați întrebat ceva, cetățene Vasile?

Ehei... grea este viața în slujba partidului, trebuie să ajungi din cal măgar și din ofițer țapinar... Greu, greu de tot, tare greu...

Ochiul magic era peste mine, și totuși, m-au pierdut pentru două săptămâni. Uite cum a fost:

Beam votcă cu nea Mișu, un prieten vechi, în cârciumă, la Niculițel, pe bulevardul 1 Mai, la Piața Domeni. Să fi fost nouă seara, abia intrasem de zece minute. Iulie, barmanul, vine glonț la mine:

- Te-a căutat un puști de câteva ori, a spus că o să revină.
- Cum a spus că-l cheamă? îl întreb.
- Parcă... Ali-Baba.
- Aha, asta e Ali, Aliță.
- Mi-a lăsat hârtia asta, în caz că nu vă întâlniți – cred că este un număr de telefon.

Am ascuns hârtia în buzunar și m-am uitat împrejur, unde o fi ochiul magic? Iulie îmi aduce o vodcă:

- Fac cinste!

Se apleacă și mă întreabă cu voce scăzută:

- Ti-e foame Costică? Să spun la bucătărie să-ți facă o fripturică de purcel? Doar să-mi spui, nu ai nimic de plată, e cinstea mea, știu că o duci greu.

Om bun, mereu m-a cinstit de când am ieșit din pușcărie și nu numai el. Pe unde intram, în orice cârciumă, mă trezeam cu chelnerul:

- Ce mănânci, ce bei? Manda plătește.

Oameni buni. Taximetriștii la fel, treceau pe la mine pe acasă și-mi lăseau câte o sută de lei din când în când. Oameni buni, prieteni buni.

Dar... viața merge înainte...

- Nea Mișule, Iulie, mulțumesc de cinste, plec. Poate că nu ne mai vedem, baftă și fericire.

Ies din cârciumă grăbit și mă opresc la un telefon public.

- Alo, Aliță, ce este copile?

- Plec la noapte, vii și tu? Asta e tot.

- Vin copile.

- La ora unu, la noapte, în Gara de Nord, ia ceva bani cu tine. Baftă.

Asta e tot. Nu aveam bani, era vorba de vreo două, trei mii... Cam atât costa o ieșire la frontieră, o încercare...

M-am îndreptat spre casă. Ora zece seara. Nu aveam timp prea mult la dispoziție. Am găsit-o pe Aneta dormind. Nu știu nici acum ce a fost cu ea, de obicei se culca târziu, după miezul nopții. Dormea cu părul răvășit pe pernă. O ating ușor, deschide ochii și-mi zâmbește:

- Ce faci, Puiu...? ce faci tu? Mă întrebă în șoaptă, somnoroasă.

Mă aplec și o sărut ușor pe buze, îi șoptesc la rândul meu:

- Plec cu Aliță în noaptea asta să așteptăm trenul.

Îmi șoptește cu ochii închiși:

- Duceți-vă, să aveți baftă, dar dacă vă prinde vă caut la închisoare...

- Am nevoie de ceva bani, gândesc eu în șoaptă.

- De unde? murmură ea, apoi:

- Ține astea...

Își scoate medalionul de la gât și mi-l întinde. Îl iau în palmă, este cald și miroase frumos. Îmi pune în palmă inelele, cerceii, verigheta. Toate sunt calde și parfumate. Pune iar capul pe pernă și-mi șoptește ca o nouă taină:

- Vinde-le în țigănie, poate scoți două-trei mii, să ai de drum...

Am lăsat-o în pat, pe jumătate adormită. M-am oprit în prag. Am privit mica comoară ce o țineam în palmă, am privit comoara pe care o lăsam în urmă și am strâns din umeri: "Acum ori niciodată!"

Nu a fost nici una nici alta. Am hoinărit cu Aliță două săptămâni prin gări, am suferit un frig cumplit prin munți de gheață, unde era zăpadă mare în martie și după ce am terminat banii ne-am întors acasă, nu a venit trenul nostru, nu l-am prins, l-am pierdut... Ne-am întors acasă, doar să mai răsuflăm puțin, să se mai încălzească un pic, apoi o luăm de la început.

Am revenit la țapină și am constatat că nu m-au concediat, ba chiar, Vasile nu venise nici el la lucru în perioadă asta, securistul cel gras la fel. Cum am apărut eu au apărut și ei. Ochiul magic era din nou peste mine. Oare să-i fi avut coadă tot timpul cât am umblat cu Aliță prin zăpadă? Oare or fi fost tot timpul lângă noi și noi nu ne-am prins? Tot ce e posibil, mai ales că am fost tot timpul beți, (nici nu puteam rezista frigului altfel).

Dar iată că m-am dus în timp, departe, în timp și în spațiu, în anii trecuți și răi, în locurile rele și urâte din România Pitorească.

Hai să revenim la taxi. Încă nu ne-au instalat camere de filmat așa că nu are rost toată povestea cu ochiul magic. Sau poate are...? Încă sunt singur în taxi când nu am nici un pasager, nimeni nu mă vede nimeni nu mă aude... Oare așa să fie?

RĂTĂCITUL

(PIATRA)

Să nu mă rătăcesc cumva. Am mare grijă să nu mă rătăcesc în timp ce conduc taxiul prin Perth. Mă rog Domnului să mă poarte pe unde nu cunosc și El mă aude și mă poartă.

Păstorul m-a învățat că Dumnezeu se ocupă și de lucrurile foarte importante, cât și de cele mărunte, care apar în viața omului. Dar care sunt lucrurile importante și care sunt cele mai puțin importante? Dacă eu mă rătăcesc, sau nu, este un lucru important sau nu este? Aparent nu ar fi nimic interesant în asta. Aparent... Dar, era o vreme când, dacă mă rătăceam, imediat intram în panică (parcă și în ziua de azi stăruie acea panică atunci când mă simt rătăcit). Când am ajuns în Australia mi-am dat seama că în momentul în care nu mai știam unde mă aflam deveneam disperat. Dacă mă rătăceam căutând o adresă abandonam căutarea și intram în primul bar sau căutam drumul spre casă cu mare frică în inimă.

De unde această frică, panică, disperare? Hmmm... Este o poveste lungă, să nu mă rătăcesc în ea... Dacă mă rătăcesc sunt pierdut... în spațiu, și... în timp.

Hai să ne întoarcem înapoi în timp, cu cincisprezece ani în urmă, în spațiu, cu 25 000 de kilometrii.

Înapoi... în Iugoslavia, pe șoseaua spre Triest, cam 1000 de kilometrii până la Sejana, orașul de frontieră, poarta spre Italia, spre libertate.

Mergi sau crapă! Veneam de la Belgrad, mai pe jos, mai cu un camion, dormind pe sub poduri, trezindu-mă cu melci pe mine. Începuse o perioadă ploioasă. Eram îmbrăcat cu un pulover de lână, lung, vișiniu, nu mai știu de unde îl aveam. Prin puloverul ăla nu trecea ploaia, sub el eram uscat. Din nou aveam o durere chinuitoare în ambele picioare, febră musculară.

„Mergi ori crapă, durerea va atinge un punct culminant când va dispărea ca și când nu a fost” – aveam în minte cuvintele prietenului meu, Romică, de care mă despărțisem cu câteva zile în urmă (câte oare...? cine să mai știe...). Mă târam pe marginea șoselei și uite că se oprește lângă mine un camion, un T.I.R. din Franța. Cu greu mă cațăr în cabină.

- Bonjour, bonjour, monsieur... zâmbesc forțat la șofer.

- Bonjour, coment sava? mă întreabă el. Încotro, mon amie?

- Je ne ce pas... Habar n-am!

Mă așez și-mi trag sufletul. Camionul pornește greu apoi prinde viteză. Ce cuvinte franțuzești știu eu...? Să încerc:

- La liberte, Italia, El fugitivo...!

Șoferul, un om de vreo 40 de ani, cu chelie, rotofei la față îmi zâmbeste:

- Problems? Police?

- No, no, no... Je ne ce pas banditos, je anticomunist!

Șoferul zâmbeste și îmi explică că trebuie să cobor înainte de frontieră. Ne-am oprit la o distanță de două sute de metri de vamă. Șoferul îmi arată un zid în partea dreaptă și îmi dă de înțeles că peste acel zid este calea mea. Oprește camionul și vreau să sar jos. El îmi întinde un pachet de Marlboro:

- Souvenir. Bonne chance, mon amie!

Am luat țigările și am sărit pe șosea cu sacoșa pe umăr. Mi-am dat seama că durerea din picioare dispăruse. Am luat-o la fugă spre zidul de cărămidă tencuită. Era nu departe. Pomi peste tot. Am sărit peste zid și m-am pierdut în ierburi și tufișurile de arbuști. Am ascuns prin buruieni, sub un pomișor, sacoșa în care mai era ceva mâncare, bidonul cu apă, și cine să mai țină minte ce oi mai fi cărat în sacoșa aia...

Începuse să plouă mărunț. Era ora cinci, cinci jumate, spre seară, în luna iunie. Nu știu... îmi era mie frig datorită slăbiciunii sau era frig într-adevăr. Tremuram de ploaie, de emoție sau de frică? Nu știu. Dar simțeam un tremur în tot corpul și îmi era somn, eram ud și-mi era frig și mă simțeam așa de singur... Am înnodat o batistă la colțuri, mi-am pus-o pe cap, ca pe o bască și am pornit drept înainte, așa cum îmi spusese francezul: peste gard, drept înainte, 4-5 kilometri și sunt în Italia. Dar întrebarea era unde este înainte?

Am ochit un pom mai înalt și m-am cățarat în el. Am distins bine zidul în spate, și punctul de vamă în fața mea. M-am coborât din pom și am pornit... drept înainte. Începuse să se întunece și ploaia s-a întetit. După vreo două ore de mers am ajuns la marginea unei văi foarte largi. Era ca o groapă mare. Dincolo de această groapă sau vale, ce era ea, se vedeau multe lumini. Acolo este Triestul, mi-am închipuit eu, și am atacat acea vale.

Coborâșul nu a fost ușor căci era abrupt și plin de scaieți, și alunecos, dar am ajuns la loc drept. Îmi păruse o ditanță de 5-6 kilometri de la buza gropii până la luminile Triestului dar am nimerit în niște hățșuri prin care am umblat mult timp, ore în șir, mi s-a părut o veșnicie. Am ajuns la un luminiș cu un copac retezat, doborât la pământ. M-am așezat pe acel buștean ud și am îndrăznit să-mi aprind o țigară. Am stins-o imediat căci m-a cuprins frica – dacă mă simt grănicerii? Această frică a pus stăpânire pe mine. Am intrat în panică și în criză de timp. Trebuia să ajung la Triest până se lumina de ziuă. Am ascultat un timp tăcerea din jur. Nici țipenie de om...

“Curaj, nu este nimeni afară pe ploaia asta. Curaj...!” Totuși, m-am bucurat când m-am împiedicat de o piatră și am căzut la pământ. Am pipăit piatra și am luat-o în palmă, și dintr-o dată am prins curaj. Aveam o armă. Doamne, ce disperare... Prin întuneric și scaieți am ajuns la marginea acelei văi și am început urcușul. Mă bucuram, în vârful acestui mic deal, acolo, la câțiva kilometri este acel loc frumos luminat, Triestul, Italia, libertatea. Nu știu cât timp s-a scurs.

Am urcat, mai mult târându-mă, dar iată-mă ajuns sus, pe buza văii. Și am văzut în fața mea valea întinzându-se și... în partea cealaltă luminile acelea magice, Triestul meu... Imposibil!!! Cumva, mă rătăcisem pe fundul gropii și mă întorsesem de unde am plecat. N-am mai așteptat un minut și m-am aruncat înapoi prin hățșuri, din nou să traversez acea groapă. Nu mai simțeam nici frig, nici frică. Strângeam în mână piatra aceea colțuroasă și rece, atingerea ei îmi făcea bine, parcă nu mai eram singur.

Am ajuns iar lângă copacul retezat. Acum m-am așezat pe el, am pus piatra lângă pulpa piciorului și am fumat o țigară. Aveam curaj, aveam o armă lângă mine. Am mai fumat încă o țigară și am plecat la drum. Înainte, spre Triest.

După o perioadă de timp am ajuns iar... lângă pomul retezat. Nu se poate... este altul... Nu, nu e altul. Iată-l, ciotul de doi metri și lângă el trunchiul căzut. Unde sunt...? Am plecat mai departe, nu mă puteam opri. După o oră sau două am ajuns iar lângă trunchiul retezat... M-am prăbușit peste butucul căzut la pământ, disperat. Unde sunt...? M-am rătăcit în văgăuna asta. Probabil că în curând se luminează și nu mai am cum să ies de aici. Oh, dacă ar fi fost Romică cu mine aici... ăla are busolă în cap, acum am fi fost în Italia deja... Dar acum iată-mă rătăcit în hățșurile astea, singur, singur și disperat...

Am simțit o durere în palma dreaptă și am realizat că strângeam cu disperare în palmă... piatra. Piatra pe care o ridicasem de jos cu mult, mult timp în urmă, în această cea mai lungă noapte din viața mea. Iată că nu sunt singur. M-am simțit în siguranță ca și când prietenul meu, Romică, ar fi fost lângă mine. Am pus piatra lângă mine, pe bușteanul căzut, și i-am spus cu dragoste:

- Stai un pic aici, prietene, stai un pic. Mai cade o cioară jos din pom și tot se odihnaște cinci minute și fumează și ea o țigară, mai stai un pic, piatră, doar cinci minute... Am fumat câteva țigări, apoi am pornit din nou la drum, peste trunchiul căzut, înainte. Am pus piatra în buzunarul drept de la pantaloni. Dar... încă de două ori m-am

întors în acelaș loc. Cu disperare mi-am dat seama că mă învârtesc în loc, lipsit de orientare.

Când a început să se lumineze am văzut cerul ca o față de ape lucind deasupra gropii unde mă rătăcisem. M-am urcat sus, pe deal. Vedeam pădurea toată și un val de ceață și nor, ca un fum era în aer, ca o răsuflare a pădurii. Nu mai știam unde sunt dar nu puteam sta pe loc, așa că am pornit aiurea, printre arbuști și scaieți.

M-am suit într-un pomișor dar nu am putut vedea nimic, doar ceață și abur și... fum. Da, un fir de fum se ridica ca din pământ. Apoi o cabană mi-a ieșit înainte ca fata morgana. Totuși, coliba nu a dispărut când m-am apropiat. Am ajuns la un pas de ușă, fără să gândesc, nici nu cred că mai puteam să gândesc, am apăsat clanța și am deschis ușa la perete. Înăuntru, doi soldați, dormeau pe scaune cu picioarele pe masă. Când eu am apărut în ușă, au sărit drept cu armele în mână. Grănicerii! Și... au răcnit amândoi odată:

- Stoi!!! (Țsta a fost al treilea)

M-am retras din ușă și unul din ei a sărit în fața mea și a armat pușca. Eu am încremenit. El mi-a spus ceva în sârbește și mi-a arătat pământul. M-am lungit pe burtă în iarba udă, cu fruntea în pământ și așteptam să aud pocnitura și gata... să se termine odată totul. Dar nu am auzit nimic, doar pe soldați vorbind între ei cuvinte fără înțeles pentru mine.

Atunci... atunci... am lăsat mâna să-mi alunece la buzunar. Am pipăit piatra cu degetele, era acolo... Am deschis ochii larg... Mai aveam o speranță, mai aveam un prieten... piatra.

Am simțit o bătaie pe spate. Cu grijă, încet, cu teamă, am ridicat capul de pe pământ și am privit peste umărul stâng. Spre surprinderea mea, am văzut fața soldatului zâmbitoare, binevoitoare. El mi-a făcut semn să mă scol. M-am sculat. Mi-a făcut semn să mă așez pe marginea unui șanț care tăia poienița unde ne aflam. M-am așezat lăsându-mi picioarele în șanț. Celălalt soldat a adus o pătură și m-a acoperit cu ea peste cap și peste umeri, peste spate și peste genunchi. A pus două degete la gură și, zâmbind, m-a întrebat:

- Țigarete? Țigarete?

Am scos din buzunarul de la piept pachetul de Marlboro de la șoferul francez, în timp ce cu mâna cealaltă am tras piatra din buzunar și am lăsat-o să alunece pe fundul șanțului. Adio, prietene de o noapte, adio...

Doamne... poartă-mă pe unde nu cunosc...

ROMEO ȘI JULIETA

Aneta, soția mea de-o veșnicie, lucra la Colegiul Biblic trei zile pe săptămână. Își luase foarte în serios munca.

Dimineața, la prima oră, studenții, vreo patruzeci, se adunau în cantină pentru un moment de rugăciune și închinare. Aneta era printre ei, se ruga la Dumnezeu împreună cu ei apoi le aducea micul dejun. Ba chiar a făcut și un curs biblic de câteva luni. Era dedicată slujbei ei. Studenții aceia n-au mâncat în viața lor bunătățile pe care le pregătea ea, mai ales că unii veneau din Asia sau chiar din Africa.

Totuși, trei zile de lucru pe săptămână nu era suficient pentru Aneta, femeie de acțiune. Așa că s-a uitat prin ziare și a găsit alte două zile la o pițerie în Claremont, cartier select, de boieri. Lucra pentru o cucoană foarte inteligentă, care, după ce a învățat pe furate, cum să gătească câteva mâncări italienești i-a făcut vânt Anetei. Dar ea nu a plecat chiar cu mâna goală de acolo. A adunat după ea doi hoinari, drumeți prin lume, călători cu sacu-n spate, doi *back packers*. Uite cum a fost:

Într-o zi, Aneta era singură în bucătărie, înainte de deschiderea restaurantului, mesteca prin oale, când aude o bătaie în geam. Să fi fost ora patru după amiază, căldură mare. Se uită pe geam și vede un tânăr cam de douăzeci de ani, înalt, cu capul ras bec, îmbrăcat sumar, de plajă, și lângă el o femeie brunetică de vreo treizeci și cinci de ani. Făceau semne agitate când au văzut că Aneta le dă atenție. Ea deschide ușa largă:

- Cu ce să vă ajut?

Tânărul începe cu frenezie:

- Bongiorno, seniore, io sono Romeo, arată spre femeie, la mia amata, Julieta...

Și se deslănțuie în limba italiană:

- Sunt în mare încurcătură... etc... etc... (ceva în genul *dă-mi o țigară că-mi e o foame de n-am unde să dorm la noapte...*)

Aneta, inimă miloasă:

- Veniți la mama, v-o fi foame...

I-a adus acasă. Cum i-am văzut, mi-a plăcut de ei. Femeia, Julieta, era englezoaică, îndrăgostită lulea de puștiul italian. De doi ani colinda lumea împreună cu el. Era profesoară, dar... dragostea este foc mare, pârjolește tot ce îi iese în cale. Abandonase cariera și familia și-l urma pe-al ei Romeo. Acum erau în trecere... prin Australia. Așteptau niște bani din Italia și din Londra dar aveau nevoie de adăpost până le venea ajutorul. Îi invit simplu:

- Stați la noi cât vreți, nu vă costă nimic, este de la Isus Hristos.

- De la cine? se interesează Romeo.

- De la Domnul, totul vine de la El, totul Îi aparține, noi suntem numai administratori, voi sunteți oaspeții lui Hristos. Bun venit.

Aneta mă completează spre mai bună înțelegere:

- Noi suntem creștini, născuți din nou. Ne-am întâlnit cu Isus Hristos cu vreo trei ani în urmă și de atunci suntem fericiți. Trăim, împreună cu copilul nostru, o viață plină de bucurie cum nu am cunoscut mai înainte de întâlnirea cu El, cu Domnul.

Julieta ne privește cu nostalgie:

- Norocul vostru, sunteți norocoși.

- Norocul ăsta este pentru oricine, o informează Aneta.

- Poate că da, poate că nu...

Julieta este în dubiu. Continuă:

- Am studiat mulți ani prin școli și universități. Intelectul nu-mi dă voie să cred niște speranțe, niște ipoteze, să mă mulțumesc cu o promisiune care poate se va întâmpla, poate nu... Sunt profesoară de științe, nu pot crede dacă nu văd.

Aneta o prinde din zbor:

- Știi ceva? Veniți cu noi astă seară dacă nu aveți alt plan. Suntem invitați la o petrecere, la directorul Colegiului Biblic. O să întâlnești acolo vreo douăzeci de profesori. Poți vorbi cu ei, poate... poate... acea speranță este după colț, acea promisiune se va împlini mai curând decât te aștepți.

- Să vedem ce spune Romeo.

Și el spune:

- Si, si, an diamo, siguro... să cunoaștem oameni, să vedem lumea, siguro... an diamo...

Și ne-am dus.

- N-am venit cu mâna goală, îl informează Aneta pe director și-i prezintă pe prietenii noștri:

- Romeo și Julieta!

Nici eu nu cunosc decât doi sau trei dintre profesori. Directorul are o casă frumoasă. Petrecerea este instalată în curtea din spatele casei, sub o verandă rustică. Curtea este pe un deal mic cu iarbă verde și pomi. Am văzut șampanie în frapiere. Gândesc că asta este pentru profesori nu pentru *profioniști*.

Romeo s-a angajat într-o discuție cu un olandez abea venit din Africa de Sud. Julieta își voalează rochia de mătase spumoasă risipind un parfum franțuzesc în umbrele înserării. Soțiile profesorilor, femeile intelectuale, oferă băuturi reci și gustări. Aneta jonglează cu cinci farfurii pline pe mâna stângă, (meserie mare...). Eu iau un scaun și merg câțiva metri pe deal, să stau un pic singur cu Dumnezeu. Pun scaunul jos și mă așez pe el. Nu știu cât am stat acolo, dar iată că un profesor se apropie de mine:

- Ai învins legea gravitației, mă anunță el, stai suspendat în aer... În adevăr, am realizat că scaunul meu era cu două picioare în deal și două în vale, într-o poziție imposibilă, fără balanță.

- Țsta este un deal fără gravitație, totul gravitează în jurul lui Hristos, remarc eu. Profesorul îmi dă mâna și mă ajută să mă scol de pe scaun, mă cuprinde pe după umeri și...

- Nu sta singur aici, bea un pahar de șampanie cu noi.

Eu în răspund visător:

- Șampania este o băutură foarte sofisticată, acidulată și alcoolizată... care te înțeapă la limbă și se suie la cap... Șampania este foarte șireată și înșelătoare... înțeapă ca un basilisc... Da, da... bea tu dragă profesore, și Domnul să te binecuvânteze că poți s-o bei. Eu o să rămân departe de vraja ei, e mult mai bine pentru mine...

El mă privește zâmbind:

- Tu trebuie să fii un alcoolic reformat.

- Ai ghicit, reformat și salvat de Isus, slavă Lui, amin.

- Amin, brother...

S-au aprins lumini colorate sub verandă. Adia o muzică lină parcă venind de departe, departe... Romeo nu mai are mâini libere să gesticuleze, vorbind în toate limbile pe care le cunoaște. Julieta, cu un pahar de șampanie în mână se plimbă pe sub pomi încadrată de director și soția lui.

Oare ce se petrece în acest loc, aici, acum...? Oare este o întâmplare că acești doi hoinari au ajuns la ușa pițeriei, în casa noastră, în această grădină? Oare există întâmplare? Ce plan o avea Dumnezeu cu acești hoinari? Cine sunt ei? Cine suntem noi? De unde vin ei și încotro se îndreaptă? De unde venim și încotro ne îndreptăm cu toții?

Petrecerea s-a terminat târziu. A fost o seară minunată.

- A fost o seară minunată. Vă mulțumim că ne-ați luat cu voi, ne spune Julieta înainte să meargă la culcare.

- Si, si, belisimo. Grația, bona note... adaugă Romeo somnoros.

Seara următoare. Intrăm în curtea Bisericii. Romeo declară sincer:

- Io sono turist, am vizitat multe Biserici, în multe țări, dar nu cred în Dumnezeu. Eu nu sunt creștin, eu sunt turist.

Parchez, trag frâna de mână și sting farurile. Este ora zece seara. Am adus *turistii* ăștia la Casa Domnului la o oră când puteam fii doar noi, singuri cu Dumnezeu. Descui ușile, aprind luminile, Aneta îi invită:

- Intră Julieta, intră Romeo, intrați în Casa Domnului, bun venit, bono venito in Casa Domine...

Cu sfială au intrat. Am intrat toți. Nu am aprins decât candelabru din mijlocul tavanului.

- Hai să facem poze, propune Julieta. Zâmbiți, vă rog...

Facem poze. Îl chem:

- Hei, Romeo, vino lângă mine.

Sunt în fața altarului, lângă masa pentru Cina Domnului. Mă așez pe genunchi, întind mâna spre el:

- Vino, stai lângă mine, hai să ne rugăm Domnului...

M-a privit lung, mirat, nu a scos o vorbă. Apoi și-a îndoit genunchii în locul unde se afla și și-a ascuns fața în palme. Aneta și Julieta erau chiar sub candelabru. Lumina se revărsa peste umerii lor, aurie, caldă, blândă... Și-au plecat amândouă genunchii înaintea Domnului. Ne-am rugat acolo, fiecare pe limba lui, fiecare pentru păcatele lui, fiecare pentru dorințele și speranțele lui.

Mai târziu, în mașină, în drum spre casă, Romeo ne-a spus:

- Nu m-am rugat niciodată, eu mereu am fost turist prin Biserici, dar în seara asta s-a întâmplat ceva... nu știu ce... Oare există Dumnezeu...?

În noaptea aceea doar Gogu a dormit în casa noastră. Ne-a prins dimineața cu Biblia înainte. Și:

- S-ar putea să aveți dreptate, cred că este Dumnezeu... pe undeva... dar eu sunt departe, departe... Io sonio turist... mama mia! S-a făcut matina...

Acești hoinari au mai rămas două zile la noi. În ziua despărțirii ne-au adus o cutie de carton:

- Souvenir, pentru voi!

Am desfăcut cutia. Era un frumos sfeșnic cu șapte brațe, imitația Sfeșnicului de Aur din Cortul Întâlnirii. L-am montat bucată cu bucată. Era înalt cât un stat de om. Am înfipt în vârful brațelor lumânări mari parfumate și le-am aprins.

Nici azi nu sunt sigur dacă acești hoinari au realizat ce cadou ne-au adus, ce reprezintă acest sfeșnic.

Nici azi nu sunt sigur dacă acești hoinari au fost cu adevărat oameni sau au fost îngerii.

Ei au plecat, nu i-am mai văzut niciodată de atunci. Uneori, privind sfeșnicul din cortul întâlnirii îmi aduc aminte de acești hoinari care au poposit în cortul nostru pentru câteva zile.

Au fost îngerii...?

Au fost oameni...?

Poate că vom afla într-o zi.

CURAJ GĂINĂ CĂ TE TAI

- Mihule, de ce nu te însori?

N-am mai auzit așa o întrebare. Mihu are 42 de ani, a fost căsătorit, divorțat și de vreo zece ani trăiește singur. Întrebarea este foarte directă, Mihu se face că nu aude.

- Mihule, de ce nu te însori? Suntem în grădină la mine, în Balga, tocmai am terminat timpul de rugăciune. Stăm la umbră și... mai bârfim un pic.

- Așa este, Mihule, se bagă Val, uite, și eu îmi caut o nevestă în România, nu e bine să trăiești singur, ar trebui să te însori.

- Am o mătușă în București numai bună pentru tine, intervine și Ileana. E o femeie fără noroc, i-a murit bărbatul. O cheamă Lenuța și e cam de vârsta ta. Ce zici, vrei să o cunoști?

Mihu se uită la noi și ridică din umeri:

- Eu m-am învățat singur, de atâția ani trăiesc singur... poate este prea târziu pentru mine.

- Curaj, găină, că te tai! îl încurajez eu. Nu este bine să fii singur că așa spune și în Biblie, „*mai bine doi decât unu, căci dacă se culcă doi împreună se încălzesc unul pe altul, dar singur nu are cum să se încălzească...*” Uită-te la tine că ai ajuns om de zăpadă, trebuie să-ți iei un încălzitor, ceva.

- Nu e de glumă, Costică, nu lua toate lucrurile în glumă, aici este treabă serioasă, te rog..., mă pune la punct Aneta, care consideră căsătoria un lucru foarte important, doar este căsătorită de vreo douăzeci și opt de ani, cunosc bine.

Apoi se întoarce la Mihu:

- Să ne rugăm și să cerem Domnului un semn, iar dacă este voia Lui te vei însura cu această Lenuță. Te va lumina Dumnezeu cumva.

Chiar atunci, eu am avut în fața ochilor pentru o clipă un chip de fată, femeie, cu părul șaten, tuns scurt și cu nasul cam cârn, și am întrebat-o repede pe Ileana:

- Cum arată mătușa ta?

- E de vreo patruzeci de ani, femeie serioasă, are o fetiță de nouă ani.

- E blondă, e brunetă?

- E șatenă, cum să-ți spun... ca mine... așa...

- Ea este! mă reped eu. Chiar acum Domnul mi-a dat o imagine a chipului ei, cred că ăsta e semnul pe care ni l-a trimis Domnul. Mihule, mort-copt, trebuie să ajungi la București să te însori cu Lenuța!

La vremea aceea nu-mi dădeam seama că vorbele mele aveau putere în acel mic grup de credincioși; credința noastră era mică, eu umblam mai des la Biserică, și cuvântul meu avea importanță ca venit din partea Domnului.

George Nixon s-a sculat în picioare și l-a bătut pe Mihu pe spate:

- Semnul lui Dumnezeu îl avem între noi, nu mai rămâne decât să găsim bani pentru tichetul de avion. Tu să-ți faci pașaportul și Dumnezeu să fie cu tine în această căsătorie.

- Poate ai vrut să spui călătorie... se eschivează Mihu.

- Curaj, găină, că te tai! Domnul o să fie cu tine și noi o să te ajutăm cu bani de tichet! l-am potolit eu.

Și ne-am pus pe lucru. N-am întrebat pe Domnul, n-am postit, nu ne-am rugat. Bani s-au adunat, pașaportul a ieșit, se apropia ziua plecării. Lenuța a fost înștiințată și au început telefoanele să miște.

El:

- Abia aștept să vin la tine.

Ea:

- Abia aștept să te văd.

Iată-ne la aeroport, Aneta, Val și eu. Mihu trebuie să vină cu George Nixon. Avionul decolează la ora patru după amiază. Stăm ca pe foc. E trei jumate și ei încă n-au venit. Îl strigă pe Mihu la difuzor. Mă duc și vorbesc cu un ofițer:

- Mr. Mihu este în drum spre aeroport, vine în curând.
- O.K. Unde este? întreabă calm ofițerul.

Sun pe George la mobil:

- Unde sunteți?
- Pe Tonkin, am dat colțul acum, la Mirrabooka avenue.
- Mai aveți 15 minute, poate să zburati.
- Zburăm.

Îl informez pe ofițer:

- Sunt pe Tonkin, în Malaga.
- Doar să zboare...
- Zboară, zboară... nu plecați fără el, așteptați-l că vine, zboară...
- Îl așteptăm, grăbiți-l cu telefonul.

Ofițerul e calm, zîmbitor, noi suntem transpirați, îngrijorați... Ce soi de oameni și englezii ăștia...

La patru și cinci a venit cineva și ne-a anunțat:

- Gata, nu mai se poate aștepta, avionul decolează acum.

În acelaș timp intră alergând George Nixon urmat de Mihu. Mihu e transpirat tot. Poartă costum, cravată la gât, are fața răvășită, speriată. George Nixon îi cară un mic geamantan cu ceva haine de schimb și cadouri.

- S-a dus... îi întâmpină Val. Ați ajuns prea târziu, avionul s-a dus, a zburat.

Parcă am văzut pe fața lui Mihu o ușurare când a auzit vestea aceasta. Dar un ofițer s-a apropiat de noi:

- Mr. Mihu, please!
- Eu sunt, eu...
- Vino după mine, pleci la patru cincizeci cu Singapore Airlines.

În cinci minute a fost gata de suit în avion. La ușa tunelului:

- Drum bun, Mihule, Domnul să fie cu tine.
- Veniți și voi cu mine încă puțin...
- Gata, frate, intri în avion acum, aici ne despărțim, curaj, du-te cu Dumnezeu.

Curaj, găină, că te tai...

Îmi zâmbește dar parcă ar vrea să vină cu mine înapoi.

- Nu, nu, nu, drumul tău este înainte, spre București, go, go, go, te așteaptă

Lenuța, go!

Și așa, Mihu a dispărut în tunel, apoi avionul a zburat, iar noi ne-am uitat după el. La urmă l-am mulțumit Domnului că ne-a ajutat să facem această lucrare. Și totuși... Ce bine era dacă l-am fi întrebat pe Domnul înainte de a o face.

Cum a ajuns în România, Mihu ne-a sunat:

- Am ajuns cu bine, sunt fericit. Frate, femeia este așa cum ți-a arătat-o Domnul în vedenie. Frumoasă foc. Și mă iubește... și eu o iubesc. Ce mai, ne căsătorim. "Asta da dragoste la prima vedere", gândesc eu. Așa am fost eu și cu Aneta. O dată ne-am văzut, la film, și uite că s-au scurs douăzeci și opt de ani și tot împreună suntem. Parcă tot la film am rămas, un film care nu se mai termină, este un film lung și nu ne-am plictisit de el încă, tot mai rulează...

După o săptămână sună Mihu iar. Vorbește cam aiurea.

- Mihule, nu cumva ai băut?

- N-am băut decât două beri... că sunt stresat... Nu mai am bani, aici viața este grea...

Doar două beri. De astea primele două beri mi-e mai frică decât de cancer. Primele două beri pentru un alcoolik - precum săpunul pe frânghia spânzuratului.

- Aici viața este grea..., se plânge Mihiu.

George Nixon se scobește-n pungă.

După două săptămâni Mihiu sună iar, tot cam încâlcit la vorbă:

- Gata, sunt ginerică, m-am însurat da'... să-ți spun ceva... nu-mi prea place de Lenuța așa ca înainte, parcă mai bine nu mă însuram.

„Scurt timp a ținut luna de miere” gândesc eu, și-i spun:

- Stai liniștit unde te-a pus Dumnezeu. Nu mai bea, nu mai atinge alcoolul, stai liniștit...

Într-o zi, eram împreună cu George Nixon și Val; sună Mihiu iar:

- Nu mai pot să trăiesc aici, e foamete și sărăcie, nu mă iubește nimeni, nici Lenuța...

Mihiu e beat, vorbește în engleză și o aud pe femeie spunându-i:

- Vorbește românește să te înțeleg ce spui.

El o înjură și continuă plângerea... Nu-l mai ascult, că nu mai pot, și strig în receptor:

- Vino imediat acasă!

A tăcut brusc. Eu am privit imediat spre George Nixon și spre Val, ei au aprobat din cap. Am repetat:

- Vino imediat acasă!

Iar el, parcă bucuros, ușurat:

- Vin, frate, vreau să vin acasă cât de curând, să nu fiți supărați pe mine... Am căzut, am greșit, vreau să plec de aici, să plec cât mai repede, vreau să vin acasă...

Și a venit. La miezul nopții, la Aeroportul Internațional l-am așteptat împreună cu George Nixon, Vlaicu și Val.

Și a venit. Avea o mână bandajată, o rană roșie la frunte, mirosea a alcool și a transpirație. Nimeni n-a scos nici un cuvânt în plus, doar: *bun venit, bun găsit*.

L-am dus acasă, în Keeble way. Acolo, la fel. Am stat puțin, eram toți abătuți, oboșiți, nedormiți așa că ne-am despărțit, l-am lăsat și am plecat la casele noastre.

Duminică. La Biserică. Toți cu ochii pe Mihiu. El, săracu', ridică mâinile înaintea Domnului și se roagă cu disperare:

- Am greșit, Doamne, am căzut. Iartă-mă, și dă bunăvoință credincioșilor Tăi să mă ierte și ei. Amin.

După slujbă îl ducem acasă. Toți, în păr. Am intrat la el în apartament, ne-am așezat pe scaune ca la timpul de rugăciune. Dar nu ne-am rugat. Val:

- L-ai scuipat pe Isus în obraz. Vlaicu:

- Nu ți-a fost rușine să-ți bați joc de femeia aia?

George Nixon:

- Uite în ce hal ești. Tăiat la mână în geamurile pe care le-ai spart cu pumnul la beție. Puteai să mori, să-ți tai o venă sau să-ți cadă geamu-n cap, bă, tu nu ești normal la cap!

Eu, de colo:

- Ai batjocorit numele de creștin, ne-ai făcut de râs!

Mihiu, cu lacrimi în ochi, s-a ridicat și a început să ne explice ceea ce noi la aceea vreme nu puteam înțelege, (dar am înțeles mai târziu, fiecare pe pielea lui), și ne-a spus:

- Mi-am cerut iertare înaintea Domnului și înaintea Bisericii lui Dumnezeu. Am căzut. Diavolul m-a doborât, a fost mai tare ca mine... Lăsați-mă în pace dacă nu puteți să înțelegeți... lăsați-mă în pace...

Și l-am lăsat. Și am plecat.

Seara. Înapoi la Biserică. Păstorul la amvon. Citește din Scripturi. Incredibil!!! Nu pot să-l mai ascult... Păstorul citește din Scripturi cu vocea lui Dumnezeu și-mi spune numai mie:

- ...Dacă un om ar cădea... în vreo greșală... tu, care ești duhovnicesc... RIDICĂ-
L...cu blândețe... și... ia seama că poți să cazi și tu...
Mă uit în stânga mea, locul lui Miha este gol.
„Doamne, ce-am făcut...? Locul lui Miha este gol azi, al meu poate fi gol mâine...
Doamne, ce să fac?”
Ce să fac!? Să nu-mi pierd credința-n Dumnezeu, și... nici simțul umorului, așa
că mi-am zis în sinea mea:
“Curaj, găină, că te tai!”
La scurt timp după aceea, a plecat în România și Val, să se însoare și el...

VIN RUȘII

- Vin rușii!
- Cine vine?
- Ivan!
- Ivan și mai cum?

- Ivan Generalul, e un evanghelist rus din America, fost general în K.G.B. Are cinci facultăți, este extraordinar, citește pe carte în diagonală... Ce mai... Vin rușii. Maria este foarte entuziasmată.

- Am casete video din America, continuă ea, i-am dat păstorului să le vadă... e extraordinar... O să vină și la noi, să vezi tu... Acum este la Melbourne.

Și a avut dreptate. Păstorul a fost impresionat de ceea ce a văzut în casete și l-a invitat la Perth în colaborare cu Biserica Penticostală Română.

Și a venit. Cu adevărat, parcă era crucișătorul Aurora, și... semăna cu Ceaușescu (când era el mai tânăr și mai frumos).

Pe vremea aceea penticostalii cumpăraseră Biserica Shilo, din Balga, clădire spațioasă care putea primi sub acoperișul ei o mie de suflete.

Venirea Generalului, (așa o să-l numesc), a făcut mare vâlvă printre români, atât pocăiți, ortodocși cât și necredincioși. Avea ce să spună Generalul, avea tolba plină, ținea asistența încordată. Fusese un mare om de stat în Rusia Comunistă. Dumnezeu a avut nevoie de un astfel de om care avea acces în înalta societate rusă. A dus cuvântul lui Isus unor înalți demnitari din Partidul Comunist. Atunci când le-a pus o Biblie pe birou ei au împins-o în lături cu stiloul neavând curaj s-o atingă.

Îi spuneau:

- Ia, tovarășe, de aici cartea asta mică, neagră...
 - Ia-o tu, tovarășe, îi povățuia Generalul.
 - Eu nu ating cartea asta mică și neagră, se scutura celălalt.
- Avea multe de spus Generalul.

Duminică seara. Am umplut mașina de câteva ori și... am descărcat-o la Biserica Shilo. Ultima încărcătură – cea mai periculoasă, dinamită – Ion Fermierul, Vintilă Cojoc și Mihi.

Ne-am instalat pe bancă, pe la jumătatea Bisericii, unul lângă altul. Așa cum stăteam am închis ochii și mă rugam: *‘Doamne, primește sufletele astea trei, care stau lângă mine pe bancă. Ai milă de ei și eliberează-i de puterea Diavolului...’*

Așa cum stăteam, cu ochii închiși, în ochiul drept mi-a apărut o țeastă de animal, lungă, cu găuri negre în ochi. M-a atacat, iar eu mi-am tras capul pe spate și m-am cutremurat, dar nu mi-a fost frică. Eram în Casa Domnului, în Biserica lui Hristos, printre sfinții Lui.

Înainte de a începe era Generalul lui Cristos care a început o puternică predică despre familie, copii, părinți, soție, soț. La un moment dat, Vintilă Cojoc a început să înjure. Mihi râdea, Ion Fermierul râdea și el. Generalul a tăcut, i-a privit. Vintilă Cojoc s-a sculat în picioare înjurând. Generalul a înălțat mâna spre direcția noastră și a strigat cu glas de tunet:

- Duh necurat, în numele lui Isus Hristos, îți poruncesc să nu mai scoți o vorbă. Stai jos, îți poruncesc!

Câțiva au strigat:

- Amin, Aleluia!

Vintilă Cojoc a stat jos și a amuțit. Peste o clipă Mihi iese afară, apoi Ion Fermierul, apoi Vintilă Cojoc pe vârful picioarelor.

Generalul privește peste Biserica:

- Să ne rugăm pentru aceste suflete.

Toată Biserica se ridică în picioare. Șapte sute de oameni au început să se roage Domnului și El va răspunde la timpul Lui.

Nu știu de unde, Gogu, copilul meu a venit lângă mine, în stânga mea. Și Cuvântul Domnului răsuna în Biserică, despre iad și scaunul de domnie al Satanei aflat sub mausoleul lui Lenin, la Moscova; despre subteranele Moscovei care ascundeau taine milenare printre care Cartea lui Enoh; despre prezența diavolului în steagul roșu, comunist; despre cum Hrușciiov a păscut iarbă ca boul; despre moarte și despre viață. Apoi a vorbit despre Isus – Mântuitorul tuturor.

Când a chemat poporul la pocăință eu am închis ochii și mă rugam pentru cei trei prieteni care erau acum afară, în întuneric. Apoi am deschis ochii și am privit în jur. Gogu nu mai era lângă mine, era pe genunchi printre cei ce răspuseseră la chemarea Domnului. Eu mă rugasem pentru alții, Domnul S-a rugat pentru copilul meu. Iată-l și pe Gogu, la vârsta de zece ani înaintea Domnului. Mulțumescu-Ți Ție Doamne pentru mare mila Ta. Iată că l-ai scăpat de chinurile vieții prin care am trecut eu. Lanțul blestemului a fost rupt.

Generalul a mișcat spiritele românilor din Perth. A lăsat în urmă o carte pentru cei ce nu au venit la Biserică să-l asculte.

Înainte să plece l-am rugat să meargă cu mine la Mihi, să se roage pentru el, și a mers. Când l-a văzut, i-a spus direct:

- Omule, Dumnezeu te iubește, Duhul Sfânt este de partea ta. Nu știu de ce dar Duhul Sfânt te iubește...

S-a rugat pentru el, l-a încurajat, l-a sfătuit ca un părinte, apoi am plecat. În mașină m-a întrebat când a căzut Mihi.

- În România, i-am răspuns. Noi l-am trimis să se însoare acolo și el s-a apucat de băut.

- Este femeia asta creștină? mă întreabă el.

- Nu, dar sperăm s-o aducă la credință când va veni aici.

El s-a uitat lung la mine, a ezitat o clipă apoi mi-a spus franc:

- Bă, voi l-ați nenorocit, l-ați împins în brațele diavolului.

A început să-mi curgă sudoare rece pe la tâmpile, cred că m-am albit la față căci el s-a grăbit să adauge:

- Totuși, Domnul vă iartă că voi ați vrut să faceți bine și din necunoștință ați făcut rău. Domnul vă iartă, nu te teme.

Apoi mi-a deslușit din Scripturi că ce a făcut Mihi este păcat, încheind o căsătorie cu o femeie necredincioasă, că așa, și așa... și așa... mi-am dat seama că sunt foarte necunoscător în ale Scripturii.

În ziua aceea, Generalul a mâncat la noi, la prânz, de fapt se făcuse ora patru. Aneta a pregătit mâncări ca la marile restaurante dar el abia s-a atins de mâncare, și mie îmi pierise pofta, eram trist și îngrijorat. La despărțire, Generalul mi-a mai spus o dată:

- Nu te teme, Domnul te iartă, nu te descuraja, nu abandona lupta. Duhul Sfânt este cu tine.

O singură dată l-am mai întâlnit pe Generalul evanghelist. Nu l-am lăsat să plece fără să-l vadă pe prietenul meu John Boboc.

Pe vremea aceea aveam mare încredere în oameni, eram legat de oameni. Când am aflat că păstorul meu vrea să ia concediu pentru câteva luni m-am simțit părăsit în pustiu, o mare frică m-a apucat. Probabil că el a înțeles, că nu a mai plecat. Eram tare legat de oameni și le atribuiam unora puteri miraculoase. Așa că l-am chemat pe General să meargă cu mine la John Boboc, să se roage pentru el, să-l ungă cu untdelemn, să-i sufle în gură, nu știu ce să-i facă doar să-l scape de alcoolul care îl

împingea la pierzare și la distrugerea familiei. Generalul a înțeles râvna mea nepricepută dar nu m-a refuzat, și-a făcut timp pentru prietenul meu John Boboc. Mi-a spus:

- Mergem, frate, să încercăm să scoatem un suflet din foc, cu voia Domnului.

Și ne-am dus. L-am anunțat înainte pe Boboc:

- Bă, vezi că vin cu un prooroc la tine, ăsta te curăță de toți demonii și te face sfânt, să nu te îmbeți duminica viitoare. Auzi?!

- O.K. Poate s-o lipi ceva și de mine... a fost răspunsul lui.

Și ne-am dus. Pe când conduceam mașina pe Benara Road, în apropierea casei lui John Boboc, cine ne iese în cale? Boboc în persoană! A apărut de nicăieri, pe trotuar, cu capul gol, tuns zero, cu picioarele desculțe și cămașa scoasă din pantaloni. S-a uitat la noi cu ochii rătăciți și fruntea încrunțată, apoi a dispărut grăbit pe străzile laterale. Încetinisem mașina, mă uitam după el cum dispare în bălăriile din Lockridge. Generalul văzuse totul, înțelesese. Mi-a zis cu o voce blândă dar autoritară:

- Întoarce mașina, frate Costică, nu poți să te ții după omul ăsta, are altă cale acum, totuși, la Dumnezeu nimic nu e cu neputință. Întoarce mașina.

Foarte curând după aceea Generalul a plecat și nu l-am mai văzut niciodată, până-n ziua de azi.

PORTATIV

Tare eram dependent de oameni. Dumnezeu m-a cunoscut, a văzut robia mea și m-a eliberat. Iată cum a fost:

O veste a căzut peste mine și peste Aneta în casa unor credincioși. Iată vestea:

- Ați auzit că *Profesorul* a căzut? A mers în lume, la nuntă, a băut și s-a sculat să joace cu necredincioșii! Acum stă pe ultima bancă în Biserică și nici nu mai primește Cina.

Am amuțit, și Aneta la fel. Ne-am uitat unul la altul. Amândoi am șoptit în același timp aceleași cuvinte printre lacrimi:

- Să nu afla George Nixon...

De ce să nu afle George ? Uite de ce:

În timpul cât *Profesorul* a ținut o săptămână de evanghelizare în Perth, George s-a întors la Domnul. Îl asculta ca vrăjtit. Venea dimineața la Biserică cu portbagajul plin cu mâncare și băuturi răcoritoare și nu mai pleca acasă până nu se termina slujba de seară. Mult l-a iubit George. Când a plecat în România, l-a trimes la tatăl lui, în Moldova, să-i ducă primul vestea cea Bună: *George s-a întors la Domnul*.

Și acum *Profesorul* a căzut... Să nu afle George... Să nu-și piardă încrederea și speranța...

Vestea asta a căzut peste mine ca o ploaie rece. M-am jelit mult, pe vremea aceea eram tare legat de oameni. Dar căderea *Profesorului* a fost pentru mine o revenire cu picioarele pe pământ. Am realizat că nu numai oameni ca Miha pot cădea. Doamne... suntem toți pe un portativ. Ca niște note muzicale, toți pe același portativ, doar că unul este mai sus, altul pe o linie mai joasă. Suntem toți la fel de vulnerabili...

La scurt timp după aceste evenimente și tulburări, a venit în Perth un alt mare român – *Evanghelistul*. Creștin, profesor, doctor în științe teologice, etc... Notă înaltă pe portativul lui Dumnezeu...

Eram în Biserică. El predica cu putere de la amvon, eu plângeam în tăcere pe locul meu. Cine m-a văzut atunci plângând, poate a gândit: „Domnul îl cercetează pe Costică, uite-l ce atins este de Duhul Sfânt.”

Dar nu era așa. Eu îl plângeam pe *Evanghelist*, pe *Profesor*, pe Miha, pe John Boboc, pe mine... Toți eram niște note pe același portativ. Unele mai înalte, altele mai joase... Și *Evanghelistul*, cel cu studii teologice la Sorbona mi s-a părut mic, mititel, neputincios și slab, și m-am întrebat cu groază înghițindu-mi lacrimile: „Când o să fie rândul lui pe ultima bancă, pe ultima linie a portativului...? Cine este el oare...? Ce notă...? În ce gamă...?”

Do, re, mi, fa, sol... Sunt eliberat!!! Do, si, la, sol, fa, mi, re, Do.

SERAFIM

Era după amiază. O zi plăcută, caldă, adia ușor briza – doctorul Fremantle – așa i se spune acestui vânt plăcut de după prânz. Lucram cu taxiul prin Perth. Primesc o cursă prin stația radio: “99 Hillsborough Street, Nollamara, numele – Serafim”.

Cunosc casa, cunosc persoana. Nu am stat de vorbă niciodată dar am avut această persoană în taxi de mai multe ori. Plătește cec și merge în Northbridge. Mă aștepta în fața porții. Se urcă în taxi:

- În Northbridge, plătesc cec.

- O.K.

- Ești mai vorbăreț azi, mă ia în râs.

Mă uit la această ființă și simt un cutremur în inimă.

- Ce mai faci? întreb formal.

- Lucrez, am și eu un *job*, mă prostituez!

- Isus te iubește... îi șoptesc.

- Minți! strigă la mine. Minți! De ce porți numele Lui pe bord? Dă-L jos și scrie Fumatul oprit! Intră în parcare la Baleycorn Hotel și oprește! Intru în parcare și opresc sub un eucalipt gigantic.

- Vreau să vorbesc cu tine de mult, îmi spune Serafim apropiindu-și fața de a mea. Ce știi tu despre Isus?

- El este Salvatorul, El este Fiul lui Dumnezeu.

- Unde este? strigă din nou la mine. Unde este? De câte ori Îl chem pe El nu mă aude, dar cum îl chem pe Lucifer într-o clipă e lângă mine!

- Eu nu-L chem decât pe Isus, El mă aude, El este Domnul meu.

Serafim:

- Eu pot să îndoi linguri fără să le ating, pot mișca obiecte prin spațiu, tu ce poți?

- Pot să mă rog pentru tine...

Serafim:

- Ești nebun! Știi tu ce sunt eu? Sunt o greșală a creației Dumnezeului tău. Sunt un băiat cu sâni de față, asta sunt – cum de m-a făcut așa? Răspunde-mi, hai, răspunde-mi dacă poți.

Am amuțit, nu pot să răspund nimic. Serafim sare iar la ceartă:

- Isus a fost un mit, o poveste, nici nu a existat, este o minciună... o fantomă...

- Dar apostolii, dar discipolii, cum au putut ei să moară ca martiri pentru o fantomă? Nu știi ce spui, ești înșelător.

- Sunt înșelător? Cum îl cheamă pe Satan? Spune!

Până să deschid eu gura... Serafim îmi trage o palmă peste față, peste ochiul drept. Strigă:

- Prostule. Înșelătorul, ăsta este numele lui Lucifer, ce fel de predicator ești tu când nu cunoști numele dușmanului tău de moarte?

M-am motivat:

- Nu sunt predicator, doar îți spun despre dragostea lui Dumnezeu. Pentru această dragoste, care este dovedită în Isus Hristos, au murit apostolii...

S-a deslănțuit ca o furtună:

- L-au trădat, s-au lepădat de El. Petru s-a lepădat, toți au fugit!

Aș fi vrut să întreb: „*de unde știi, Satano, ai fost și tu de față?*” dar cuvintele nu mi-au ieșit de pe buze, poate îmi era frică de răspunsul pe care l-aș fi putut primii.

Mi-a semnat cecul și mi l-a aruncat în față.

- Să nu mai vii niciodată să mă iei, adresa mea nu este pentru tine, să nu te mai văd niciodată.

Cecul a căzut jos, pe podeaua mașinii. În aceeași clipă l-a cules imediat și l-a rupt, apoi a scos un cuțitaș mic cu lama cam de doi centimetri:

- Nu-ți plătesc nimic. Te omor, luptă cu mine, luptă pentru banii tăi, luptă pentru viața ta, te omor...

Prin minte mi-a trecut că acea lamă mică poate fi otrăvită și fatală. Serafim a sărit din mașină și a izbit ușa cu piciorul, strigând:

- Lașule, nu vrei să te lupți, lașule...

Am demarat încet. Piciorul îmi tremura ușor pe pedala de accelerație. După câțiva metri am început să văd stele verzi în ochiul drept. Peste alte câteva minute n-am mai văzut cu ochiul drept nimic, doar valuri de lumină albă tremurătoare. Târziu, spre seară, am putut iar să văd bine cu amândoi ochii.

‘Serafim’... ce mai nume pentru un băiat cu sâni de fată...

PETER BRUNO

E luni, pe la prânz. Am oprit taxiul acasă, sub palmieri, la umbră. Să răsufli puțin, să răsufle și mașina. Nu este nimeni acasă. Gogu e la școală, Aneta la Colegiul Biblic – lucrează la bucătărie dar ea se crede studentă în școala Domnului. De fapt are dreptate, oriunde ne-am afla, cu toții suntem în școala Domnului.

Cobor din taxi și intru în casă să beau apă rece. Imediat sună telefonul. Ridic receptorul:

- Alo?
- Puiule, ce bine că te-am prins, am o veste bună să-ți spun.
- Sărut mâna, mamă, ce vești bune pot veni din Adelaide?
- Stai jos să nu cazi. S-a pocăit prietenul tău, Peter Bruno!
- Fugi că mor!
- Ți-am spus să stai jos.
- Cum s-a întâmplat minunea?

- Știi că e acum la noi evanghelistul Pim Petrovici. Ei bine, i-am invitat la Biserică, pe Peter și toată familia – Pirina și copiii. Ea n-a înțeles nimic că nu știe românește, dar Peter a fost foarte atent și când evanghelistul a chemat oamenii la pocăință, a ieșit ca din pușcă în fața bisericii cu un copil în brațe. Plângea și se ruga Domnului să-i ierte păcatele. Minune mare...

Veste mare! Peter Bruno, țigan din Sibiu... rău, bețiv profesionist, rău... Și motocicliștii îl știau de frică în Adelaide. Asta de când a sărit pe ei de la etajul întâi cu o sabie de samurai în mână și le-a lăsat sânge la unii. Când s-au lămurit cu cine au de-aface, s-au suit pe motociclete și au dispărut de pe câmpul de luptă.

Peter Bruno... Cu câțiva ani în urmă a căzut în dragoste cu Pirina, o australiancă, s-au căsătorit și au avut copii împreună. Om dur și în familie... mare suferință a tras Pirina...

Peter Bruno... Se mândrea că-i curge sânge țigănesc în vene. În ultima vreme lucra pentru Martin, un țigan bogat, care avea restaurant și farmacie. Peter dansa dansuri țigănești în cârciumă, sus, pe mese, mureau australiencele după el cu toate că sărise de treizeci de ani.

Peter Bruno pocăit... Mare e mila Ta, Doamne!

Și viața merge înainte, nu se oprește, timpul ne este favorabil, este trecător și cu el trecem și noi, ne apropiem de destinație, ușor, pe neșimțite, zi cu zi.

Peter Bruno m-a sunat într-o seară din Adelaide:

- Moșule, vreau să mă schimb, s-o rup cu lumea și să iau calea Domnului, dar nu pot.

- Cum nu poți! Ce te oprește?

- Pirina! Este împotriva mea și împotriva lui Dumnezeu... Am dus-o în Biserică și nimic, e de lemn...

Îmi amintesc de vorbele Domnului: "*Cine are urechi de auzit să audă*". Pirina e surdă, nu aude de loc, citește buzele, are un aparat care o mai ajută un pic dar... nu are urechi de auzit. Domnul să-i vorbească.

Peter Bruno mă sună iar:

- Moșule, sunt în pom. Pirina m-a dat afară din casă, stau la soacră-ta, m-a primit de milă. Ce mă fac?

- Stai acolo și așteaptă semn de la Domnul. Du-te cu mama la Biserică, trebuie să iasă ceva.

Peter Bruno iarăși sună:

- M-am împăcat cu Pirina dar Poliția nu ne dă voie împreună. Vreau să plec de aici, ordinul de restricție nu este valabil decât în Sud Australia.

- Vino aici, Peter, vino în Vest Australia, în Perth.

- Vin!

Și a venit. A venit cu toată familia. Bucurie mare, veselie mare, gălăgie mare. Trei copii, Jerry, Pedro și Bobiță. Pirina – gravidă și ateistă (tatăl ei era predicator în Noua Zeelandă). Peter Bruno – nervos și pocăit. Se ruga Domnului dimineața la scolare, la masă, când pleca undeva, când ajungea unde pleca, când se întorcea de unde pleca, când punea copiii la culcare și când se culca și el. Și uite-așa, zilele treceau una câte una, pe rând, în favoarea noastră.

Peter căuta o casă să închirieze, era pretențios dar sărac lipit. Când a găsit casa s-a bucurat, și Pirina la fel, și Aneta. Am cărat lucrurile în noua locuință. În seara dinainte să se mute, Pirina zice:

- Hai să vedem încă o dată casa și mai facem și o plimbare.

Când noi intram pe ușă hoții săreau pe geam cu ce au apucat să fure. Mare balamuc a fost, mari tulburări. Rezultatul a fost că nu s-au mai mutat.

Pirina devine agresivă, impunătoare și... cu pretenții. Aneta se uita la ea și suferea. Am înțeles că femeile aste nu puteau locui prea multă vreme sub același acoperiș.

Când Pirina i-a spus:

- Astupă-ți prizele să nu bage copiii ceva în ele și să se curenteze că te dau în judecată și-ți cer compensație, Aneta a făcut febră.

Într-o zi Pirina inspectează gardul din spate și îi suflă Anetei în obraz:

- Gardul este de asbest, ai grijă să nu se apropie copii mei de el că se pot îmbolnăvi și te chem la judecată. Aneta a căzut la pat.

Ca o alifie pe rană, Pirina vine și-i spune:

- La o vitrină ai o ușă cu geamul spart într-un colț. Dacă nu-l repari și se taie vreun copil te dau în judecată și-mi plătești despăgubiri.

Aici, Aneta, mă cheamă la patul ei de suferință (unde zăcea de o săptămână), și-mi spune:

- Ia-i de aici că mor...

M-am așezat lângă ea pe pat, i-am prins mâna cu drag și i-am spus cu dragoste și cu lacrimi în ochi:

- Anișoară, dacă tu mori te duci în rai, și e bine... Dar dacă ăștia, din cauza noastră, pierd șansa mântuirii, e rău, vor muri. Acum prefer viața lor decât pe a ta.

Aneta și-a ascuns fața în pernă; pierduse singurul aliat. Căci eu, la vremea aceea credeam că oamenii pot schimba planurile lui Dumnezeu cu privire la viață sau moarte. Mai târziu am învățat că Domnul Isus este cel care ține cheile și tainele vieții și morții.

Dar Dumnezeu nu dă omului mai mult decât el poate duce.

- Luni ne mutăm. Am găsit o casă frumoasă în Lockridge, cu piscină, gata!... scăpați de belea, Peter mă anunță cu bucurie.

Și s-au mutat. Dumnezeu s-a îngrijit să nu ducă lipsă de nimic. Veneau cu toții la Biserică în fiecare Duminică, îl luam pe Peter chiar și sâmbăta dimineață, când Biserica avea oră de rugăciune.

Într-o sâmbătă, păstorul s-a urcat la amvon să dea un îndemn la rugăciune. Ne-a numărat. Eram opt. Ne-a numărat și a început să plângă: "unde sunt ceilalți, Doamne, unde sunt...?"

Așa s-au scurs câteva luni, una după alta, în favoarea noastră...

- Gata!!! Să nu-mi mai spui un cuvânt despre Dumnezeu.

L-am privit nedumerit. Era spre seară, venisem în treacăt pe la Peter să văd care mai e mișcarea, cum aveam obiceiul. L-am privit nedumerit:

- Ce e cu tine, ce s-a întâmplat?

- Nimic decât că nu mai pot, simt că înnebunesc, m-am săturat... Când vorbesc cu Pirina despre Dumnezeu imediat ne certăm, nu mai am liniște. Lăsați-mă în pace că înnebunesc, vreau aer, o pauză, destul. Nu mai suport!

Nu glumea de loc. Părea sincer și m-am hotărât să-i respect dorința (de altfel nici nu aveam de ales). I-am spus:

- Frate, ai Biblia, ai mașină, știi unde este Biserica; atunci când tu ai bunăvoință să ne vizitezi ești binevenit.

L-am lăsat. Păstorul l-a vizitat și i-a spus și lui acelaș lucru:

- M-am săturat, nu mai știu pe ce lume trăiesc, am înnebunit, lăsați-mă în pace!
Și l-am lăsat.

Eram la Dan. Îi duceam o veste bună și-un pui fript.

Încep:

- Dan, tu ai auzit de Billy Graham?

- Yes, brother Con! Mare evanghelist, frate cu John Wine!

Văd că știe tot.

- Au fost frați? mă interesez.

- Fost! Crede-mă că știu tot!

Cedez:

- O. K. Dacă spui tu... dar fiul lui, Franklin Graham, ține o Cruciadă Creștină în Perth, la Burswood Dom. Vrei să vi și tu?

- Cu fratele meu Con merg oriunde, mă perie Dan.

- Vin să te iau, te anunț la vreme și vin să te iau.

Și l-am luat.

În ziua aceea am umplut două mașini, împreună cu Aneta. Eu am luat pe Dan, Miha și Rhonda Fisher. Aneta pe Bob Australianul și pe Ion Doi, un fost fotbalist de la Steaua, de prin anii '75. Am ajuns cu toții la Dom. Aici mulțime mare, 25 000 de oameni.

Franklin Graham – alură de actor ca și tatăl lui, mesager al Domnului ca și tatăl lui. A adus mesajul iertării – orice om poate fi iertat datorită sângelui sfânt al lui Isus.

În vremea aceea se făcuse mare vâlvă despre o crimă misterioasă. Fusese omorâtă o studentă de la Colegiul Biblic unde lucra Aneta. În acea vineri seară, în Burswood Dom, la evanghelizare, a fost prezent și criminalul. Mesajul l-a atins în inimă, a înțeles că există iertare. Și-a predat sufletul Domnului în acea seară, apoi s-a dus la Poliție și s-a predat și acolo.

O dată cu acest ucigaș au răspuns chemării mii de păcătoși iar printre ei, Rhonda Fisher și Dan. Au coborât podiumul aproape târându-se, Dan sprijinit în bastonul lui lung, de aluminiu, Rhonda și ea în bastonul ei, târându-și piciorul paralizat.

Dan:

- Here I come, Lord!

Rhonda:

„Doamne, Dumnezeu... gura... gura...mea...”

Mare este îndurarea Domnului. Asta a fost vineri noaptea. Duminică dimineață mă sună Peter Bruno:

- Du-mă și pe mine la Cruciadă...

Și l-am dus împreună cu Pirina și copiii. Din nou zeci de mii de oameni, Domul plin. Afară, la televizoare uriașe, priveau alte câteva mii de oameni. Ne-am așezat într-un loc special unde erau surzii, din cauza Pirinei. Să fi fost douăzeci și ceva de oameni, bărbați și femei. În fața noastră era o femeie care traducea prin mimică tot ce se vorbea de pe estradă, ba mai mult, când cânta corul traducea cuvintele, când cânta orchestra mima pe vioriști, pe toboșar, pe flautiști și ce expresie a feței... doar s-o fi privit-o și înțelegeai prin ce stări de spirit trecea vorbitorul sau ce ton aveau melodiile.

Evanghelistul demască păcatul. Declară întreaga adunare – păcătoasă, vinovată. Sângele lui Isus este acolo, înaintea mulțimii, curge în valuri învolburate, nevăzute dar reale, imaculate...

- Veniți, veniți la Domnul, predați-vă sufletele Celui care poate ierta păcatele, care vă poate salva sufletele – Isus, Isus Hristos, Domnul domnilor, Regele regilor, chema evanghelistul păcătoșii la mântuire.

Pe scări în jos, pe o parte și pe alta a Domului au început să curgă cu miile valuri, valuri de oameni care răspundeau chemării. Noi, ceilalți, cântam, plângeam, râdeam... Și oamenii coborau ca valurile.

Peter Bruno se ridică tulburat, cu ochii în lacrimi, în brațul stâng îl tinea pe Bobiță, adormit. A întins mâna dreaptă spre Pirina, cu palma întinsă către ea ca o chemare, ca o așteptare:

- Vino, te rog, vino cu mine, să mergem la Domnul...

Pirina s-a dat înapoi, alarmată, speriată parcă, dădea din cap:

- No... no... no... no...

Câteva mâini din spate au atins-o, au împins-o, câțiva credincioși din jur care priveau scena au încurajat-o:

- Du-te, du-te la Isus, urmează-ți bărbatul, du-te...

Peter cu mâna întinsă, cu Bobiță în brațe:

- Vino, vino, come, please, te rog, vino...

S-a depărtat de noi cu mâna întoarsă spre femeia lui, cu trupul pe jumătate întors spre ea:

- Vino... vino, come please... Și-a urmat drumul cu Bobiță în brațe, s-a apropiat de mulțimea care curgea ca un râu de pretutindeni. Era în fața Domnului, el și cu Bobiță; Bobiță dormea, era mititel, Peter plângea înaintea Domnului, a Singurului care poate ierta păcatele oamenilor.

La scurt timp după aceste evenimente primesc un telefon din Tasmania:

- Moșule, am fugit. Am fugit de Dumnezeu; nu știu ce e cu mine, n-am mai putut, simțeam că înnebunesc. Am luat-o pe Pirina și copiii și ne-am oprit în Tasmania. Dar să știi că tot mă lupt, nu abandonez eu așa ușor. Este o Biserică Evanghelică aproape de noi, mă duc cu Pirina și copiii câte-o dată, nu știu cine mă aleargă așa că nu mă mai pot opri, tu știi?

- Știu, Peter, știu... Îți aduci aminte de zicala noastră veche, a frontieriștilor – *“pe cine l-a mușcat șarpele pe frontieră n-are pace până n-o trece?”* Așa e și cu Dumnezeu. Tu ai gustat din El și ai văzut că este bun, nu o să mai ai pace până nu o să treci frontiera în Țara Lui. El te așteaptă, Peter, Isus te așteaptă să treci frontiera împreună cu toți ai tăi. Și eu te aștept, Peter, te aștept să treci, te aștept peste frontieră în Țara lui Dumnezeu. Nu te lăsa, luptă-te cu Satana, ia-ți sabia, ca pe timpuri, luptă Peter, Dumnezeu este de partea ta. Luptă, Peter Bruno, luptă.

Au trecut anii... Nu l-am mai văzut pe prietenul meu până în ziua de azi. Totuși... În anul 2000, la Congresul Bisericilor Baptiste din Australia care se ținea la Melbourne, Luca, prietenul și fratele meu, l-a depistat pe Peter Bruno în mulțimea credincioșilor, apoi a vorbit cu el.

Da, Peter Bruno a trecut frontiera, acum este cetățean al cerului.

BOB PICTEAZĂ

(TRANSILVANIA)

Grupul nostru de puțin credincioși supraviețuia prin mila Domnului. Ne continuam serile de rugăciune când la unul, când la altul. Ne legau împreună experiențe tragice din viața fiecăruia, păcatul pe care îl lăsasem în urma noastră și sângele lui Isus Hristos care ne spălase.

Bob ne-a invitat să ținem rugăciunea în apartamentul lui. Ne-am adunat pe la șase seara mai întâi sus, la Mihi. Eram aproape toți, George Nixon și Valeria, Vlaicu cu Ileana, Val, eu, Aneta, Dan cu bastonul lui de aluminiu. Am cântat câteva cântece de răsuna tot blocul:

„*Pune, Doamne dragoste-ntre frați...*”

- Hei, sunt aici, dați-vă jos, vă aștept, strigă Bob de jos, din curte.

Am coborât. Bob ne aștepta la ușă cu brațele deschise și cu fața senină. Avea lacrimi în ochi.

- Surpriiiiiiză! ne atenționează el când intrăm în casă.

Și într-adevăr, surpriză mare...

- N-am știut că ești pictor, Bob. Aprinde lumina să vedem mai bine ce este pe aici.

Intru, cu o reținere, și privesc pereții sufrageriei. Intrăm toți și ne minunăm. Junglă curată...

Pereții erau vopsiți în culori foarte închise. Peste acest fundal întunecat, un perete cât era de mare, avea pictat un cap de elefant, cu fildeși strâmbi, albi, care parcă ieșau nu numai din gura elefantului ci și din peretele fumuriu. Palmieri, ramuri de ferigi cu niște păsări roșii și galbene atârând... Pe alt perete, pe același fundal întunecat de junglă câteva maimuțe în poziții ciudate. Din tavan, spânzurate, curgeau două frânghii groase și o scară de frânghie atârna lângă fereastră.

- Veniți să vă arăt ceva cu adevărat interesant!

Ne duce la una din ferestre. Dă perdeaua la o parte. Fereastra dădea în curtea dintre blocuri. Erau pomi mulți printre blocuri. Pomi bătrâni cu crengile răsucite, cu coaja căzută de mult. Sunt rămășiță din pădurea ce acoperea cândva aceste părți ale lumii, pădure crescută prin mlaștini. Bob exclamă fascinat:

- Țștia sunt omuleții negri!

Pe geam erau pictați o mulțime de omuleți mici și negrii în diferite poziții, chiar cu capul în jos.

- Sunt omuleții negrii, continuă Bob, țștia vin la mine în fiecare noapte. Mă strigă și mă scoală din somn. Când mă apropii de fereastră și privesc afară îi văd. Sunt o mulțime... suiți prin pomi, ori șezând pe iarbă. Unii aleargă, sar într-una și strigă la mine: „Hei, Bob, bătrâne, vino afară, vino cu noi, avem fete frumoase, whiskey și marihuana. Vino, hai să ne distrăm, să ne simțim bine; ce stai singur în casă? Hai, vino cu noi!”

Bob a tăcut, parcă speriat de propriile lui cuvinte. M-am uitat la ceilalți. Nu știu... poate aveam mai mult curaj în acele timpuri, căci acum, când scriu aceste rânduri, mă trec fiorii. Aveam mai multă credință?! Mai multă încredere în Dumnezeu?! Eram la dragostea dintâi, răsufлам prin credință, transpiram dragoste, cântam despre un singur Domn:

„*Isus e Domn al domnilor*

Și *Rege al regilor!*” – și atunci cine să ne mai tulbure...? Stăteam toți, neclintiți în fața lui Bob, în acest loc întunecat, nesigur, alunecos. Și de-am fi fost în vizuina dracilor, nimic nu ne-ar fi înspăimântat. George îl prinde pe după umăr pe Mihi și începe să cânte:

*„Îți mulțumesc, Isuse, Îți mulțumesc
Că Tu de jos m-ai ridicat
M-ai curățat și m-ai spălat,
Îți mulțumesc, Isuse-Ți mulțumesc.”*

Prindem toți cântarea din zbor și două ore a răsunat blocul de cântecele și de rugăciunile noastre. S-au dus toți demonii și omuleții negri în fundul iadului și s-au ascuns în măruntaiele pământului.

La plecare i-am spus lui Bob, strângându-i mâna:

- Este interesant cum ai vopsit pereții, totuși, trage o vopsea albă peste monștrii ăștia și o să dormi mai liniștit. Așa am făcut și eu...

Așa am făcut și eu, la fel... Am făcut la fel ca și Bob. Doar cu câțiva ani în urmă... Și uite cum zugrăvelile astea îmi amintesc de altele.

Înapoi, în Adelaide... Central Market...

Am ieșit din șopul italian pe care-l cumpărasem împreună cu Aneta și am vrut să mă fac capitalist, pe picior mare. Am cumpărat alt șop, English Garden, și primul lucru pe care l-am făcut a fost să schimb acest frumos nume cu altul – Transilvania Restaurant. Am adus un pictor și a scris acest nume mare, deasupra, pe perete. Ne-am dat înapoi, eu și Aneta, și am admirat firma. Ceva lipsea... Am aflat despre două pictorițe lesbiene care se pricepeau de minune la ceea ce noi voiam. Le-am întrebat:

- Voi ați auzit de contele Draculas?

- Da, au răspuns repede, este un vampir din Transilvania, vrei să ți-l punem pe perete?

- Este exact ceea ce vrem. Faceți treabă bună și vă plătim bine!

Au făcut... minuni pe perețele ăla. Au pictat capul vampirului imens, din profil, cu joben, cu gulerul mantiei ridicat, (parcă-l văd și azi). Apoi, în jur flăcările iadului, limbi de foc, parcă mișcau în lumina albă, a neonului. Totul era roșu și negru. Când a fost gata, ne-am depărtat puțin, eu și Aneta, și am admirat, muți de satisfacție, capodopera. Am zis:

- Așa ceva n-am mai văzut în viața mea. Mai frumos ca Michelangelo!

Din spate am auzit:

- Mare greșală, mare greșală. Nu este bun pentru afaceri. Nici pentru tine nici pentru întreg complexul. Dă jos firma asta că ne aduce nenorocire la toți.

Asta era Mr. Kong, boss-ul complexului de restaurante din acel loc. Era chinez din Hong Kong, om care avea dumnezeu dolarul american.

Am ținut firma aia mai bine de un an, timp în care era să dăm faliment, am pierdut mai mult decât am câștigat, era să ne pierdem casa, să destrămăm familia, Aneta a fost la un pas de sinucidere, copilul amenințat să ne fie furat de mafioți, fugăriți de lege, părăsiți de prieteni, bolnavi... Toată gama. Până la urmă am plătit o româncă, pictoriță pricepută, care a acoperit iadul și pe vampir, și flăcările iadului și a pictat flori și verdeață, frunze verzi și a pus la loc numele vechi – English Garden.

Apoi am reușit să vindem tot și să fugim din acel loc, să fugim de Draculas, de noi înșine; ne-am urcat în avion și am aterizat în Perth.

Și iată-l pe Bob cum ne calcă pe urme, s-a făcut pictor și pictează drăcușori mici și negri. Fugi, Bob, fugi, scapă cât mai poți, suie-te în avion și du-te cât mai departe... Vei ateriza undeva, Bob... Unde...?

De când fusese respins de la Cina Domnului, Miha n-a mai călcat în Biserica Baptistă Română. Iată că trecuse aproape un an. Mergea împreună cu Bob la Assemblies

of God, în Girrawheen. Biserica era aproape, plecau împreună pe jos și erau bucuroși în acel loc. Biserică mare, se pierdeau în mulțime.

Într-o zi, Bob i-a făcut cadou lui Mihu o frumoasă Biblie englezescă, mare, cu coperti roșii, o are până-n ziua de azi. Mihu, în schimb, i-a cumpărat un pachet de tabac, și uite-așa, viața merge înainte.

Într-o altă zi îl găsesc pe Mihu supărat, trist. Îmi zice:

- Bob e dus... Cu-cu...! L-au dus la balamuc.

Am stat pe scaun:

- Măi, cum așa?

- O luase razna, cum ți-am mai spus, mă suna la miezul nopții să mă duc la el, să-mi arate omuleții negri. Spunea că sunt o mulțime și-l cheamă să iasă afară la ei. De câteva ori a ieșit, spunea el. Eu nu m-am mișcat de aici, mă prindea dimineața pe genunchi rugându-mă lui Dumnezeu. Acum e dus, l-au luat la Graylands, la balamuc.

- Cum s-a întâmplat?

- Nu știi prea bine, mama lui m-a sunat și mi-a spus că duminică l-au luat cu ambulanța din Biserică, cu Poliția... ce mai, tot tacâmul... Eu nu m-am simțit bine și Bob s-a dus singur la Biserică. De atunci nu l-am mai văzut...

A trecut timpul. Cam după trei ani m-am întâlnit cu Bob la Balga Bazar. Era împreună cu o tânără femeie. Am aflat ce s-a întâmplat chiar din gura lui. Iată cum a fost:

În acea duminică, Bob era în drum spre Biserică. De-o dată, și-a pierdut memoria. Știa că merge la Biserică dar nu își amintea drumul întracolo. A întrebat pe mai mulți și până la urmă a ajuns. Aici a intrat înăuntru și nu a mai recunoscut pe nimeni, nici chiar pe păstor. S-a enervat că nu-și găsește prietenii, păstorul, pe Mihu și a sărit la ceartă. Au chemat ambulanța și l-au dus direct la balamuc. Acum, doctorii i-au interzis să mai meargă la Biserică.

- Dar o să vin cu tine, îmi vorbește Bob, blând. Să cântăm și să ne rugăm ca mai înainte, ca în timpurile bune. O.K, brother Con?

- O.K. Bob, ca în timpurile bune...

Dar timpurile bune erau deja trecute, grupul de rugăciune era destrămat la aceea vreme...

I-am spus politicos:

- Arăți bine, Bob. Îmi place cum vorbești, și cum arăți.

El m-a privit visător:

- Sunt plin de tranchilizante, brother, plin de injecții... Să ne vedem cu bine... See you...

Nu l-am mai văzut de foarte multă vreme pe Bob, nu mai știu nimic despre el, dar, între timp, un altul s-a mutat în apartamentul lui, sub cel al lui Mihu. Îl chema Jimmy.

Jimmy era un englez mic de statură, în vârstă cam la cincizci de ani. Era clientul meu obișnuit. Într-o dimineață lucram cu taxiul prin Balga. Primesc o cursă prin stația radio: ‘Mr. Jimmy. 38 Keble Way.’

Am tras taxiul în parcare și iată-l că vine, ușor, prea ușor. Îl întâmpin:

- Hi, Jimmy, bătrâne, nu te-am văzut de mult. Cum o duci?

- Nu prea rău, dar puteam să fiu mâncat de viermi, viu...

M-am uitat cu milă la acest om micuț și nostim. Are un pic de țcălie blondă și rară, slab, foarte slab; avea mâna stângă bandajată în jurul gâtului. S-a apropiat de taxi foarte încet. Am coborât să-l ajut, să-i deschid ușa, să-i pun centura de siguranță de-a curmezișul pieptului mic și osos. Apoi m-am așezat la volan, am pornit aparatul de taxat, și:

- Unde te duc, Jimmy?

- Royal Perth Hospital... suflă greu Jimmy.

Nu l-am mai dus la spital niciodată până acum.

Continuă:

- Am avut o operație, mi-au luat carne de pe pulpă și mi-au pus pe braț. Acum mă duc la control.

- Dar ce s-a întâmplat cu carnea de pe braț, Jimmy? mă interesez eu, și în acelaș timp gândesc că ar fi mai bine să-l las în pace, să nu-l mai răscolesc cu întrebările mele, doar nu sunt de la Miliție.

Jimmy îmi răspunde cu un oftat din piept:

- Mi-au mâncat-o viermii...

- C`mon, Jimmy, fi serios, ce vorbă-i asta!?

- Cu vreo lună în urmă, începe Jimmy povestea, abia mă mutasem aici, în apartamentul lui Bob care era la Graylands. Nu mă obișnuisem încă cu locul. M-am întors de la bar foarte beat. Era seară. M-am împiedecat de ceva prin întuneric și am căzut. Ușa s-a trântit după mine cu zgomot, am simțit o durere tăioasă în cotul stâng, asta este tot ce-mi amintesc. După un timp m-am trezit. Era lumină, ziua. În casă puțea foarte urât. M-am ridicat de pe jos. Simțeam o durere în cotul stâng. Când mi-am privit brațul era plin de viermi care se zvârcoleau în sus și în jos, unul peste altul, scârboși. M-am lăsat pe genunchi și am vrut să vomit că mi s-a întors stomacul pe dos dar nu am avut ce vomita și am înțeles că eram de multă vreme în situația asta. Cu greu am sunat pe fiul meu. Am avut noroc că l-am găsit acasă. I-am spus atât: „John, vino repede că pe tăticul tău îl mănâncă viermii... Grăbește-te...” Am leșinat iar și m-am trezit la spital. John a venit, s-a îngrozit când m-a văzut în ce hal eram, a chemat ambulanța și m-a salvat. Con, era să mă mănânce viermii!!! Nu pot să cred nici eu că mi s-a întâmplat una ca asta...

Conduceam taxiul mai încet ca de obicei, coboram pe Lord street, lăsasem în urmă East Perth Terminal. Eram copleșit de povestea acestui om nefericit. Reușesc să mă adun și-i spun:

- Știi, Jimmy, mai devreme sau mai târziu pe toți ne vor mânca viermii. Tu ești bucuros că ai fost salvat, dar este o salvare provizorie...

Jimmy mă întrerupe:

- Știu, Con, nu începe să-mi predici că am înțeles. Acum am înțeles ce este viața. După ce mă refac, plec la fata mea, în Brisbane. Ea este căsătorită cu un pastor creștin. O să iau calea Bisericii... Doar să scap acum, de aici... Doar să nu mă pierd acum, aici, în situația în care sunt... Să te rogi pentru mine, Con, poate mai am un pic de noroc...

- Mult noroc, Jimmy, ai nevoie de mult noroc, și de mâna lui Isus Hristos. Uite că am ajuns la spital, Jimmy. Du-te cu Dumnezeu, o să mă rog pentru tine. Să ne vedem cu bine, Jimmy, mult noroc...

Nu l-am mai văzut niciodată pe Jimmy până în ziua de astăzi. Poate ne vom revedea cândva... poate în rai..

LA GURA RÂULUI MOORE

(O NOUĂ BISERICĂ)

Au trecut aproape patru ani de când ne-am mutat de la Adelaide la Perth. Aproape patru ani de când L-am cunoscut pe Isus, pe păstor și acei oameni minunați, sfinții din Biserica de pe vârful dealului – Casa veche cu vitralii și cu acoperișul ascuțit ce străpunge cerul.

Parcă nu-mi vine să cred că am scăpat... S-au dus toate... beția și mânia, și scandalurile, cearta în casă, nebunia și munca multă, fără rost. Totuși, câte-o dată, noaptea, mă trezeam cu imagini vechi în minte, ca niște fulgere în întuneric.

Într-o noapte, am strigat la cer:

- Doamne, vreau să uit, să uit totul, dă-mi uitarea...

Și Dumnezeu mi-a răspuns din cer:

- Eu am uitat, dar tu să nu uiți!

Așa este, Doamne, cum să uit din ce groapă m-ai scos?

Și aveam pe aproape alți oameni ca și mine, cu un trecut dur, întunecat, cu o viață zbuciumată, chinuită, cruntă. Fiecare din noi eram eliberați de povara păcatelor noastre, dar purtam în conștiință amintiri ale trecutului trist. Ne simțeam bine împreună, aveam ceva în comun – Isus a murit pentru fiecare dintre noi, și a înviat ca și noi să avem viață, viață veșnică. Încă ne întâlneam în fiecare vinere, seara, la rugăciune, uneori venea cu noi și Teo, om evlavios și îndrăzneț în Cuvânt.

Gogu, băiatul meu, se înălțase, avea doisprezece ani, așa că i-am spus:

- Gogule, acum ești băiat mare, nu o să-ți mai spun Gogu, o să-ți spun George.

Știi, când mama ta era la cincisprezece ani îi spuneam pisicuță. Când a ajuns la douăzeci și cinci, am numit-o pisică, acum, la patruzeci și cinci de ani am avansat-o la rangul de mătă. Și pe tine o să te avansez, te fac George, O.K?"

El, nedumerit:

- Tași, ce se cheamă mătă?

- Măța, Gogule, este o pisică cam obosită dar cu gheare ascuțite... Miauuuuuu!!!!

- Șuș, tași, pe mine să mă chemi Georgescu, sună mai fain.

- Bine, Georgescule, cum vrei tu așa să fie.

Și viața merge înainte...

S-a mișcat printre credincioși o veste:

- Ai auzit?! A venit păstorul Neagoie din Sacramento. A vindecat câțiva copii, a botezat câțiva oameni și l-a uns păstor pe Teo. Minune mare!

Vine George Nixon cu o altă veste mare:

- Teo a avut o vedenie cum că îl boteza pe Vlaicu în ocean, primul lui rod.

M-am bucurat. Așa să fie? Așa este! Vlaicu e hotărât, acum este timpul lui, se botează cât mai curând.

Vinerea viitoare ne-am adunat la rugăciune, la păstorul cel nou, Teo. Mulțime de popor. Rugăciuni puternice, vedenii, vorbiri în limbi îngerești, lacrimi și suspine înaintea Domnului – seară de har.

Se anunță botezul în grupul nostru restrâns. Duminica următoare ne adunăm la gura râului Moore, unde se varsă în ocean. Vlaicu și Ileana sunt îmbrăcați în haine albe, la fel și păstorul Teo. Intră toți trei în apă și se depărtează cam la douăzeci de metri de noi, în larg. Pe mal mai sunt câțiva oameni. Câteva bărci se leagănă pe valuri.

Deodată s-a lăsat tăcerea. Totul părea fix, ca o fotografie. Parcă a amuțit și vuietul valurilor, și gemăntul vântului, și păsările în cer au tăcut.

Întreaga creație, văzută și nevăzută admira momentul acestei minuni când două suflete erau răscumpărate de Isus. Teo i-a cufundat în apă pe rând, întâi pe Vlaicu, apoi pe Ileana; oceanul întreg era învăluit de o muzică divină:

„Cine a crezut, s-a botezat...”

Cine cânta...? Cântam noi? Cântau îngerii din cer, cânta marea? Cântau păsările din văzduh?

Cânta cerul și pământul întreg Cântecul învingătorilor, Cântecul biruinței:

„M-am hotărât să-l urmez pe Isus

Și înapoi eu nu voi da!”

Asta s-a întâmplat la gura râului Moore, în locul unde se varsă în ocean, într-o dimineață senină de vară. Era vara anului '99.

O săptămână mai târziu. În casă la păstorul Teo. Eram împreună cu George Nixon și Vlaicu. Ne rugăm Domnului. Apoi Teo îmi spune:

- Frate Costică, Domnul mi-a spus să adun o turmă mică și să încep o nouă Biserică. Frații aceștia sunt cu mine. Te rog în numele Domnului, vino cu noi. Avem nevoie de tine, împreună vom deveni o Biserică mare, spre Lauda lui Dumnezeu. Ce ai de zis?

Ce aveam de zis... Am închis o clipă ochii și am văzut Casa de pe Deal, cu acoperișul străpungând norii... Am văzut pe păstor... eram împreună în apa până la piept... Aneta era și ea în apă, Gogu pe mal... Și păstorul a strigat ca un tunet:

- Vă botez în numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt!

Am deschis ochii. Eram fericit, eram liber, știam ce aveam de zis:

- Dumnezeu să fie cu voi! Să vă înmulțească ca nisipul mării. Eu nu merg cu voi. Domnul m-a scos din Adelaide, dintre rudeniile și prietenii mei și m-a adus la Perth. Apoi m-a pus într-un loc sfânt. Acolo am învățat cum să trăiesc o viață curată, sfântă. Acolo Domnul mi-a vorbit în mai multe rânduri. Dacă voia Lui este să mă mut iar, sunt sigur că îmi va vorbi din nou. Până atunci, rămân unde sunt. Domnul să fie cu voi.

Așa a luat ființă o nouă Biserică.

ILE MAURICE

Cam prin aceea vreme, Aneta, împreună cu o prietenă, o soră din Biserică, luaseră cafeneaua de la Y.M.C.A – Hotel, în City. Cum au intrat ele în local l-au renovat și au pus pe mese pamflete creștine. Muzică creștină, ca o undă lină, plutea peste scurgerea timpului. Hotelul aparținea unei asociații creștine și, curând, locatarii au aflat că la cafenea servesc două femei ale lui Dumnezeu gata să dea ajutor celor în nevoie.

Aneta, când a intrat în șop ne-a spus:

- Nu o să stau mult aici. Domnul mi-a spus că mă va ține foarte puțină vreme în acest loc. Mi-a dat o misiune, trebuie să-i recâștig acest teren pierdut. Nu stau mult aici. Și așa s-a întâmplat. Iată cum:

Aneta a observat că în tot hotelul nu este nici o Biblie. A sunat la Ghedeoni și ei au adus două sute patruzeci de Biblii – câte una în fiecare cameră. Asta nu i-a plăcut directorului.

A fost ziua directorului și Aneta, pentru că îl văzuse că nu cunoaște Calea Domnului, i-a făcut cadou o frumoasă Biblie. După câteva zile iat-o că vine acasă cu o veste:

- M-a dat afară din șop!

- Cine? întreb șocat.

- Directorul. M-a concediat, m-a dat afară din șop.

- Nu se poate, este șopul tău.

- Știu, dar mai înainte este al Domnului, căci al Lui este pământul cu tot ce cuprinde el. Apoi, dacă m-a dat afară este pentru că Domnul a sfârșit lucrarea cu mine în acel loc. Sunt liberă!

Ea a plecat, la scurt timp a fost concediat și directorul, dar locatarii hotelului nu au simțit schimbările. Cafeneaua a rămas un loc de refugiu pentru orice suflet sărman, cântările lui Dumnezeu mângâiau inimi triste și fără speranță. Aneta a plecat dar a rămas cealaltă femeie a lui Dumnezeu care lumina în întuneric, slujind pe cei în nevoie, aducând oameni rătăciți la Calea Adevărului, la Biserica Domnului. La acest hotel trăgeau mai mult oameni bolnavi, săraci.

Apoi au urmat câteva luni ciudate. Aneta s-a angajat la Innaloo Shopping Centre, la altă cafenea. Boss-ul, Luigi, era un italian cumsecade. Într-o dimineață Aneta îi spune:

- Ai tu un prieten pe care îl cheamă Mario, are mustață, e gras și mai scund decât tine?

- Da, este fostul meu partener, prietenul meu, nu l-am văzut de mult.

- Am avut o vedenie într-un vis de noapte, îi spune Aneta. Mario mi-a spus așa: “Du-te la Luigi, prietenul meu, și spune-i să meagă duminică la biserică. Să-i mulțumească Domnului pentru tot belșugul pe care-l are, căci totul vine de la Dumnezeu.” Luigi, continuă Aneta, eu ți-am transmis mesajul, Domnul să fie cu tine.

Apoi i-a făcut cadou o Biblie. După două zile a fost concediată.

- Ce să fac? mă întreabă ea cam descurajată.

- Mai așteaptă, mai odihnește-te, mai stai un pic. Apoi:

- Vezi, poate trimeți o Biblie la Ministerul Emigrației, la Canberra, și te trezești expulzată pe plaiurile natale.”

Dar astea s-au petrecut în timp, hai să revenim la ora întâmplărilor.

Deci, într-o vineri seara pe la ora șase, mă sună Aneta de la YMCA Caffè; mă ia un pic pe ocolite:

- Am aici cu mine o femeie năcăjită, venită din Maurițius împreună cu vărul ei. Încearcă să găsească ceva de muncă, au viză de lucru pe pașaport. Vor să se întoarcă acasă cu ceva bani să-și achite datoriile și nevoile. Cum să facem să-i ajutăm? Știi pe undeva un loc unde am putea să-i băgăm...?

Eu, în glumă:

- Ce crezi că sunt eu, oficiu de plasare?

Aneta insistă:

- Mai gândește-te... sau mai bine ar fi să vii aici? Este lângă mine o femeie năcăjită și fără nici un ajutor, vino și stai de vorbă cu ea. Hai, nu mai întârzia.

Am simțit chemarea Domnului. Nu e timp de glume. I-am răspuns:

- Vin acum, Domnul să trimită înaintea mea îngerul Său și Duhul Sfânt.

Și așa a fost. Am ajuns la șop pe la ora șase jumătate. Nu era nici un client, doar Aneta la o masă stătea de vorbă cu o făptură parcă scoasă din *O mie și una de nopți*. Aneta a făcut prezentările, o chema Rita.

Eram în fața unei femei tinere, cam la treizeci de ani, mărunțică, cu părul negru, lung, lăsat liber pe spate. Pielea feței era ca arama lucitoare, pe frunte avea un bumb roșu. Era îmbrăcată cu un halat multicolor, șalvari, papuci – ce mai... Șeherezada din poveștile orientale.

Am stat la masă. Aneta a făcut cafele turcești, (să fim în ton), apoi s-a dus să se ocupe de câțiva clienți care tocmai intraseră. M-am uitat cu atenție la această femeie orientală, am privit-o în ochii migdalați, negri. Nu și-a ferit privirea, avea fața tristă dar sinceră. Oare de ce a ajuns această ființă până aici? Cum să o ajut?! O întreb direct:

- Ai auzit tu de Isus Hristos?

Minune, minune mare, ochii i s-au umplut de lacrimi. Lacrimile i s-au scurs pe obraji, pe buze, pe bărbie, ca untdelemnul turnat pe capul lui Aron, pe barbă, pe veșminte – îmi adia în minte un psalm, o cântare, ca o briză. Continui cu vocea scăzută:

- Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a plătit cu sângele Lui pentru ca tu să fii liberă și fericită. Îl cunoști tu pe Isus Domnul?

Nu a spus un cuvânt. Am continuat:

- Pentru că noi eram condamnați la moarte datorită păcatelor noastre, Isus a luat pedeapsa asupra Lui, a fost crucificat ca o jertfă de răscumpărare. Sângele Lui ne curățește de orice păcat. Dar El nu a rămas pe cruce mort, nici în mormânt, ci a înviat, s-a înălțat la Dumnezeu – Tatăl, și este apărătorul nostru. Ne-a trimis Duhul Sfânt care este acum peste noi amândoi. Vino cu mine. Vii?

Mi-a făcut semn din cap că da, ne-am ridicat, am salutat-o pe Aneta de la ușă și am ieșit în noapte.

Ne-am urcat în mașină și într-o jumătate de oră eram în Marangaroo, acasă la Teo, păstorul cel nou. Era seară de rugăciune. Toți erau adunați.

Când am intrat cu femeia parcă țineam de mână luna plină de pe cer. Cântau cântările Domnului. Eu m-am așezat pe genunchi, ea a făcut la fel. Și rugăciunea a început cu putere. Doamne, ce putere era peste noi... Imediat Rita a început să geamă și să plângă cu hohote.

Am vrut să mă apropiu de ea dar mi-a luat-o înainte o englezoaică. S-a aplecat și a cuprins-o în brațe, i-a spus ceva la ureche apoi au ieșit amândouă din cameră. Am închis ochii și am început o rugăciune insistentă pentru salvarea acestei ființe pe care abia o cunoscusem.

Am observat mai târziu că era o seară specială. Se stăruia pentru George Nixon și Vlaicu pentru ca ei să primească un dar din partea Duhului Sfânt. Duhul Domnului era peste noi toți, obiceiuri, tradiții, nu mai contau, nici greșelile, nici faptele bune, toți eram una în Domnul. Iar în mijlocul adunării, George Nixon și Vlaicu cereau daruri sfinte de la Dumnezeu. Minune mare! Mi-a fugerat prin minte cum cu un an și ceva în urmă soția lui George mi-a spus:

“L-am găsit într-o seară la ocean. Avea o sârmă înfășurată în jurul mijlocului și căuta o piatră s-o lege de celălalt capăt.

„Ce faci aici, George?” l-am întrebat. El a răspuns:

“Nu mai pot, vreau să sfârșesc cu viața asta blestemată... M-am săturat... nu mai pot...”

Și iată-l acum îngenunchiat înaintea Domnului, în adunarea credincioșilor, așteptând daruri cerești să se reverse peste viața lui. Minune mare! Sărmane prieten, nu ai fost singurul care ai încercat să scapi de ziua de mâine. Îmi aduc aminte cum, cu mulți ai în urmă, într-o noapte, când se întorcea de la servicii, soția mea m-a surprins cu un picior afară, pe geam, pregătit să sar în gol, de la etaj, sătul, în subconștientul meu, de o viață fără rost.

Apoi, după alți câțiva ani, Aneta a lăsat o scrisoare în urmă: *“Mă duc în iad, m-am săturat de viață...”*, și a plecat spre... iad. Norocul ei (!) a fost că sora ei, în disperare, după ce a citit scrisoarea, a alergat pe străzi în Adelaide căutând-o și... minune, a găsit-o. I-a șoptit la ureche cuvintele speranței:

“Hai acasă, surioară, o ieși soarele și pe strada ta într-o zi...” Eu, la aceea vreme eram beat douăzeci de ore pe zi, am aflat totul mult mai târziu. Și dacă scormonești în viața fiecărui om o să fi surprins câte lucruri ciudate și interesante poți afla, amintiri ascunse bine, neștiute de mulți oameni dar știute de Dumnezeu care are milă de toți, chiar și de cei necredincioși, răi, vrășmași ai crucii Domnului Isus, cum am fost noi.

Dar să ne întoarcem înapoi în adunarea de rugăciune, în casă la Teo, cel mai nou păstor. Englezoaica a adus-o pe Rita din camera alăturată. S-a făcut tăcere.

- Să ne rugăm Domnului pentru această tânără doamnă, ne-a cerut Englezoaica. Avea pe față lumina dragostei și a bucuriei. A adăugat:

- Această tânără doamnă tocmai și-a predat viața lui Isus Hristos. De acum este sora noastră.

Minune mare... Mare este mila Domnului.

VISUL

Ne-am despărțit de poporul Domnului, ne-am urcat în mașină și ne-am îndreptat spre oraș. Rita a rupt tăcerea:

- Știi Con...? Tot ce s-a petrecut în seara aceasta eu am știut, am cunoscut, mi s-a mai întâmplat o dată...

Am crezut că am înțeles despre ce vorbea. Rita era hindusă, credea în reîncarnare; m-am îngrozit gândindu-mă ce drum lung are de făcut această ființă. Apoi, ce fel de învățător trebuie să fie cel ce se va încumeta să o poarte pe acest drum...

Rita a adăugat în taină:

- Azi noapte am visat tot ce s-a întâmplat în această seară în aceea casă, am visat totul. A fost un vis neînțeles, ciudaț, n-am mai văzut niciodată așa ceva. Acum am înțeles totul, visul s-a împlinit aievea, acum înțeleg...

Nu înțelegea mare lucru, avea nevoie de un învățător, și Dumnezeu S-a îngrijit de acest lucru. La câteva săptămâni ne-a sosit din România, ca o adiere de primăvară, un nou păstoraș – tobă de carte și cu mult suflu de viață tânără. Avea acest păstoraș și multă dragoste pentru slujba la care fusese chemat, ba mai mult, avea inima plină de dragoste.

Într-o privință, și Aneta i-a fost de folos Ritei. Iată cum:

Într-o zi, Rita cu vărul ei erau la noi, eram cu toții în grădină. Acest văr, la scurt timp după ce ne-am cunoscut, a mărturisit că este creștin dar pe ascuns, de frica familiei lui, toți foarte dedicați hinduși. Fusese botezat în apă și primise botezul cu Duhul Sfânt. Așa cum spuneam, eram în grădină cu toții când Rita începe:

- Eu nu pot să fiu o bună creștină, nu știu... nu mi-a dat Domnul nici un semn. Simt că mă răcesc pe zi ce trece. Aș vrea un semn...

- Unde ți-e semnul de pe frunte? o întreabă Aneta zâmbind. Tu ceri un semn de la Domnul, El ți-a luat un semn. Căile Domnului sunt greu de înțeles uneori.

- Aș vrea ca Isus să-l vindece pe tata care este bolnav de multă vreme, atunci aș fi mai credincioasă.

Și iată că peste câteva zile vine cu o veste mare:

- Tata a fost vindecat! Isus mi-a ascultat rugăciunea și acum sunt mai credincioasă Lui.

După alte câteva zile, o altă veste mare:

- Tata a murit! M-a pedepsit Kala că m-am făcut creștină.

Situația era tragică. Dar eram liniștit. Începusem să înțeleg de câțiva vreme că numai Dumnezeu este în controlul vieții și al morții, numai de El depinde numărul zilelor noastre. Dar n-am suflat o vorbă.

Aneta a luat-o în primire ca o mamă pe copila ei:

- Dumnezeu nu face greșeli. Kala este sub talpa lui Isus, viața este în mâna Domnului, moartea de asemenea. (Deci Aneta știe și ea Adevărul...).

- Oh! Nu! Aici este mâna vecinei, a Shimei, vrăjitoarea. A aflat de la spirite că eu m-am făcut creștină și i-a făcut vrăji tatei. Shima l-a omorât pe tata, o urăsc, vreau să moară și ea, o urăsc...

Situație periculoasă... Dacă nu se întâmplă ceva acum, această femeie își pune iar bumbul roșu între ochi și șalvarii pe ea.

Aneta îi vorbește:

- Așa vorbește Domnul: Iubiți pe vrășmașii voștri, faceți bine celor ce vă fac vrăji și vă urăsc ca să vă ierte și pe voi Dumnezeu –Tatăl. Cine urăște pe omul făcut după asemănarea lui Dumnezeu este un ucigaș. Înțelegi tu, Rita?

- Nu, nu înțeleg... cum s-o iubesc pe Shima? Ea este vrăjitoare, mi-a distrus viața, m-a blestemat să nu mă mărit niciodată, l-a omorât pe tata... Cum să o iubesc...? Imposibil! Imposibil...! Nu pot să primesc această învățătură, nu este omenească...

Aneta îi prinde cu blândețe mâna, îi șoptește:

- Sigur că nu este omenească, Rita, este dumnezeiască. Este învățătura Domnului Isus, Domnul tău, Domnul nostru, Isus Hristos, este învățatură sfântă a lui Isus, Domnul dragostei, Isus Hristos...

Numele acesta îi zdrobea inima. De câte ori Îl auzea se prăbușa în ființa ei întreagă și lacrimi mari îi șiroiau pe obraji. Puterea – este Puterea Numelui înaintea căruia se cutremură porțile iadului, și Kala și Satana. Isus Hristos, singurul Dumnezeu, slavă Lui în veci, amin.

- Nu pot să înțeleg această învățatură, cum să fac...? Cum...?

- Iată cum... așa...

Aneta îngenunchiază și îi întinde o mână:

- Vino aici, lângă mine...

Rita îngenunchiază și ea. Stau față în față iar între ele este Domnul. Aneta șoptește o rugăciune, Rita repetă abia auzit:

„Tatăl nostru care ești în ceruri,

Iartă-ne greșelile noastre,

Precum și noi iertăm greșiților noștri...”

- Rita, continuă Aneta, aici este cheia dragostei – iertarea. Tu nu poți ierta, Domnul poate. Tu trebuie să ierți cu iertarea Domnului, cu Puterea lui Isus, Domnul nostru.

Doamne, mare este puterea Ta! Am văzut-o chiar atunci, în acel timp de rugăciune. Rita s-a sculat de pe genunchi fericită, eliberată, lacrimile i se uscaseră pe obraji. A zis:

- Așa să fie! Mi-e foame, e ceva de mâncare pe aici...?

Slavă Ție, Doamne.

Cam de aici a luat-o pe Rita păstorașul venit proaspăt din România. El avea să se ocupe de Rita câteva luni de zile, învățând-o Scriptura, rugându-se cu ea, pentru ea. A pregătit-o și a echipat-o cu tot ce avea nevoie când se va întoarce în țara ei ca să poată rămâne statornică în credință.

Un vis, un vis de noapte, a devenit realitate. O viață distrusă a devenit viață veșnică. O femeie cu un bumb roșu pe frunte, între ochi, de la închinarea la demoni a ajuns să-și plece genunchii înaintea Domnului Isus Hristos; a Lui, și numai a Lui să fie gloria în veci. Amin.

LUPTA

Dan fusese cam bolnav în ultima vreme. Nu am putut să-l aduc la botezul de la gura râului Moore, acolo unde se varsă în ocean. Am dorit să-i duc această veste bună, să-l alin, să-l învioriez... Am ajuns la el spre seară. Am bătut la ușă dar n-am așteptat să deschidă, se mișca foarte greu în ultima vreme. Picioarele nu-l mai ajutau. Aveam cheia de la ușă, așa că am răsucit-o în broască și am intrat. M-a izbit un miros greu, acru, combinație de tabac și iz de curry. Am lăsat ușa larg deschisă, am intrat în dormitor. Cam întuneric, perdeaua trasă, o limbă de lumină șerpuia de-a curmeziș, lunecând pe dușumea, brăzdând patul, peste pieptul uscat al lui Dan.

M-a simțit și s-a ridicat pe o parte, a pus o pernă pe perete și și-a rezemat spatele de ea. Picioarele-i lungi și slabe, aproape paralizate, așezate perfect întinse unul lângă altul.

Se bucură când mă vede:

- Brother Con, bine că ai venit, ce mai faci, brother Con?
- Bine, Dan. Am venit să-ți aduc o veste bună și-un pui fript.
- Bune amândouă. Spune-mi vestea bună, brother Con.
- Îl știi pe Vlaicu?
- Știu!
- S-a botezat duminică în râu, împreună cu soția lui.
- Glory to the Lord, abia șoptește Dan.

Eu continui:

- Vlaicu de zece ani se luptă cu satana. Acum l-a învins.

Dan închide ochii, șoptește:

- Și eu mă lupt. De patruzeci de ani mă lupt... Și eu mă lupt și Jesus Christ mă va ajuta și pe mine... Vrei să vezi cum mă lupt, brother Con?

Dan se apleacă peste marginea patului, întinde mâna și scoate de sub pat o... cărămidă. O pune între genunchii înțepeniți, pe pătura murdară și, cu o repeziciune care m-a surprins, lovește cu pumnii cărămida... Cu dreptul, cu stângul, încă o dată și încă o dată... I-am smuls cărămida dintre genunchi și am aruncat-o afară prin ușa deschisă. Dan, cu pumnii plini de sânge tremura și repeta întruna:

- Mă lupt de patruzeci de ani, trebuie să înving... o să mă ajute Jesus Christ, Virgin Marry... Oh, My Lord..."

A tras de sub pernă o cutie cu tablete. Și-a turnat în pumn câteva bobite mici care s-au înroșit de sângele care-i acoperea degetele rănite. Cu o mână tremurândă a luat sticla de apă de pe noptieră. A înghițit pastilele, a sorbit cu sete din sticla cu apă, apoi a oftat și a lăsat capul pe pernă. Curând a închis ochii, a trecut în lumea viselor.

Sărman prieten, sărman om, nu mai am nimic pentru tine. Am avut o veste bună și un pui fript...

Vestea s-a rostogolit în visurile nebuniei, puilul s-a răcit pe masă lângă candelile demonilor care or să-l devoreze până tu te trezești...

Sărman prieten, sărman luptător...

Trag ușa după mine și cobor încet dealul mic, spre mașină. Era noapte...

FĂȚ FRUMOS DIN LACRIMĂ

Am coborât trist micul deal din fața casei lui Dan. Mașina era parcată pe iarbă, lângă stradă. Era noapte de-acum... Am deschis ușa, am răsucit cheia în contact, am împins o casetă în casetofon, apoi m-am așezat pe iarbă. O melodie lină a învăluit întunericul, ușoară, ca o adiere, ca o umbră transparentă. Cânta Richie – un muzicant aborigen – pe care Dumnezeu l-a eliberat. Cânta:

Dulce Isus, dulce Isus, Salvatorul meu iubit...

Cântarea vieții mă caută prin întuneric.

„Sunt aici, și eu sunt aici, dulce Isuse, sunt și eu aici, Salvatorul meu iubit...”

Dar ce e asta?! Ce cântare se aude?!

Mama mea când m-a făcut, mi-a legat sticla de gât... Cine cântă cântecul ăsta?
De unde vine?! Fugi de la mine, fugi în pustie, duh rău, nătâng...

Dulce Isuse, dulce Isuse, Salvatorul meu...

„Te chem mereu, te chem mereu, Domnul meu...”

Dar iată, mă cheamă și pe mine cineva. Cine? Cine ești...?

- Brother Con, brother Con, vino repede că m-am sinucis, vino că mor, vino să mă duci la Hospital că m-am sinucis și mor... – Dan, intră înapoi în gândul meu, în viața mea, în noaptea mea...

Ochii îmi lucesc în noapte. Lucesc lacrimile ce se rostogolesc pe pieptul meu în jos, în întuneric. S-au dus până la ocean, pe țarm...

- Cine este acolo? Stai! Cine ești?

Este George Nixon. Înaintează în apă. Cară în brațe un bolovan greu, o piatră mare pe care și-a legat-o cu o sârmă de mijloc. Merge ușor, abia atinge nisipul de pe țarm. A intrat în apă până la glezne, până la genunchi. Apa-i ajunge până la brâu, trece de piept, trece de umeri...

Iată-l, se înalță pe valuri. Legăturile s-au rupt, piatra ce o strângea în brațe s-a zdrobit de Stâncă, și Stâncă era Hristos, Stâncă Veacurilor. Acum, iată-l, s-a ridicat deasupra valurilor, pășește pe ape fratele meu, pășește pe ape, merge până la gura râului Moore, acolo unde se varsă în ocean. Este și soția lui alături de el, călcând împreună pe valuri... Și eu... și eu în urma lor... calc pe ape...

Doamne... sunt nebun?... Nu, nu... nu e timpul nebuniei...

Dulce Isuse, dulce Isuse, Salvatorul meu iubit...

Acolo, unde se varsă râul în ocean este Vlaicu cu mireasa lui, îmbrăcați în haine albe. Cu ei este Teo, păstorul cel mai nou, în apă până la piept.

- Vă botez în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt!

Când i-a cufundat în apă oceanul s-a învolburat, valurile albe și-au cules culoarea din hainele lor și s-au zvârcolit din adâncuri până la cer.

Și Richie, robul lui Isus, cântă:

Dulce Isus, dulce Isus, Salvatorul meu iubit.

Eu mi-am plecat fruntea pe genunchi...

Cine este...? Cine vine...?

Iată-l... A apărut Daniel, cu cuțitul în mâna stângă... Îl ridică... câinele sare din întuneric și-l mușcă de cot, cuțitul alunecă între coastele câinelui care fuge urlând... Dar femeia nu poate fugi, este în lumea viselor cu venele străpunse de colții satanei...

- Fugi, fugi, fugi femeie, fugi, scapă de moarte... fugi...

- Pentru ce...? Încotro...? Nimeni nu mă așteaptă... nicăieri... Vino, vino moarte cu lama ascuțită muiată în sângele câinelui, vino... ai venit...? n-ai venit...? Cine mai știe...

Plâng cu capul pe genunchi. Lacrimile sunt de două feluri, de bucurie și de tristețe. Plâng cu un ochi lacrimile bucuriei și cu un ochi lacrimile durerii.

Bob... Bob este pe ochiul stâng, pe ochiul durerii. Iată-l, îmi lipește de obraz o bomboană amară, de mentă și-mi șoptește în întuneric:

- Sunt umflat de tranchilizante...

Îmi zâmbește incolor acolo, în Balga Bazar, ține de mână o femeie tânără, și ea rătăcită în lumea viselor, în lumea pastilelor colorate...

Doamne... Poate adorm și eu stând jos, pe iarbă, aici, la câțiva pași de Dan și de cărămizile lui...

Nu, nu mai sunt la ușa lui Dan... Dar unde, unde sunt...?

Sunt pe malul apei, o lacrimă se prelinge în adânc, în valul botezului... Iată-l pe Val, doarme în Biserică și nu e nimeni să-l scoale, și eu sunt acolo dar dorm și eu. Ne vom trezi în zori, înainte de cântatul cocoșilor și-L vom mărturisi amândoi pe Domnul nostru.

Dar nu mai este timp... Iată trenul, vine trenul. Tuu, tuu... tuu,tuuu...

- Trezește-te, trezește-te, Willy, trezește-te, trenul morții vine cu viteză și tu dormi... dormi și visezi, o visezi pe Lady în rochie de mireasă, la nunta ta... la moartea ta... Sărman prieten, te-ai trezit prea târziu, după ce trenul, ca o nălucă, șuierând, te-a sfărâmat în bucăți... Prea târziu... te-ai trezit prea târziu...

Doamneeee... oare am înnebunit...? Nu, nu... fugi nebunie... pleacă-n pustie... du-te, du-te!... Nu este timp de tine acum...

Sunt aici, peste mări și insule împădurite pline de mireasmă nouă desprinsă din faguri de răsărit... sunt aici, pe o insulă mică – Maurițius...

De pe o pleoapă, ca o panglică purpurie, se desprinde o filă de scrisoare, scrisoare de dragoste de la Rita. Iat-o:

Jesus, Unicul Salvator

Iubiții mei, pacea să fie cu voi și Dumnezeu să vă binecuvânteze. Noi suntem bine aici și sperăm că și voi sunteți sănătoși prin grația lui Dumnezeu. Noi nu mai suntem împreună cu voi fizic, dar în spirit suntem una în tot timpul. Ne aducem aminte de timpul petrecut împreună în Biserica noastră, acasă, prin magazine, în parc. Aici nu avem permisiunea să mergem la Biserică dar citim Biblia, ne rugăm acasă și postim în fiecare săptămână.

Sister Aneta și brother Con, rugați-vă pentru noi să rămânem fermi în Adevăr. Eu, Rita, am întâlnit pe Jesus Christ în Australia și am fost mereu printre frați și surori, dar aici trăiesc printre necredincioși și am ocazia să mă judec singură dacă sunt cu Domnul cu toată inima și sufletul meu, și sunt fericită, sister, am răspunsul. Sunt alături de Jesus cu toată inima și sufletul, cu mintea și puterea. Chiar dacă părinții mei nu mă lasă să merg la Biserică, voi rămâne în viața de credință, aparțin doar lui Jesus Christ.

Noi vă iubim în Jesus Christ și dacă va fi voia Domnului ne vom revedea în Australia într-o zi iar dacă nu, o să ne întâlnim precis în ziua cea din urmă, în ziua judecății.

Spuneți salutări tuturor fraților și surorilor din Biserica noastră, ne este dor de toți, vă iubim pe toți.

Cu multă dragoste,

Rita.

Dulce Isus, dulce Isus, Salvatorul meu iubit... melodia încă șerpuie prin umbră, leagănă gândul, alină suspinul...

S-a dus... a dispărut în valuri insula de lumină și verdeață, s-a dus... Sunt din nou la blocuri, în Keble way, jos, în curte, sub balconul lui Mihi... Mihi, prietenul meu... fratele meu... blestemul meu... Iată-l, e zdrobit de boală, de alcool, de pastile... Îl văd, îl văd sus, pe balcon, luna i se oglindește pe frunte. Ridică mâna, răsfiră trei degete în aer și îmi strigă ca un testament:

- Trei ani, îți dau trei ani și ai să te întorci aici, de unde ai plecat... trei ani... trei ani....

Deasupra este un înger uriaș care leagănă o frânghie lângă fruntea lui... Dacă ar întinde mâna ar atinge-o...

Doamne... oare am înnebunit...? Nu, când mă trezesc sunt tot cu Tine...

Iată-l și pe Peter Bruno. Sare prin fereastră cu o sabie de samurai în mână drept pe... trepte, la Burswood Dom, în imnuri triumfale. Este împreună cu sute, mii de

oameni grăbiți să-L întâlnească pe Isus. Copiii lui, soția lui sunt lângă el... în timp de taină, în loc ales, loc neștiut, loc necunoscut...

Apoi m-am aplecat peste Jimmy, în întunericul căderii noastre. I-am atins brațul, nu are carne, e osul gol ca un fluier.

-Mi-au mâncat viermii carnea, Con... Poate că scap și de data asta... Dacă nu mă distrug acum, mă mut la Brisbane și iau Calea Domnului.

- Să ne revedem în Cer, în Rai, Jimmy, acum rămâi cu bine...

Lună timpul de-a lungul vibrațiilor line:

Dulce Isuse, dulce Isuse, Salvatorul meu iubit...

- Domnul este singurul care nu m-a lovit cu pietre niciodată, îmi destăinuie mama marele ei secret.

Dulce Isuse, dulce Isuse, te iubesc...

Vine alergând din înserare păstorul meu. Are palmele împreunate a rugă... Plânge, plânge turma rătăcită și fugărită de lupi.

- Ajutor, Doamne, Ajutooor!!! strigă păstorul meu către Dumnezeu, către oameni... Ajutooor... ajutooor...

Stau cu fruntea pe genunchi lângă mașina parcată pe limba de iarbă lipită de asfalt. Ascult aceeași melodie. De mult... de când o ascult...? De-o clipă? De-o veșnicie?

Dulce Isus, dulce Isus, Salvatorul meu...

Plâng lacrimi de bucurie și lacrimi de tristețe acolo, jos, în iarbă, lângă mașina parcată la margine de drum. Mă simt ca... mă simt ca un... Ca ce mă simt...? Ca cine mă simt? Mă ridic în picioare lângă mașină. Am încă lacrimi pe obraji dar sufletul mi-e inundat de bucurie. Cine sunt? Cine sunt? Îmi șterg lacrimile. Știu cine sunt:

Sunt Făt Frumos din Lacrimă!

Făt Frumos din Lacrimă lângă calul înnaripat. Oare ce aventuri îmi stau înaintea...? Ce zmei, balauri am să răpun? Ce zâne și prințese am să eliberez...? Ating volanul la fel cum Făt Frumos din Lacrimă apucă hățurile...

Costică... Costică... tu ai înnebunit, ești nebun... Dar poate nu, nu sunt nebun... Încă nu am terminat... Oare nu am de scris cartea *Păstorului trist*? Oare nu am de povestit despre *Profesorul de la închisoare*, despre *Sparmezan* și *Noltraxon*, despre *Doamna de la Bândiup*, și multe altele...? Nu, nu am timp să înnebunesc... Așa că...

Pe curând !